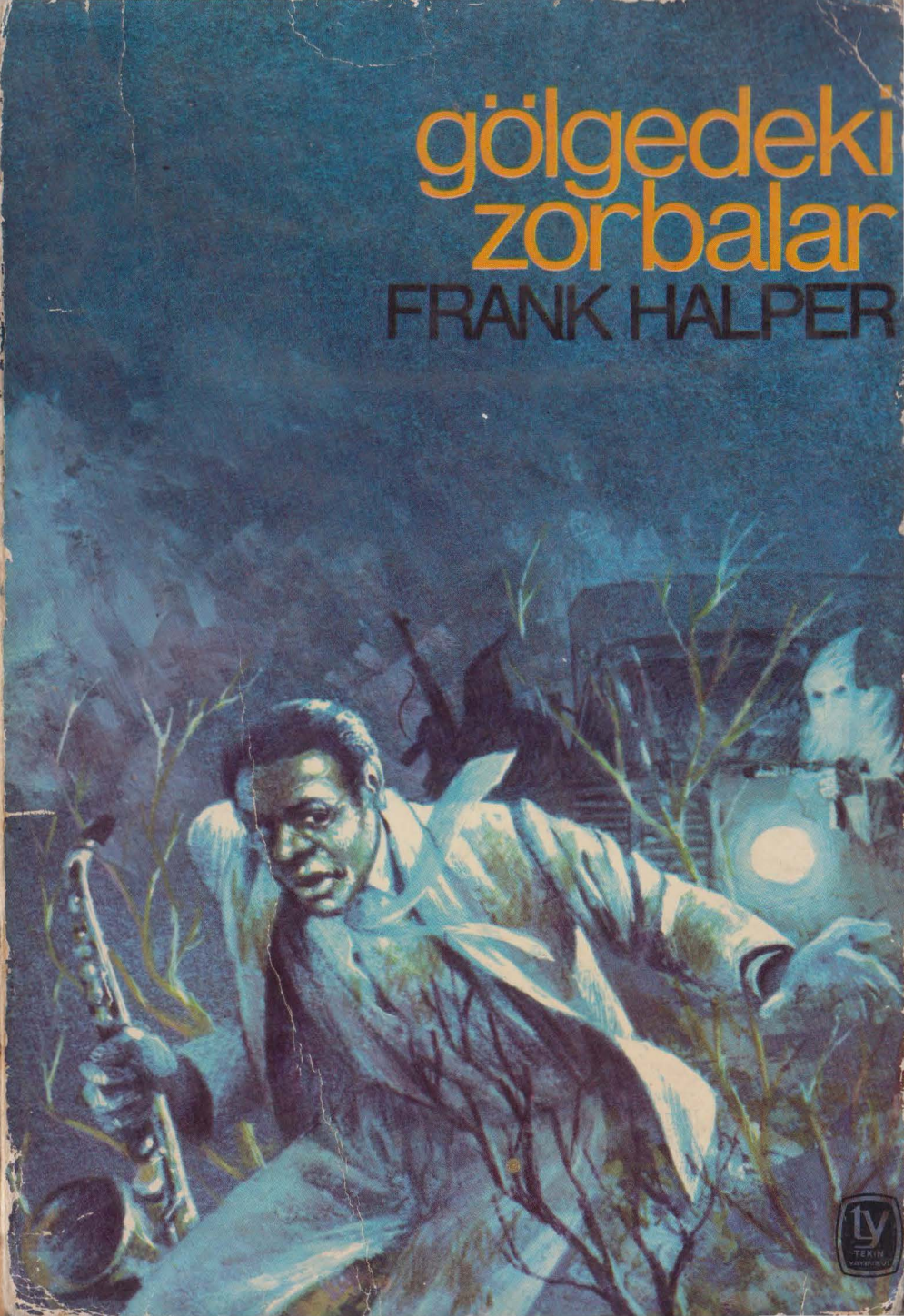
gölgedeki zorbalar
frank HALPER

gölgedeki zorbalar

FRANK HALPER

Birinci Basım 1973 (Şubat)

GÖLGEDEKİ ZORBALAR

Frank Harper

Kapak kompozisyonu : Erkal (San grafik)
Dizgi, baskı, cilt : Hüsnütabiat Matbaası
Kapak Baskısı : Karaca Ofset
Kitabı Çeviren : Kemal Bilbaşar
Kitabı Hazırlıyan : Metin Aldemir
Kitabı Yayımlayan : Kemal Karatekin

Tekin Yayınevi

Ankara Cad. 51. Tel : 27 69 60
İ S T A N B U L

FRANK HARPER

GÖLGEDEKİ ZORBALAR

ROMAN

ÇEVİREN
KEMAL BİLBAŞAR

TEKİN YAYINEVİ
SUNAR

Cincinati'de Delta Queen'e neden bindiğimi bilmiyorum. Mississippi üzerinde çalışan son yandançarklı'lardandı. Gövdesi siyaha, dört güvertesi beyaza boyanmıştı. Kıç taraftaki iki büyük çark ağır ağır dönüyordu. Derin sularda oniki millik hızını kazanıyordu ama yüz yıldan beri bu gemilerin New Orleans'a on günden önce'de, sonra'da ulaştığı görülmemiştir.

New Orleans'a, *Mardi Gras* karnavalı için gidecektim. Güneydeki bu karnaval, Avrupanın Nis, yada Venedik karnavalları kadar ünlüdür Amerika'da.

Vapurda insanı meşgûl edecek hiç bir şey yoktu. Radyo, televizyon sanki icad edilmemişti daha. Dünyanın önemli olaylarını duyuracak bir gemi gazetesi bile yoktu. Hayatımda ilk kez bu kadar çok boş zamanım oluyordu. Kitap okumayı denedim, fakat sıkılarak kapattım. Güvertede hızlı adımlarla dolaşmayı tercih ettim. Sezlonglara oturmuş yolcular, önlerinden geçtiğim sırada bana hafifce gülümsüyorlardı. En kenardaki şezlongta, Roberta adında bir kız uzanmıştı. İpek gibi sa-

rı saçları uçuşarak yüzünün yarısını örtüyordu. Gri-mavi gözlerini kitaba dikmişti, dalgındı. Arada bir boşuna bir hareketle alnına dökülen saçlarını kaldırmağa çalışıyordu. Okuduğu, ya da okur göründüğü kitap dizleri üzerine gelişi güzel bırakılmıştı. Her önünden geçişimde gözlerini kaldırıp bir an arkamdan bakıyor gibi geliyordu bana.

Olağanüstü bir güzelliği vardı. Onu sanki bir yerlerde görmüştüm. Kamarotlardan sordum, öğrendim: Adı Roberta Gregg idi. Alman asıllı olmalıydı.

Memphis'i, Tenesse'i arkada bıraktıktan sonra yol, büsbütün uzamağa başladı. Telefon zillerini, yazı makinası gürültüsünü, diktafonu özler oldum. Üzerimizden geçen uçaklara hasetle bakıyordum.

Güneye yaklaşıyorduk. Bir gece ortalık öylesine sessizdiki, Arkansas kıyısında kamp ateşi karşısında zencilerin söylediği *Barrel-Hause-Blues* şarkısını bile duyabiliyordum. Ertesi gün müthiş bir sıcak Mississippiyi yalamağa başladı. Nehir eğilip bükülerek, bazen gümüş gibi, bazen griyeşil bir renge bürünerek, bakir ormanları andıran ağaçlar arasında, insana iç sıkıntısı vererek, uzayıp gidiyordu. Zaman anlamını yitirmiştim. Her şey nehir, kıyı ve zamansızlıktan ibaretti sanki. Hiç şüphe yok, yıl 1957 değil, 1850 olmalıydı.

Bir sabah Miss Gregg'i her zamanki gibi şezlongunda göremeyince şaşırdım. Onun yerinde çoğu zaman okuduğu kitap duruyordu. Aldım. Kabı oldukça yıpranmışsa da, adını okuyabildim. Adı DÖRT HÜRRİYET idi. Yazarı da Frank Jones'di.

Frank Jones ben'im. O kitabı 1945'de yayınlamıştım. Almanyada, Fransada, Japonya'da ya-

şadığım savaş hikayemi anlatmıştım. O zamanlar Amerikan harp muhabiri idim. Daha sonra Kore'yede gönderdiler beni.

O yıllarda vahşi, macerayı sever bir delikanlıydım. Savaştan acı bir tad alıyordum.

Şimdi arada bir elime alır, karıştırırım da, hiç te kötü bir kitap bulmam onu. Gençliğimin bir parçasıdır çünkü o. Oniki yıl sonra unutulmamış olduğumu görmekse bana gurur vermişti.

Şimdi 42 yaşımdayım. Ne yazık gençlik idealizmimi artık yitirmiş bulunuyorum. *Dört Hürriyet* Amerika için komik görünüyor bana.

Birdenbire Roberte Greğg karşıma dikilince ürktüm. Bir sepet çiçek gibi kokuyordu. Gülümsemek zorunu duydum:

«Afedersiniz.. Kitaba şöyle bir göz attım da» dedim.

Gülümsememi umursamadan, kitabı çekti, aldı elimden:

«Kitabınızı okumam, koltuklarınızı mı kabarttı, Bay Jones?»

Büsbütün şaşırarak baktım yüzüne. Bir kere daha onu eskiden tanıyormuşum gibi geldi bana. Bu güzel yüzü evvelce mutlaka görmüş olmalıydım. Bir yerde, belki de New York'ta.

«Benim kim olduğumu bilmeniz daha çok kabarttı koltuklarımı.»

Yüzünde en küçük bir umursama anlamı yer etmemişti:

«Bunda koltuk kabartacak ne var ki? Sizin kim olduğunuzu Kamorot söyledi.» dedi.

Yüzümü görmemesi için başımı yana çevirdim.

Vücudu ince yapılıydı, zarifti. Beyaz ketenden bluzu altında kadın hatları şaşırtıcı bir dirilikte

kabarmıştı. Bakışlarım uzun yüzünde, çizgiler belirmiş temiz alnında, uzun, sarı ipek saçlarında dolaştı. Gölgeli gri-mavi gözleri iriydi, gizli bir acıyla derinleşmişti. Ağzında en küçük bir gülüş izi yoktu.

İçimden onu kucaklamak, dudaklarından uzun uzun, çılgın gibi öpmek istekleri duyuyordum. Bu istek beni korkuttu, elimde olmadan bir adım geriledim.

Hiç bir kadın bende böyle bir duygu yaratmamıştı.

Bir şey söylemiş olmak için:

«Bu eski kitabımı nereden ele geçirdiğinizi sorabilir miyim?» dedim.

«Biri onu bana hediye etmişti, ama kimin, nerede, ne zaman verdiğini hatırlamıyorum şimdi.»

«Beğendiniz mi bari?»

«İlk okuyuşumda hoşuma gitmişti. Aradan uzun zaman geçti. Şimdi artık sarmıyor beni.»

«Belli bir sebebi varmı bunun?»

«Ne sebebi olacak? Çok yalın kat anlatılmış Bay Jones.»

Bir an öyle bir bakışla baktı ki bana, yalnız kalmak istediğini hemen anladım. Zaten şezlonguna yerleşmeğe başlamıştı. Bluzunun üst düğmesini çözmüştü. Gülümseyerek uzaklaştım, ama beni sepetlediği gün gibi aşikârdı.

Delta Queen'in kıç tarafında, korkuluklara dayanarak, iki büyük çarkın köpürttüğü sulara daldım. Keyfim kaçmıştı. Old Man River şarkısında sözü edilen nehrin monotonluğu beni de kav-

ramıştı. İki kıyı boyunca uzayan yabani manolya korularını seyrettim. Roberta Gregg aklımdan çıkmıyordu. Ama bu ad da bana hiç bir şey söylemiyordu.

Bu kız kimdi? Neden onu çok iyi tanıyormuşum sanısındaydım?

Geceleyin *Paw Paw Patch* dansı edildi. Bu dans, Mississippi yandançarklı gemilerinde bir gelenek idi. Erkekler eğiliyor, kızlar diş kırıyorlardı. Yolculardan biri piyanoda dansın müziğini çalıyordu.

Ben de böyle bir akşamı kolluyordum. Müzik başlayınca Miss Greğg'e gittim:

«Sizinle dans edebilir miyim?»

Kalktı, bir eşya yığını gibi kollarıma girdi. Onu göğsüme bastırarak dikkatle oynuyordum. Gece elbisesi giymemiş tek kadındı o. Siyah organzeden, sert, yakası kapalı bir elbiseydi. Sanki onu hoşa gitmek istemediğini belirtmek için giymişti. İncik boncuk ta takmamıştı. Harukulade güzelliğini bir şeylerden korur gibiydi.

«Miss Gregg, sizi tanımanın herhangi bir kolaylığı yok mu?»

Bir kahkaha attı. Bir acılık sezdim gülüşünde. İlk kez keyiflendiğini görüyordum.

«Yakınlaşma denemesi mi bu, Bay Jones?»

«Hayır, gerçekten de değil. Bir şey öğrenmek istiyorum: New York'lu musunuz siz?»

«Hayır.. Ama yedi yıl önce bir sefer gitmiştim oraya.»

Yedi yıl önce ben Kore'deydim. Orada görmüş olmama imkân yoktu.

«Şimdi nerede oturuyorsunuz?»

«Çoğu zaman Batıda. Los Angelos'ta, San Fransisko'da, Las Vegas'ta»

«Çok seyahat ediyorsunuz demek»

«Evet her zaman gezerim.»

«Her zaman mı?»

«Hiç bir yerde uzun zaman kaldığım olmaz.»

Durmadan dolaşan kadınlarla ülfetim olduğunu hatırlamıyorum. Ama onun sesi, tavırları, kişiliği güven veriyor insana.

«Sporla mı uğraşırsınız?»

«Bunu da nereden çıkardınız?»

«New York Globe'un spor muhabiriyim ben, sizi bir spor alanında görmüş olabilirim diye düşündüm de.»

«Ne tenis oynadım, ne de hatta atlı karıncaya bindim.» Dudakları acı bir alayla büzüldü: «Ring güreşcilerinden de değilim.»

«Yoksa tiyatro artisti, ya da filim yıldızı mısınız.»

«Hiçbiri değilim. Boş verin bunlara. Madem ki bir kitabınız var ben de, bu da çok zaman önce tanıştığımızı göstermeğe yetmez mi?»

Gece onu kamarasına götürdüğüm zaman ona karşı ilgimin büsbütün arttığını hissettim.

Kapıyı açtı, ışığı yaktı. Bir bavul gözüme ilişti. Bu büyük bavul da yıpranmıştı, onun da çok seyahat ettiği belliydi. Yatağın altındaki kırmızı ipek terlikleri de hırpaniydi.

Ardı sıra kamarasına girmeme engel olmadı.

«Örtün kapıyı!» dedi. Parayla kendini satan bir kadının soğukluğu vardı sesinde. Birden bunun macera peşinde koşan kadınlardan biri olacağı geçti aklımdan. Onda ilk kez kadınca bir hal

görmüştüm. İki kadeh konyak doldurup birini bana sununca bu düşüncem kuvvetlendi.

«Bana o kadar çok şey sordunuz ki, şimdi ben de size bazı şeyler sormak hakkını görüyorum kendimde.» dedi.

«Memnunlukla Miss Gregg.» Ne soracağı belliydi. Bir gecelik macera için Yüz doları gözden çıkarmağa hazırdım.

«Bana Roberta, yada Robby deseniz, ben de size Frank desem canınız sıkılırmı? İşleri sadeleştirmek hoşuma gider. Belki de birbirimizi bir daha hiç göremiyeceğiz.»

«Kabul Robby.»

Benim gibi adamlarla o biçim kadınlar arasındaki kaba işi, gözlerine bakar bakmaz kavrarım. İşte sorular başladı bile:

«Niye spor muhabiri oldunuz Frank?»

Hayır, bu sefer yanılmıştım. Ona ait ilk duygularım temiz kaldığı için rahatladım.

«Frank, nasıl oluyor da *Dört Hürriyet*'in yazarı, boks musabakası, at yarışları gibi önemsiz konular üzerinde kalem oynatabiliyor?»

Elim titredi. Konyağı masaya bıraktım.

«Savaş bitince, harp muhabirinin başka ne yapmasını bekliyordun? Açlıktan nefesim mi koksundu?»

«Ne yazık savaşlar hiç bitmez.»

«Üstelik spor benim için önemsiz bir meşgale değil.» diye savundum kendimi, «En iyi eserlerim bu konu üzerine yazılanlardır. Tedi Williams, Eddi Arcaro, Sugar Ray Robinson çapında sporcular için kalemimi kullanmaktan utanç duymuyorum.»

«Ama bu sizin hırs duyarak yaptığınız bir iş değil ki?»

«Nereden biliyorsunuz hırs duymadığımı? Her gün bu konudaki yazılarım aşağı yukarı üçyüz gazetede yayınlanır. Özel bir televizyon programım da var. Hemen hemen bu memleketin bütün delikanlıları beni tanır.»

Başını salladı:

«Bunlar yeter mi Mr. Jones?»

İki kaşı arasındaki çizgi beni düşündürdü.

«Başka sorun yok mu Roberta?»

«Yok. Şimdi artık bana kızmıyorsunuz değil mi?»

«Elbette kızmıyorum. Hatta size kısmen hak veriyorum. Benden umulanı veremedim.» Bunları söylerken gülümsedim. Bir an sustuktan sonra sordum:

«Bir şey istesem sizden, yapar mısınız?»

Sorar gibi yüzüme baktı:

«New Orleans'da söz gelişi Antoine'de buluşabilir miyiz?»

«Maalesef buluşamayız.»

«Niçin buluşamıyacakmışız? Pek âlâ buluşuruz.»

«Hayır, hayır. Hem artık gidin, çok geç oldu.»

«İyi geceler Roberta Gregg.» dedim. Sesim iç çeker gibi çıkmıştı. Kapıya kadar beni geçirdi. Yüzü hissizdi. Eli elektirik düğmesine uzandı. Birden kamara karanlığa gömüldü. Eli başımda dolaştı, sonra boynuma sarıldı, sıcak dudakları hırsla öptü beni.

«İyi geceler Frank Jones. Güle güle.» dedi, hızla beni kamaradan dışarı itti.

Şaşkınlığımdan dakikalarca kaldım koridor-

da. Neden sonra kendimi toparlayabildim. Merdivenlerden güverteye çıktım. Güneyin nemli rüzgarı okşadı yüzümü. Uzak deltaya doğru, ağır ağır akıp giden nehrin üzerinde kos-kocaman bir ay vardı.

★

Mardi Gras hayal kırıklığına uğrattı beni. New Orleans karnavalı Amerika'nın tek karnaval eğlencesi olduğu halde, beni sarmamıştı. Kalabalık, New Orleans'ı görüp tanımamı güçleştiriyordu.

Bir hafta süresince her sokak başında bir müzik sesi, pencerelerden de konfeti yağdı. Her evin cephesi, kırmızı, yeşil, altın yaldız ile boyanmış muazzam bir maskeyle örtüldü. Çiçeklerle süslü arabalardan fantastık kıyafetler içinde beyaz ve siyah derili insanlar bağırıyorlar, el sallıyorlardı.

Hiç bir şeyden zevk alamıyordum. Şehrin ana caddesi Canal Street'in öbür yanına sığınmış kalmış eski şehrin dar sokaklarında dolaşırken de pek heyecan duymadım. Oysa şehrin bu kısmı 1718'de Fransızlar tarafından kurulmuş, İspanyollar tarafından tamamlanmış eşsiz güzellikteydi. Şehrin ortasında, penbe, yada gelincik kırmızısı tuğladan yapılmış, yeşil perdelerle süslü yüksek pencereleri, parmaklıkları gri maviye boyalı balkonlarıyla saraylar biraz ilgimi çekti. (İkiz kızkardeşler) denilen bu ünlü binaların içini gezip görmeyi bile içim çekmedi. Hatta insanla dolup taşan Antoine gazinosunda boş bir yer aramağa da üşendim.

Bütün hafta boyunca can sıkıntısından patladım.

Teek güzel gecemi Coliseum da Ed Jersey ile Joe Orange arasındaki boks maçında geçirdim. Şimdiye kadar gördüğüm boks maçlarının en heyecanlısıydı bu. Başka sebepler yüzünden de bu maçı hiç unutmayacağım.

Coliseum, yuvarlak biçimde yapılmış, duvarları beyaz badanalı üçbin kişilik bir spor yeriydi. Sigara içilmesine izin verildiği için anfi sıraları üzerinde mavi bir sis belirmişti. Projektör ışığı altına tutulan ring üzerinde zenci boksörlerin esmer vucutları beyaz beyaz ışıldıyordu. Görmeye alışık olmadığım bir manzarası vardı Coliseum'un. Sıralarda yalnız beyaz derili insanlar oturmuşlardı. Çevrenin siyah derili halkına galeri lâyık görülmüştü.

Üçüncü ravundun gongu vurur vurmaz, Joe Orange rakibine, genç adelesinin bütün gücünü taşıyan bir sağ çaktı. Ed Jersey'in dizlerinin çözülüşünü korkuyla gördüm. Onun bir çok maçında hazır bulunmuştum, ring tecrübesi geniş, gözü pek ve çevik bir boksördü. Fakat yaşlanmıştı, kırkbeşindeydi. Onu yıkılmış görmek bayağı koydu bana.

Hakem saymıya başlayınca:

«Hey Ed, davran!» diye bağırdım. İhtiyar boksör 5'te kendine geldi, 7'de kalktı ayağa. Bakışları cam gibiydi. Joe Orange, tecrübesizliği yüzünden onun kendini toparlamasına fırsat verdi. Az sonra ünlü sol kroşelerini çekiç gibi indirmeğe başladı.

Seyirciler Joe Orange'ı tutuyordu. Çok iri yapılıydı çünkü. Ed'den yana olan bir ben vardım. Gençliğindeki büyük boksör değildi artık, ama gerektiği anda gene de istenen gücü buluyordu kendinde. Soğuk bir hiddetle, sağına yediği yum-

ruğun öcünü alma fırsatını kolluyordu. Ama gözü pek dalışlarda tam zamanında davranamıyordu. Yedinci ravund'da kaşının üzerine bir sol yedi. Meçle yaralanmış gibi gözü kan içinde kaldı. Yavaş yavaş gerilemeğe başlamıştı.

Dokuzuncu ravund'da bir kere daha yıkıldı yere. Ama daha çabuk toparlandı, kalktı. Joe Orange'ı bu sefer daha yakından gördüm. Gözlerimi ondan alamadım. Vücut gelişmesi şahane bir güzellikteydi. Adelesindeki kudret ilkel çağdaki saldırganlık iştihasından iniyordu sanki. Enerji doluydu, yalnız kendisinin işittiği esrarlı bir müziğe uyarak dans eden bir dansör gibi terlemişti. İşittiği barbarca vahşi bir müzik olmalıydı.

Onikinci son ravund'da Ed Jersey sadece yorgun bir adamdı. Eski büyüklüğünü hatırlatacak hiç bir şey kalmamıştı.

Gayet tabii, hakemin kararı ağır basan gücün lehine oldu. Joe Orange muazzamdı, dünya ölçüsünde bir güce sahipti.

Bir kaç dakika sonra Ed Jersey'i soyunma odasında buldum. Masaj masasına uzanmıştı. Gözünün üstünde buz kesesi vardı. Dudakları şişmişti. Öyleyken sırıttı:

«Hayal mi görüyorum, yoksa gerçekten sen Jones misin?» diye mırıldandı.

Ben de sırıttım:

«Zevkli bir döğüş oldu Jarsey. Hiç bu kadar formunda görmemiştim seni. Ön sıradan seyrettim maçınızı.»

«Saçmalama Jones. Ben ne zaman dayak yediğimi çok iyi bilirim.»

«Yesen de ne çıkar Jarsey, rakibin çok iri bir boksördü.»

«Delikanlı zorlu.. Patty'yi bile haklar o.»

«Daha önce hiç görmedim bu boksörü. Kimin nesi?»

«Amatörler arasındaki şampiyonada altın madalya aldı. New Orleansta K. O. ile yaptığı bütün maçları kazandı.»

«Yok canım, K. O. yı yenebileceğine inanmam.»

«Öyleyse tebrik et delikanlıyı, çünkü yendi.»

Joe Orange'a baktım. Duşun altındaydı. Gülümseyen yüzünden ve güçlü vücudundan sular ışık gibi dökülüyordu.

«Joe.. Bu zat New York Globe'dan Frank Jones'dir. Seni tebrik etmek istiyor.» diye seslendi Jersey.

Zenci boksör eliyle duşu yana itti. Islak elini tutum, sıktım:

«Tebriklerimi sunarım. Pek beğendim sizi.» dedim.

«Fena hırpaladı beni. Jersey gibi usta boksörle döğüşmek kolay değil. İflâhı kesiliyor insanın.»

Bu ilgim kolayca dostluğunu kazandırdı bana. Joe, duşun altından çıplakken bile centilmendi.

Elimi kurularken:

«İlersi için anlaşmalar yaptınız mı Joe» diye sordum.

«Menecerim sonbahar için Patty ile döğüşmemi istiyor. Dünya şampiyonluğu için yapacağım bu maça gelirsiniz, değil mi?»

«Tabii.» dedim.

Jersey masaj sedirinden kaydı, masajcının yardımıyla bir sandalyaya oturdu.

«Daha iyisin, değil mi?» dedim.

«Çok, çok iyiyim. Yalnız şu kart bacaklar iyi

çalışmıyor. Bereket Joe de tam indiremedi yumruklarını.»

«Sahiden de Mr. Jones, şimdiye kadar Jersey'e tam isabet kaydedemedim bir türlü.» dedi Joe duşun altından.

İhtiyar boksör gururla sırıttı:

«Delikanlı, evvel allah sana çok dersler verebilirim. Daha ne kadar toy olduğunu göstermek için, yeri öptürüp yıldızları da saydırabilirim sana.»

«Jersey,» dedim, «Keyfinin yerinde olduğunu görüyorum. Giyindikten sonra hep birlikte bira içer miyiz?»

Gülüşü dudaklarında sönüverdi. Sağlam gözüyle sıkılmış gibi baktı bana:

«Burasını New York, ya da Chikago mu sandınız Mister Jones?»

Ne demek istediğini birden kavrayamadım:

«Günün bu saatinde New Orlans'da bira ısmarlanmaz mı yani?»

«Ama, beyaz adamın yanındaki zenci olmamak şartıyle.»

★

Böylece gene yalnız başıma geceyi ettim. Gece yarısında, Yeni-eski şehirleri kalın bir çizgi gibi ayıran Canal Street'i aşarak eski şehire daldım. Royal caddesi şimdi tenhalaşmıştı. Neon ışıkları maziye atılmış birer gölgeden ibaretti.

Bienville caddesini dönünce, Bourbon caddesine ulaştım. Bu cadde de ahlâksızlık yüz yıldanberi gelenektir.

Bütün cadde boyunca renkli neon lâmbaları

ışıldıyordu. Bazı evlerden caz, dixicaz melodileri duyuluyordu. Bir zamanlar bu evlerin hepsi ahlâk dışı işler görüyordu. Oralarda melez kadınlar tadılmamış aşklar sunuyordu yabancılara. Şimdi bütün evler Striptease lokalleriydi. İçerde göreceğiniz dansözlerin adları afişlerde yazılıydı: Wildcat, Frechie, Stromy, Liliy, Christine. Yarı açık kapıdan, keskin ışıklarla aydınlatılmış sahnede soyunan dansözü görmek kabildi. Bu caddede sex uğruna su gibi para harcandığından dansözlerin her biri 1000 doların üstünde gündelik alıyordu.

Silver Silippere geldiğim zaman korkudan dona su gibi para harcandığından dansözlerin her sında şunları okudum:

ROBERTA GREEGG
Büyük kızlar revüsünde

Öylesine korkmuştum ki oradan kaçıp gitmek, bir anda yok olmak istedim. Delta Queen'deyken bir an için onu macera arıyan kadın sanmıştım. Stripteas dansözlüğü büsbütün berbattı. Bu dansözlere, metelik etmediklerini belirtmek için, kısaca (Stripper) derler Amerikada. Amerikan edebiyatının standart en ucuzlamış tipidir o. Kovboy gibi, gangester gibi ucuz manadır. Çiçekler gibi kokan hayalimdeki Roberta Gregg bir anda tuzla buz olmuştu. Belki de bu hayali yıkmamak için yolun sonundan ağır ağır geri dönmek ihtiyacını duydum.

Giriş ücretini arttırmamışlardı.

Kalbim çarparak verdim parayı. Roberta'ya, Robby'ye Bu addan da nefret ediyordum-. Ken-

dimi alamıyacağım şekilde bağlılık duymak korkutuyordu beni.

Girdiğim yer, bir çok striptease lokalleri gibi korkunç değildi. Basbayağı bir tiyatro idi. Büyük bir sahnesi vardı. O anda Dixi-Cazz çalınıyordu. Sonradan öğrendim, bir zamanların ünlü caz topluluğundan arta kalmış Celestin Baba, trompetiyle meşhur şarkısını üflüyordu:

Azizler mevzie girdiği zaman...

Localar, koltuklar kırmızı kadifedendi. Üzerlerinde 1770'den kalma tarihi tozlar vardı. Garson kadınlar giyinikti. Şampanyadan, viskyden başka içki satılmıyordu. Striptease lokallerinde böylesi daha kibar görülüyordu anlaşılan.

Celestin Baba trompetiyle sahneden çekilince, erkeklerin tutkun haykırışları arasında, parlayan kısa pantolonlarıyla bir düzine kız girdi sahneye, üzerlerinde içersini gizlemiyen tülden elbiseler vardı.

Bir kaç sefer perde indi, kalktı. Bir seferinde hermeline kürke bürünmüş bir kadın göründü sahnede. Kürk çok pahalı olmalıydı. Kadını topuklarına kadar örtüyordu. Bir an heykel gibi dikildi. Kaşları arasında keskin bir çizgi, dudakları ucunda alaycı bir anlam.

Bu Roberta'ydı.

Bir bardak visky beni zom etmişti anlaşılan. Başım dönüyordu. Müzikle birlikte genç kadın ağır ağır kımıldamağa başladı. Şımarık bir kemandan gelen canlı bir melodiydi. Tanıyordum ben bu melodiyi. Hemen hemen unutulmuş bir operetten, Hermeline içindeki Kadın'dan bir parçaydı. Bu

valsi ilk kez 1945'te, Berlin'deki Amerikan Askeri Kulübünde dinlemiştim.

Roberta, gülümsemeden, sahne üzerinde kayıyor, ışıldak ta onu izliyordu. Striptease artislerinin çoğu dans etmesini beceremez. Oysa Roberta göz kamaştırıcı bir incelikle oynuyordu. Ama kaba-saba herifler onun dansıyla ilgilenmiyorlar, soyunacağı anı bekliyorlardı. Üzerindeki Hermeline kürkü aşağı doğru kaydırdı. Altından ustaca dikilmiş beyaz kadifeden muhteşem bir gece tuvaleti meydana çıktı. Boynunda erguvan renginde bir eşarp vardı.

Yüzünü inceledim. Gri-mavi gözlerini daha parlak gösteren bir kozmatikle boyamış, gölgelendirmişti. Ama boyanın meydana getiremiyeceği bir asalet gene de açıkça görünüyordu yüzünde. Böylesi bir anlamla dolu yüzü, onaltı yaşında berlinli bir kızda görmüştüm bir zamanlar. Berlinde harp muhabiri olarak bulunduğum yıllarda tanışmıştım onunla.

Genel olarak Nora, hayvanat bahçesi civarındaki, askeri kluplerden birinde ya piyano çalar, ya da subaylarla dans ederdi. İngiliz subaylarından (Hermeline kürklü kadın) valsine karşılık aldığı sigaralardan ikram ederdi bana. 20 Temmuz 1944 de Naziler tarafından kurşuna dizilen Prof. Gregor'un kızı olduğunu öğrenmiştim.

Oniki yıl ile binlerce km. mesafe vardı Nora Gregor ile Roberta Gregg arasında.

Erguvan renkli eşarp ta düştü üzerinden. Şimdi, bir silkinişte dökülüverecek duygusu veren, beyaz bir bulut parcasıydı sanki kadife tuvaleti.

Çalınmakta olan bu bildik müzik yavaş yavaş anılarımı eşelemeğe başladı. Yakılmış, yıkılmış

Berlin caddelerinin kokusunu duyar gibi oldum. Gözlerimin önüne Hohenzollerh sarayının yıkık kulesi geldi. Bir zamanlar Nora o sarayda otururdu. Bir duvarı yıkık bina, camekânları yanmış, kitapları kavrulmuş kütüphane, elimle topladığım taze çiçeklerle donanmış bir vazo ve şişeye oturtulmuş mum yakılarak aydınlatılan bir oda geldi gözlerimin önüne.

Yanyana, uslu edepli oturarak konuştuklarımızı hatırladım:

«Daha anlatın ne olur?». Masal dinleyerek uyumağa alışmış çocuksu bir hali vardı.

«Ne anlatayım?»

«New York'tan, Brodway lokantalarından, bir dolara alınabilen kızartma etlerin çokluğundan, tıkabasa yemek içmekten..»

«Bunları kaç sefer anlattım sana.»

«Öyleyse Los Angeles'teki çiftliklerden, oradaki meyve bolluğundan, grapefruit'lardan, portakallardan anlat! İstersen, Cape Cod'daki pasta ve ekmek furunlarını...»

«Seni yeneceklerden başka şeyler ilgilendirmez mi allah aşkına?» Diye protesto ediyorum onu.

«Afedersiniz, babam gibi sizin de biteviye demokrasinin nimetleri üzerine konuşmağı sevdiğinizi unutuyorum hep. Sizin de bundan başka hoşlandığınız bir konu yok mu?»

Muzaffer bir Amerikalı olarak hep Amerika'dan bahsetmiştim ona ben de. Buchenwald'ın Auschwitz'in tepkisi herhalde.

«Demokrasi, yaşanması gereken bir şeydir.» dedim kasılarak «Ne nazariye, ne de dini bir ayettir o. Elle tutulur, pratik bir sistemdir. Türlü ırk-

tan 160 milyon insan o sistem sayesinde, yanyana barış içinde yaşayabiliyorlar.»

«İnanabilmem için gözümle görmem lâzım bir kere.»

«Evet, gerçekten yaşamak gerekli.» diye devam ettim. Meydanda nutuk çeken biriydim sanki: «Demokrasi, kızartma et, Rostbeef gibi bir nesnedir.»

«Arkasından buzlu bir şerbet te içmek ister mi?»

«Evet canımın içi, ister.»

«Demek senin *Dört Hürriyet*'in olduğu yerde bu nimetlerin hepsine kavuşur insan öyle mi?» Aman şekerim, say şu hürriyetleri bir kere daha.»

«Söz Hürriyeti..»

«Din hürriyeti, basın hürriyeti..» diye tamamladı «Dördüncüsü neydi?»

«Korkulardan kurtulma hürriyeti.»

«Frank, canımın içi, hürriyetlerin en önemlisi bu bence. Hayatımda korkudan başka bir şey tanımadım. Korku, herzaman tüyler ürpertici korku.» Sarışın başını omzuma yasladı: «Sözünü tutacak mısın Frank?»

«Hangi sözü?»

«O, Frank çok hainsin sen. Daha dün bana Amerika'yı göstermeyi vadettin, bu gün nasıl unutuverdin böyle?»

Ağabey gibi onu kucağıma çektim:

«Amerika'yı göstereceğim sana, kesin olarak vadediyorum.»

«Cross your heart?»

«Evet elim kalbimin üstünde and içiyorum, sözümü tutmazsam ekmek beni çarpsın!»

Şişenin üzerindeki mum titreyerek söndü...

Karanlık sahneyi ışıldak yeniden aydınlattı. Gregg kısa siyah kombinozonuyla kalmıştı. Ona artık bakamıyordum. Bir zamanlar Nora'ya anlatmağa çalıştığım Demokrasinin nimetleri bu muydu? Bir kere daha baktım Roberta'ya. Yarı açık, nemli ışıltılar yansıtan dudakları çağırıcı, baştan çıkarıcıydı. Soğuk, bezgin kadını oyun nasıl da değiştirmişti, hemde feleğin çenberinden geçtiği halde.

Titredim.

Demek daima gezen, bavulunda zarif çamaşırları, kadife tuvaletleri bulunan bu kızı kendime yakın bir tanış sanıyordum ha..

Onun daha çok soyunmasını isteyen, bağıran, ıslık çalan çevremdeki erkeklerden iğreniyordum. Oysa anılar ne kadar sıcak ve temizdi.

Tekrar eski günlere döndüm.

Şişenin üzerindeki mum.. Çırpınarak sönünce Nora battaniyeyi üzerimize çekti. Az sonra hamam gibi oldu örtünün altı. Bir zaman kımıldamadan yattım. Sonra ellerini tuttum. Bana çok sokulmuştu.»

«Neye beni hiç öpmedin?» diye sordu.

«Kim demiş, kaç sefer öptüm.»

«Ama içten değildi bu öpüşler. Budalaca bir davranış değil mi bu? Hem yanımda yatıyorsun, hem de beni esaslı bir öpmüyorsun.»

«Benim için tehlikeli olur da ondan.»

«Eğer aklını başına toplamazsan, bunu ben yapacağım, iyice öpeceğim seni.»

«Rahat dur, durduğun yerde.» dedim, onu kendimden uzaklaştırdım.

İçten gelen bir gülüşle fıkırdadı:

«Eşin yok senin Frank. Başka kızların ardın-

dan teke gibi koşarsın, bana gelince öteye git dersin. Pall Mall sigaralarını niye getiriyorsun öyleyse?»

«Evlat muhabbeti yüzünden.»

«Pişman edeceğim seni.» diye bağırarak üzerime saldırdı. Bu sefer kuvvet kullanmak zorunda kaldım, rahat durması için. İyi bir aile kızıydı. Babası, Berlin Üniversitesinde kürsü sahibi idi. Hitlerden sonra Almanyanın ne olacağı üzerinde kafa patlatmış adamlardandı. Bu uğurda kasap çengeline asılmaktan da yılmamıştı. Bu çılgın devirde ona karşı sorumluluk hisleri duyuyordum.

«Sen benim için sevgiliden ileri bir mahlûksun.» diye uydurdum: «Kızımsın.. Sonra da.. daha onaltısında, yoksun!»

«Kim demiş, yirmibirimdeyim ben.» O da yalan söylüyordu.

«Bir kaç paket Pall Mall için bir yabancıyla yatağa girecek yaşta değilsin herhalde.»

Onu böyle hırpaladığım sırada başını yastığa gömüp hıçkırdı:

«Frank, ne olur beni anla.. Seni gerçekten seviyorum. Seni hayatım boyunca seveceğim.»

«Merak etme, geçer bu!.»

«Hiçbir zaman..»

Louisianağda, New Orleans'ın Bourbon caddesinde halâ Hermelinli Kadın valsi çalıyordu. Nora'yı, hesabıma göre yedi yıl önce Amerikaya getirmiş olacağım. Evet 1950 de, beni o sıra gazetem, New York Globe, Kore'ye göndermişti.

Müzik şimdi canlı bir tempoyla çalınıyordu. Erkekler bağırıyorlardı:

«Haydi güzelim onu da çıkart at üzerinden, onu da çıkar!.»

Birden bakışları üzerime düştü. Beş yüz erkek arasında beni nasıl da görmüştü. Soğuk, duygusuz bakışlarını üzerimden ayırmıyordu. Elmas işlemeli kemeri kalçaları üzerinde yanıp sönüyordu. Vücüdu güzelliğin senbolu olmuştu sanki, gözle görülüyor, fakat elle tutulmuyordu. Arzulu bakışlar, sarhoş naraları asil güzelliğini bayağılaştırmıyordu.

★

Perde inince Celestin Baba'nın cazı tekrar sahnede göründü. Işıltılı trompeti beni daldığım uyuşukluktan kurtardı. Gene «Azizler mevzie girdiği zamanı..» Çalıyorlardı. Seyirci salonundan kaçtığım sırada azizler peşimden geliyordu. Bir koridoru geçtim, karşıma çıkan demir kapıyı güçlükle açtım.

Roberta ile konuşmam lâzımdı. Nora'ydı o. Yedi yıldanberi Amerikada ne yaptığını, niçin beni hiç aramadığını öğrenmeliydim ondan. Ona karşı hâlâ sorumluk duyguları taşıyordum.

Kapıdan girince kulisler arasında buldum kendimi. Kolları sıvalı adamların, sırasını bekliyen dansözlerin sırtları bana dönüktü. Sahne hademelerinden birinin eline bir kaç bankonot sıkıştırdım:

«Beni Roberta Gregg'in soyunma odasına götürebilirmisin?»

Adam yılışık şekilde güldü:

«Ne yapacaksınız orda?» diye sordu.

«Onunla mutlaka görüşmem lâzım.»

«Onu burada göremezsiniz» dedi, paraları ge-

ri verdi. «Bara gidin. Ara paydoslarda müşterilerle orada görüşür.»

Dost gibi görünen bu iri yarı adam, zorladığım takdirde, beni döverek dışarı atabilirdi.

Barın kapısından bile bakmadan, kendimi tiyatrodan dışarı attım. Eski şehri baştan başa yürüyerek, otelime döndüm. New Orleans'ın caddeleri benim için bir kâbus yolu olmuştu. Kaldırımlar üzerinde boş bira şişeleri, kâğıt yılanlar, konfetiler, tül parçaları, maskeler vardı.

New Orleans karnavalı *Mardi Gras* bitmişti. Oysa hayatımın en heyecanlı hikâyesi yeni başlıyordu.

★

Sekiz hafta geçtiği halde, Mississippi nehri üzerindeki Miami Beach kasabasından ayrılamadım. New Orleans'dan oraya gitmiştim. Hialpark'ta koşu mevsimi idi. Gazeteme spor haberlerini gönderdikten sonra yapacak hiç bir işim kalmıyordu.

Miami Beach küçük, şirin bir kasabadır. Orada her şey altından yapılmıştır. Mavi okyanus kıyısına sıralanmış oteller, aşırı bir lüks ile göz kamaştırırlar. Dayanıklı değilseniz bu lüks sizi sersem edebilir. Otel avlularının hülyalı palmiyeleri altında, binlerce flamingonun yarıştığı sulara bakarak Cabana club, de oturan bir kimse en acı anılarını bile unutabilir.

Daldığım hülyalı âlemden, gazetemin bir telgrafı çekti aldı beni. Telgraf şöyleydi:

(Muscatine mucizesi haberini yerinde incelemek için tekrar New Orleans'a gitmeniz gerekiyor stop 1956 martında ölen Cora Latours'u diriltmesi

konusu üzerinde medyum Bella Marlin ile konuşacaksınız stop işin içinde şarlatanlık olduğu kanısındayız stop Miami yarış haberlerini AP. nin bildirmesini rica ediniz..)

Telgrafı ufak ufak parçaladım, yere attım. Tekrar New Orleans'a gitmeği hiç istemiyordum. Roberta belki hâlâ Silver Slipper'de idi. O zaman ne olacaktı?. Üstelik politika, cinayet, Vindsor dükü gibi, konularla artık ilgilenmediğim için spor muhabiri olmuştum. Şimdi bir de başıma medyum Belle Merlin'in mucizeleri mi çıkacaktı?

Telgraftan da bir şey anlamamıştım aslına bakılırsa. Gazeteleri sürekli olarak izleyen biri olduğum halde *Muscatine mucizesine* hiç bir gazete de rasladığımı hatırlamıyordum. Muscatine kelimesini bir yerde de duymamıştım.

Otel odamdan memura telefon ettim, New Orleans'a kalkacak ilk uçakta bir yer ayırtmasını istedim. Sonra AP ajansı merkezine gittim, bulunamıyacağım koşuların haberlerini gazeteme ulaştırmalarını rica ettim.

Ajans şefine sordum:

«Muscatine Mucizesi diye bir şeyler duydunuz mu?»

«Luisiana masalını mı soruyorsunuz yoksa?»

«Bilmem belki de odur»

«Bir dakika Jones. Bende Muscatin' mi Maskot mu her ne karın ağrısıysa, ona ait bir küpür var.»

Aradı, buldu küpürü. Dikkatle göz gezdirdi. Sonra kınayan bir kahkaha attı:

«Delilik.. Luisiana'da her zaman böyle deli masalları uydururlar. Orada hangi harap evin geçmişini sorsan sana bir hotlak hikayesi anlatırlar.»

«Tekrar dirildiği söylenen Cora Latour da kimmiş?»

«Muscatine civarındaki bir çifliğin mirascısı. Eğer doğruysa kadın geçen yıl mart ayında otomobil kazasında ölmüş.»

«Bu ölüm neye mal oluyor yani?»

«Cora'nın babası, bir milyon doların üstünde bir miras bırakmıştı kızına. Öyle görünüyor ki, bir sahtecilik var işin içinde.»

«Ona şüphe mi var?»

«Ama bu Muskaya göre dirilen Cora'nın ta kendisiymiş.»

«Dedi de inandı teres değil mi?»

Ajans şefi kahkahayla gülerek kupürü buruşturup attı kâğıt sepetinin içine.

★

Otelden Luisiana'ya ait bir harita tedarik ettim, göz gezdirdim. New Orleans'a yüz mil mesafede Muskatine adlı yeri buldum.

Kasaba Mississippi'nin batı kıyısındaydı. 6000 nüfusu vardı. Bunun bin kadarı siyah deriliydi. Hepsi de şeker kamışı tarımıyla uğraşırlardı. Kasabada bir şeker fabrikası çalışıyordu. Burası ayrıca çilek yetiştirmekle de ünlenmişti. Her yıl Muscatine'de bir çilek bayramı kutlanırdı. Rehberde belirtildiğine göre, çevrede petrol yatakları olduğu anlaşılmıştı. Çünkü Pan Amerikan Petrol kumpanyası, nehrin sağ kıyısında, eski bir çiftlikte petrol bulmuştu.

Eşyalarımı çabucak topladım. Çok eşya taşımam yolculuklarımda. Ütüsü bozulmayan cinsten pamuklu ve ipekli iki spor çeketim, resmi bir da-

vete gitme ihtimaliyle bir smokinim, gerekirse kendim yıkayabileceğim bir kaç naylon gömleğim bulunur bavulumda.

Çok eskiden kalma bir de gümüş şişem vardır. Onu 1945'de Berlin'de kiraz rakısıyla doldurmuş bir damlasını bile kullanmamıştım. Bunların arasında iki de Dunhill pipo.. Onları 6 Temmuz 1944 de Normandiye çıkartmasından az önce, saklayayım diye, Yarbay Stewart bana emanet etmişti. Ne yazık, yarım saat sonra Yarbay şehit düşmüştü. Bu ölümden biraz da ben suçlu sayarım kendimi. Koruyucu bir muska gibi taşıdığım küçük eski bir incili de sayarsam eşyam tamamlanır.

Gece yarısından az önce vardım New Orleans'a. Uçaktan iner inmez nemli-sıcak bir hava bütün ağırlığıyla üzerime çöktü. Güçlükle nefes alıyordum. Altı hafta önce kaldığım St. Chrles'deki ayni otele indim. Tarih bakımından ilgi çekici bir yönü vardı otelin. İç savaş sırasında general Ben Butler buradaki bütün gümüş kakmaları, kaplamaları soymuştu.

Allaha şükür otelin hava soğutucu cihazı vardı da, dışarının o ağır havasından insanı koruyordu.

Gecenin nemli ağır havasına rağmen, bavulumu bırakır bırakmaz sokağa çıktım, yürüyerek eski şehir yolunu tuttum. Açık söylemem lâzım, dayanılmaz bir güç beni oraya çekiyordu. Ama ağır ağır yürüyordum. Bir talihsizliğin içine balıklama dalmak korkusu beni çabuk gitmekten alıkoyuyordu. Zaten hava da daha hızlı gitmeme engel oluyordu. Hava yakı gibi insanın tenine yapışıyordu.

Yarıyolda eski absinth meyhanesine uğradım, birkaç duble bira içtim. Striptease lokallerinin

açık kapılarından bir kaç kız gördüm. İnsan bu kızları başka yerde görse muhakkak aşık olurdu. Uzaktan Silver Slipper'in neon ışıklı reklam levhası göründü. Birbiri ardından yanan harfleri okudum: ZORİTA. Derin bir nefes aldım. Çünkü New Orleans'a dönüşümde Roberta Gregg ile karşılaşmaktan uğursuz bir korku duyuyordum. Ama ne yalan söyliyeyim, onu görmeğe de can atıyordum. Buradan ayrılmış olmasına gene de sevindim. Şimdi ihtimal o, büyük eski bavuluyla Las Vegas'a, Los Angeles'e, yada San Fransisco'ya gidiyordu.

★

New Orleans telefon rehberinden medyumun adresini buldum. Rehberde şunlar yazılıydı:

(Bella Marlin, parapisikoloji lâboratuvarı, telapati ve gaipten haber. Konuşma için randevu almak gerekir. Royal Street 520).

Pisikolojinin türlü anlamı vardı. Çağımızda bilimsel sonuçlar çıkarma da, periler âlemiyle ilinti kurma da pisikoloji terimiyle ifade diliyordu.

İçimdeki ürperme, herhalde hava soğutucusunun fazla çalışmasından olmalıydı.

Kalktım, telefonda medyumun numarasını çevirdim.

Yumuşak bir ses cevap verdi. Medyumun yardımcısı olacaktı. Fransızca konuşuyordu. Öğleden sonra saat 6 için randevulaştık.

Dışarının sıcağı yüzünden saat 5.30'a kadar oteldeki odamda mahpus kaldım. Ağaçlı olmadığı için güneş çıplak caddeyi kızgın ışıklarıyle yakıp kavuruyordu.

Yola çıkarken Muscatine mucizesi hiç de önemli gelmiyordu bana..

Royal Street, eski aristokrat binalarla süslü bir cadde idi.

Kırmızı tuğladan yapılmış balkonları çepçevre sarıyordu binayı. Hiç şüphe yok hepsi de bir sanat eseriydi. Ama, gözlerim bu inceliği seçme terbiyesi almadığı için ben onları hep üçer katlı birer ev gibi görüyordum. Pek çoğu haraptı. Sağlam kalmış olanların altında kahveler, lokantalar, ya da dükkânlar vardı.

520 numarayı arayıp bulmama imkân yoktu. Çünkü evlerin kapıları çok içerlekti. 15 dakika kadar bir aşağı bir yukarı dolaşarak nafile aradım. Sanki gaipten haber veren kadın. benim gibi kuşkucu biriyle karşılaşmamak için kendisini benden gizliyordu.

Dükkânlardan birine girdim:

«520 numaralı evin hangisi olduğunu söyliyebilir misiniz bana?» diye sordum dükkân sahibi kadına. Şişmanca genç bir kadındı. Hemen gülmeğe başladı.

Etrafıma bakınca bir oyuncakcı dükkânına girdiğimi anladım. Yüzlerce bebek vardı dükkânda. Hepsi de yüzleri boyalı, iple oynatılan kuklalardandı. Başlarını sağa, sola döndürebiliyorlardı, ama yüzlerindeki kederli anlam hiç değişmiyordu.

«Aradığınız ev burası..» dedi şişman kadın gülerek.

«Madam Marlin'in dairesi nerede?»

«Kapısı dükkânın sağındadır.»

«Bu kukla kaça?»

«Beş dolar.»

Hoşuma giden bebeği gösterdim. İçlerinde en

kederli yüzü olan o idi. Derdini gizlemek ister gibi yüzüne bir tül örtülmüştü.

Caddeye çıkarken bu kuklayı satın almanın saçmalığını fark ettim. Her halde sıcak başıma vurmuştu. Büyük kanatları ardına yaslanmış duran kapıdan içeri girerken bebek elimden kaydı, yere düştü.

520 numarayı kapının üzerine kocaman rakamlarla yazmışlardı.

Üzeri kemer biçimi çardakla örtülü kapıdan, etrafı duvarla çevrili büyük bir avluya giriliyordu. Yolun iki yanına saksılar konmuştu. İçinde, sarı-kırmızı, adını bilmediğim sıcak memleket çiçekleri vardı. Yolun sonunda, terasaya doğru tırmanan bir merdiven görünüyordu. Merdivenleri çıktım. İki yana konmuş küçük saksılarda okadar çok Rosmarie çiçekleri vardı ki, kokusuyla adeta sersem oldum.

Hatırladığıma göre Rosmarienin mistik bir anlamı vardı. Ama ne olduğunu unutmuştum.

Bir kapının üzerinde şu levhayı okudum:

Parapisikoloji Lâboratuvarı

Vurmadan açıldı kapı. Saçları beyaz denecek kadar sarı olan bir delikanlı hizmetçi beni salona aldı.

Yumuşak bir sesle:

«Şöyle buyurun Mister Jones.» dedi. Kadın sesine benzettiğim telefondaki yumuşak sesin sahibi bu adamdı demek.

«Saat altıyı geçiyor, Madam Marlin bekliyor sizi.»

«Evinizi ararken geçiktiysem özür dilerim.»

Hademe nezaketle gülümsedi:

«İlk seferinde herkes evimizi bulmakta güçlük çeker. Müsade ederseniz geldiğinizi haber vereyim.»

Bir kaç dakika salonda yalnız kaldım. Kırıstal eşya, antika oda takımı, altın, gümüş kakmalarla süslü konsol beni meşgul etti.

Bu eşyalar gösteriyordu ki, zengin bir evdi burası. Ölüleri diriltmek iddiasıyla para sızdırma gibi kötü bir işle uğraşacaklarını insan kolay kolay düşünemezdi.

«Buyurun Mister Jones!» diye kapıyı açtı şarışın hademe...

Sinirlerim sağlamdır, ama gene de hizmetçinin ansızın bana seslenmesiyle bir kez sıçradım yerimden.

Bir odaya değil sanki karanlığa girdim. Kapı arkamdan kapandı. Karanlık hücrede ölü sessizliğiyle başbaşa kaldım.

«Madam Marlin?» diye seslendim.

Uzak bir yerden yankılanıyormuş gibi:

«Sus, sus, beni rahatsız etme!» dedi bir ses.

Ayni anda karanlıkta tek tük, küçük altın ışıklar belirdi. Birinden ötekine gitmek isterken kayboluyorlardı. Bu sihirbazlığa bir son vermek için hiddetle:

«Işıkları yakın, yoksa ben gidiyorum!» diye bağırdım.

«Sizinle biri görüşmek istiyor Mister Jones.»

Sinirli sinirli güldüm:

«Sakın ruhlardan biri mi istiyor beni yoksa?»

«Çok rica ederim gürültüyü kesin!»

Önümde, ama çok uzakta mavimsi bir sis belirdi. Bir takım fısıltılar geliyordu kulağıma. Göz-

lerim karanlığa alıştı. Yuvarlak bir masayla, üzerine eğilmiş bir yüz gördüm. Mavi ışıklarla seçilen bu yüz madam Marlin'e ait olmalıydı, ama her taraftan fısıltılar işitiliyordu. Çekinerek masaya yaklaştım. Birden İskoçya aksanıyla biri seslendi:

«Hey Jones! hiç de sana hediye vermeyi düşünmemiştim. Ama talihli adamsın, ne yapalım.»

Yıldırım çarpmış gibi sarsıldım. Bu sesi tanıyordum ben. Yarbay Stewart'ın sesi idi bu.

«Seni dolandırmak isteyeceğimi ummazsın ya?» dedim titreyerek.

«Gayet tabiî arslanım. O el bombasını üzerime sen atmadın ya.. Talih bu.. Biz bombayı yedik. Sen bizim iki Dunhill pipomuza kondun.»

«Mükemmel pipolarmış doğrusu..» cevabını verdiğimi sesimden anladım.

«Ben de ayni fikirdeyim Jones. Pahalı pipoyla ucuz tütün içilebilir, sözünü kim söylemiş hatırlıyor musun?

Boğazım o kadar kurumuştu ki, zorlukla konuşuyordum:

«Dur da biraz düşüneyim bakalım.»

Gayet tabiî o sözü söyliyeni bulmak için zihin yoracak halde değildim.

Asıl kafa patlattığım şey, bu inanılmaz olayın esrarı idi. Nasıl olurdu bu?.. O ana kadar Madam Merlin bir kez bile yüzümü görmemişti. Yarbay Stewart'ın 1944 yılı 6 Temmuzunda Normandiya'da benim yüzümden şehid düştüğünü bilmesine de imkân yoktu. Ya o iki Dunhill piponun bana emanet edilişini nereden bilecekti?

Benim arpacı kumrusu gibi düşündüğümü gören Yarbay, müthiş bir kahkaha savurdu. Ben bu

kahkahayı çok iyi tanırdım. Kalıbımı basarım ki bu gülüş gerçekti.

«Hay Allah Jones! Galiba aklını kaybettin sen. O elindeki ne? yanılmıyorsam kukla değil mi?»

«Evet kırmızı bir bebek,» dedim.

«Şimdiye kadar gördüğüm kuklaların en kederlisi galiba!»

Birden kahkaha kesildi. Etrafa derin bir sessizlik hâkim oldu.

«Yarbay Stewart!» diye bağırdım.

Hiç cevap veren olmadı.

«Dostunuz gitti,» dedi Madam Merlin.

«Bu ne iş, madam Merlin, Allahaşkınıza söyleyin! Gerçekten, o şehid düşen dostumun sesi miydi duyduğum?»

«Buna siz karar verin Mister Jones. Ben ispiritizmaya inanması için kimseyi zorlamadım bugüne kadar.»

«Madam Merlin?»

«Buyurun Mister Jones.»

«Işık yakmanızı rica edebilir miyim?»

Ruhların eliyle yakılıyormuşcasına bir şamdan üzerindeki 7 mum birbiri arkasına yandı. Ne kibrit, ne bir el gördüm. Öyle bir sihirbazlık ki, en şüpheci insanı bile bayıltabilirdi.

Gülümsemeye çalıştım. Mumlarla gösteri yapan ünlü artist Honudinin buluşu bir türük biliyordum. Mumlar gittikçe daha çok ışık vermiye başladı. Gene de oda tam aydınlanmadı. Ama yedi mumuyle şamdanı da, Bella Merlin'i de gayet iyi görüyordum artık.

50 yaşlarında, ağır başlı güzel, fakat ihtiyarlamış bir kadın yüzü belirmişti karşımda.

«Benden Cora Latour hakkında bir görüşme rica etmeğe geldiniz, değil mi?» diye başladı söze.

«Evet, eğer beni aydınlatırsanız size müteşekkir kalırım!» dedim büyük bir nezaketle... «Oturabilir miyim?»

Üzeri hafif çilli eliyle, bir sandalyeyi gösterdi:

«Cora olayını nereden öğrendiniz?»

«Muscatine'de yayınlanan bir gazeteden. Yazdıklarına bakılırsa geçen Martta bir trafik kazasında ölen kadın, bu yılın Mart ayında tekrar dirilmiş.»

«Hayır, 16 Mart 1956 da öldü. 31 Mart 1957 de tekrar dirildi.»

«İspatlanabilir mi bu olay?»

«Tabii.. Sade o değil, otomobil kazasında ölmediği de ispatlanabilir.»

«Nasıl?»

«Alelâde bir şehvet cinayeti ile.»

«Bunu nereden biliyorsunuz?»

«Cora kendisi söyledi.»

Bella Merlin'e baka kaldım. Aralarında tek tük beyaz telleri bulunan siyah saçlarla çerçeveli yüzü büsbütün tazeliğini yitirmemişti. Gözlerinde derin bir gölge vardı. Belki de umudsuzluktan, kederden böyle görünüyordu gözleri ve insan onu tamamen harap olmuş bir ihtiyar sanıyordu. Etli dudakları buruşmuştu. Sağ yanağı daha genç görünüyordu. Boynunun derileri sarkmış olmalı ki, siyah bir tülle örtülmüştü.

«Galiba anlıyamadım,» dedim.

«Hayır, gayet iyi anladınız.. Kendisinden dinledim. Ölümünden üç saat sonra yolu buraya uğradı, herşeyi anlattı bana. Evet bu bir şehvet cinayeti idi Mister Jones.»

«Bana bütün ayrıntılarıyla tekrarlayabilir misiniz anlatıklarını?»

Kalemi kağıdı çıkarmıştım bile..

Konuşmayı tele almayı isterdim. Stewart'ın konuşmasına, kahkahasına rağmen, gene bir şüphe almıştı beni avuçlarına çünkü. Bununla beraber Bella Merlin'in çok ciddi bir kadın olduğunu çok iyi seziyordum.

Bella Merlin, elimden tutarak beni Rokoko biçimi bir divana götürdü. Alçak, gümüş kakmalı bir tabure alarak karşıma oturdu. Şimdi yüzünü yakından görüyordum. Bir sahtekârın yüzü böyle olamazdı. Sesi tatlı ve gerçekti. Cora'yı anlatmağa başladı:

Küçük Cora büyük, beyaz konağı hiç sevmezdi. Mississippi kıyısındaki bütün evler gibi o da 200 senelikti. Eski ihtişamı, şimdi yaşayan bir kâbustu.

İsa'nın doğduğu gece, vaktiyle kötü muamele gören kölelerin ruhlarıyle konağın 42 odasını doldurduğu, söylenirdi. Ama Muscatine'deki zencilerin bu ev hakkında anlattıkları sadece cin, peri hikayelerinden ibaret değildi. Cora'nın babası, kitaplığında, altın çerçeveyle çerçevelenmiş 1777 yılına ait şöyle bir gazete küpürünü saklardı:

SATILIK ZENCİLER

(Pamuk ve şeker kamışı tarlalarında çalışmak üzere gemi ile 460 zenci 2-3 Ocakta Muscatine'de Laura Parlange'a getirilecektir. Satış bedelinin 1/3 ü peşindir. Geri kalanı iki taksitte ödenmek üzere senede bağlanacaktır.

Zenciler aileleriyle birlikte satılacaktır. Kölelerin gelişinden üç gün evvel Laura Parlange'dan katolog isteyebilirsiniz. Çalışabilecek kölelerin çoğu gençtir ve çocukludur. Satış günü, taliplere soğuk içkiler ikram edilecektir.)

Cora bu altın çerçeve içindeki hatıradan da, ünlü büyük babası esir tüccarı Laura Parlange'dan da, Muscatine'nin o parlak devrinden de nefret ederdi.

Zenci mahallelerinde anlatıldığına göre, esirci Parlange, köleleri ayaklarından zincire vurur, onlara son derece kötü davranırdı. Bazıları yediği dayağa dayanamaz, ölürlerdi. Doğru veya yanlış, ailenin zenginliği, esir pazarının çalıştığı yıllardan kalmaydı. Gelin görün ki, evin cephesinde 12 mermer direk olmasına rağmen, bu koca bina, insanın üzerinde bir yıkıntı etkisi bırakırdı.

Laura Parlange, Marsilyalı dolandırıcı Louis Latour ile evlenmezden önce çok para harcıyarak yaptırmıştı bu binayı. Uzun zaman da keyfini sürmüştü. Louis esirci kadına kendini bir asılzade diye yutturmuştu. Ölesiye kadar da hiç kimse onun bir zamanlar serseri bir dolandırıcı olduğunu bilmemişti.

Esir ticareti yasak edildikten sonra da Cora'nın babası Charles, ünlü dedelerinin yolunda yürümüştü. Hırsı, gözü pekliği Laura'dan almıştı. Ama zenci kölelerin torunları çizgiyi aşmadıkça onlara kötü muamelede bulunmazdı. Tersine onlardan bazılarına hattâ çok yakınlık gösterirdi. Örneğin, halâ Parlange'lerin konağında çalışan Toby amca ile, şişko aşçı Sally kadın bunlardandı. Şeker fabrikasında usta başı olan Griffin gibilerine ise saygı gösterirdi.

Mister Charles çıra renkli zenci kızlarını boşlamadığı da biliniyordu. Ama bazen onun da zencilerin işi azıttığını söylediği oluyordu.

İkinci Dünya Savaşından sonra zenci haklarının korunması akımı bütün A. B. Devletlerinde yayılmıştı. Cora'nın babasına göre, kominizme bağlı bir eylemdi bu.. Bu hareket sebebiyle bir zamanlar Muscatine'de yasak edilen Ku-Klux-Klan derneğinin çalışmağa başlamasını Charles, doğal bir savunma tedbiri sayıyordu. Zencilere fazla aşırı gittiklerini anlatmak gerekiyordu. Allaha şükür ki, zenciler çabuk korkuya kapılıyorlardı. Ellerinde mumlar, başlarında sivri külâhlı maskelerle beyaz gömlekli adamların, geceleyin zenci mahallesinde görünmeleri kadar korkunç bir şey tasavvur edilemezdi onlar için.

Böyle gecelerde ya bir zenci evi yakılıyor, ya da sabahleyin bir sokağın köşesinde bıçaklanmış bir zenci bulunuyordu. Sherif'e, ya da mahkemeye başvurmak bir sonuç vermiyordu. Çünkü onlar da Ku-Klux-Klan'dan yana idiler.

Yalnız bir seferinde Louizyana'nın baş şehri Baton Rouge'da işe el koymak zorunda kalındı. Çünkü bir zenci kadın. 7 çocuğu ile birlikte, kundaklanan evinde cayır cayır yanmıştı. Bereket Muscatine Sherif'i bu olaya bir kulup takmasını becerdi. Zenci kadın öldürülmemiş, kendini ateşe atarak intihar etmişti. Bu onlarda bir aile hastalığı idi. O ailenin bütün bireyleri intihar ederek ölmüşlerdi.

Cora'nın çocukluğunu hep buna benzer feci olaylar doldurmuştur. Parlenge'lerin büyük, beyaz konağından nefret etmesinin sebebleri de bunlardı.

Bir akşam babasını da o sivri külâhı giymiş

görünce ilkin hayalet görmüş gibi korkmuştu, sonra Muscatine'de zencilere yapılan bütün tedhiş hareketlerine babasının da katılmış olduğunu anlamıştı. O geceden sonra babasından da iğrenmişti.

Cora, ikinci Dünya Savaşı'ndan önce annesini kaybetti. O zamandan sonra babasını pek görmedi. Anneleri ayrı olan kardeşi Michael ile Cora'ya Tante Lily baktı. Kaç kez Cora, kardeşi Michael ile evi yakmağa kalktı. Her seferinde Tante Lily engel oldu buna.

Tante Lily Michael'in annesiyle de, Cora'nın annesiyle de çok iyi geçinmişti.

Michael'in annesi kocasından ayrılıp Muscatine'yi terk etmesine rağmen Tante Lily çocuklara bakmak sorumluluğunun kendisine düştüğünü kabullenmişti.

Charles Latour oğluyla kızının kendisinden nefret ettiklerini hatırından bile geçirmiyordu. O Muscatine'de herkesin, zencilerin bile, kendisini sevdiğini sanıyordu.

Muscantine'de en büyük hizmeti kendisinin yaptığına inanıyordu. Çünkü 700 kişinin ekmek parasını çıkardığı bir şeker fabrikası kurmuştu. Kazandığı parayla da bir hastahane, Abraham Linkoln okulunu ve daha bir çok resmi binaları yaptırmıştı.

Şehir ona çok şeyler borçlu idi. Şehirde göze çarpan ne varsa ona ait dense yeriydi. Büyük bir otoriteye sahipti. Ne yargıç, ne Sherif ne de Belediye Başkanı ona karşı gelebilirdi.

Cora 19 yaşında New Orleans Üniversitesinde öğrenci iken bir olay yüzünden Parlange konağını

terketti: Bir Pazar günü öğle sonrası idi. Cora büyük evin arkasındaki bahçede manolya çiçekleri topluyordu.

Birden bir çığlık duydu. Hemen hemen bir dakika sürdü bu haykırış. Şeker kamışı tarlalarına yakın tahtadan yapılmış kulübelerden birinden gelen bir kadın çığlığı idi bu. Neden sonra bir kapı rüzgâr gibi açıldı, kakoo rengindeki derisinde kamçı izleri bulunan bir genç kız, ürkütülmüş bir hayvan gibi fırladı dışarıya, adam boyu yükselmiş şeker kamışlarının arasına daldı.

Aşçı Sally'nın kızı Ann idi bu. Arkasından kıpkırmızı yüzüyle babasının çıktığını gördü Cora.

Bu kez Tante Lily, Luizyana'yı terk etmek isteyen Cora'yı fikrinden caydıramadı. Üstelik New York'taki Columbia Üniversitesine yazılması için gereken parayı da o verdi.

★

Cora'nın New York'taki evi üniversiteye bir dakika mesafedeydi. Üniversite'de uzak memleketlerden, Japonya'dan, Hindistan'dan, İrandan gelmiş öğrenciler vardı. Aralarında siyah derili öğrenciler olduğu gibi profösörlerden ikisi de kara derili idi.

Evi kırmızı kumtaşından yapılmıştı. Oturma odasının pencerelerinde renkli camlar vardı. Yatak odasında Jinx ile Nikki adında iki kız arkadaşıyla birlikte kalıyorlardı.

Mutfağı küçücüktü. Banyosunda yalnız bir duş vardı. Ama evi her zaman plâk sesi ile kahkahalar dolduruyordu.

Plâktaki şarkılar Sinatra'nın, ya da Nat King Cole'in idi. Kahkahalar da, kızların kahkahası idi.

Nikki ile Jinx, Cora'nın ağır nağmeli güney şivesiyle konuşmasından bir şey anlamadıkları için, onun her sözüne gülüyorlardı. Parti verdikleri gün eğlenceleri gece yarısına kadar sürüyordu. Delikanlılar çoğu zaman danstan yorgun düştükleri için oturma odasındaki koltuklarda uyuya kalıyorlardı. Mutfak işlerini üç kız aralarında bölüşüyorlardı. Jinx sucuklu bezelye çorbasını pişiriyor, Nikki Rostbeef'i, Cora'da Sally'den öğrendiği baharatlı yemekleri hazırlıyordu.

Jinx ile Nikki günün yarısında üniversiteye gidiyorlar, öteki yarısında çalışıyorlardı. Her biri haftada 60 dolar kazanıyordu. Biri TİME ve LİFE dergilerinin arşivinde vazife almıştı. Öteki ise sekreterdi. Tante Lily'nin gönderdiği para, masraflarını karşılamadığı için Cora da iş aramağa başladı. Çok geçmeden talih kendisine güldü. Bir gün Beşinci Avenue'de ufak tefek bir adam şapkasını çıkararak selâmladı kendisini:

«Afedersiniz! Adım Stern.. Her halde Donjuan'lardan biri olduğumu sanmazsınız. Foto-Model acentasıyım sadece.»

«Peki ne istiyorsunuz benden?» diye sordu Cora..

«Eğer model olarak ün yapmak arzusunu duyarsanız, bana baş vurun! Adresim: Stern kardeşler, 420 Avenue..»

Tabiî Cora çok geçmeden verilen adrese gitti. Stern Kardeşlerin Model Okulunda bir kaç zaman foto-modellik dersleri aldıktan sonra, Moda dergi-

lerinde ilk resimleri çıkmağa başladı. Çok beğenildi.

Yepyeni bir yüzü vardı. Resimdeki yüzü hem kendisinindi, hem değildi. Fotoğraf makinesi yüzüne rüyalı bir anlam katıyordu sanki. Sarı saçları ipek gibi ışıldıyordu. Alnı açık ve düşünceli idi. Simetrik olmıyan göz kapakları arasında mavi gözleri hülyalı bakıyordu. Ağzının ucunda belirsiz bir gülümseme vardı.

Kısa zaman sonra Cora Hollyvood'un da dikkatini çekti. Prova filimleri için oraya çağırıldı.

Hollyvood'a gitmeğe vakti yoktu, özür diledi. Hal May adında bir prodöktör uçağa atlayarak New York'a geldi: «Sadece 24 saatinizi harcıyacaksınız» dedi.

Cora itiraz edemedi. 8 Saat Hollyvood'a gitmek için, 8 saat da provalar için harcadı, fakat geri dönmek mümkün olmadı. Kimse onu alıkoymak için zorlamadı. Ama orada kalması için de her şey yapıldı.

Böylece Cora Hollyvood'da kaldı.

İlk çevirdiği ikinci, üçüncü sınıf bir kovboy filmi oldu. Ama çok tutulduğu için, bir yıl içinde sekiz kovboy filmi daha çevirmesi lâzım geldi. Oysa ata binmesini de bilmiyordu. Bu sahneler için dublor kullanıyorlardı. Beverly Hills'de şimdi Cora'nın lüks ve ihtişam içinde bir villâsı vardı. Ama lüksü sevmezdi. Çünkü lüks içinde büyümüştü. Bu lüks ise plântaj tarımı ile uğraşan zenci evlerine eşit haklar tanımamıştı hiç bir zaman.

Çevirdiği iki filim arasında bir Cadillakla, Los Angelos'tan, tahsilini yaptığı üniversiteye gidiyordu.

1954'te babası öldüğü zaman Cora, tatilini ge-

çirmek üzere Afrika'da bulunuyordu. Ölüm haberini babası gömüldükten çok sonra öğrendi. Beverly Hills'e dönüşünde Muscatine avukatlarından Grande'den bir mektup buldu. Mektupta Charles Latour'un son arzusu bildiriliyordu. Müteveffa, sorumluluk duygusu taşımadan siyasal faaliyette bulunan oğlunu mirasından mahrum etmiş, bütün servetini kızı Cora'ya bırakmıştı. Fakat Cora'nın mirastan faydalanabilmesi Muscatine'ye dönmesi şartına bağlı idi.

Cora hemen kararını verdi.

Hollyvoot, onca metelik etmiyen bir yerdi. Mademki hayatını herhangi bir yerde kazanması gerekiyordu, Muscatine gene en iyisi idi. Michael de orada idi. Kendisi gibi o da idealisti. İkisi birlikte idealleri uğrunda savaşa girişebilirlerdi.

★

Cora'nın konduğu miras yalnız Parlange'lerin şeker kamışı tarlaları, köy evleri ve şeker fabrikasından ibaret değildi. Muscantine National Bank'ta büyük bir mevduat da vardı. Ayrıca bu şehirde babasının sahip olduğu büyük otoriyeyi tehlikeli buluyorlardı.

Cora'yı uçak alanında Michael ile Tante Lily karşıladılar, oradan doğruca belediye dairesine gittiler. Çünkü Belediye Reisi, Cora'nın şerefine bir kokteyl veriyordu.

Babasının eski dostları oraya toplanmışlardı: Yargıç Ambros, Bankacı Ducournau, Papas Philpat ile Henri Alywer, şehrin gazetesi Muscatine Mascot'un sahibi Cora'dan hepsi hoşlandılar. Ü-

zerindeki ağır tuvalete, incik boncuğa rağmen çocuksu bir hali vardı.

Onun geri dönmesine herkes şaşmıştı.

Bir hafta süreyle Muscatine'liler ondan iyilikle bahsettiler. Bankacının oğlu Guy Ducournau'nun kızı sevdiği söyleniyordu. Sebebsiz de değildi bu dedikodu. Her akşam Coranın Cafe Dixieland da delikanlı ile dans ettiği görülüyordu. Bolita Sam adıyla tanınan Sam Black oradaki cazı idare ediyordu.

Birdenbire, herkesi şaşırtan bir haber yayıldı ortalığa. Charles Latour kütüphanesinde, altın çerçeve içinde saklanan rengi soluk bir gazete küpürünün münderecatı idi söz konusu olan.

Arkasından daha kötüsü duyuldu: Cora, üvey kardeşinin zenci haklarını avunan yazılar yazdığı bir gazeteye para yardımında bulunmuştu.

Günün birinde Cora, Belediye başkanı ile ilk ciddi konuşmasını yaptı. Konuşulanlar resmen açıklanmadıysa da, yayılan söylentiye göre, Cora, babasının yaptırdığı Abraham Lincoln okuluna, Amerika Birleşik Devletleri Yüksek Mahkemesinin kararına uyarak, zenci çocuklarının da devamına izin verilmesini istemişti.

En çok halkı ürküten, Michael'in gazetedeki önerisi idi: Michael, Charles Latour tarafından kurulan Ku-Klux-Klan Derneğinin faaliyetten alakonulmasını istiyor, bu dernekte çalışan Cora'nın yeğeni Jack'tan «büyük ejderha» diye söz ediyordu.

Muscatine barışçıl bir kasaba idi. Onlardan hiç biri bir zenci proplemi olduğunun farkında bile değildi. Beyaz kadınlara sataşmadıkları taktirde onlara kimsenin bir şey dediği yoktu.

Bir yıl içinde halk, Cora'dan öylesine soğudu ki, ansızın öldüğü zaman kimse acımadı ona.

★

Cora, 16 Mart 1956 da gece yarısından az sonra Bankacı Ducournau'nun verdiği bir gece eğlencesinden dönüyordu.

Guy ile birlikte yürüyerek Parlange konağına götüren iki tarafı meşe ağacıyla kaplı yolun başına kadar gelmişlerdi.

Cora durdu:

«Daha fazla yorulma, buradan dön!» dedi. Delikanlı:

«Dönmek istemiyor canım!»

«Küçük bir oğlan değilsin Guy.»

«Doğru.. Artık çocuk değiliz Cora. Ne ben küçük bir oğlanım, ne de sen ufak bir kızsın. Bir saat sonra seni ziyarete gelirsem kimse beni ayıplamaz.»

«Bunu herkesin kötüye yoracağını pek âlâ bilirsin.»

«Sevgilim, ben senin için bütün kötülükleri göze alırım.»

«Bu gün olmaz Guy.»

«Sadece yarım saat, ne olur.»

«Kötü bir şey yapmak için yarım saat yetmez.» dedi Cora kulağına fısıltıyla ve ağzını öptü oğlanın.

Delikanlı güldü:

«Bunun kötülük neresinde?» dedi. Tekrar öptü kızı.

Bu öpüşme belki bir çeyrek saat sürdü.

«Artık git şekerim! Bella Marline söz ver-

dim. Onu çağırmam lâzım. Ben verdiğim sözü tutarım.» dedi. Delikanlıyı kesin bir hareketle uzaklaştırdı kendinden.

Bunlar Guy Ducourmau'ya Cora'nın son sözleri oldu.

Delikanlı gitti. Cora da meşe ağaçları arasında ki yoldan ağır ağır yürüdü. Parlange konağının pencerelerindeki ışıklar, uzak yıldızlar gibi ışıldıyordu.

Birden, bir kaç adım ilersinde bir otomobilin farları yandı. Arabadan bir herifin gölgesi fırladı önüne. Kıskaç gibi elleriyle boğazına sarıldı Cora'nın.

Ertesi günü Cora'nın cesedini ihtiyar Toby amca gördü. Koşarak olayı Sherif'e haber verdi. Bir çeyrek saat sonra hükümet doktoru Mark Grandel ile birlikte Sherif olay yerine gitti. Cesedi görünce doktor dudağını ısırdı. Az ilerde kızın siyah kadife elbisesi yırtılmış ve kirlenmiş olarak yerde duruyordu.

Cora'nın boynundaki zümrüt kolyesi, kanlı ve çamurlu teni üzerinde hâlâ ışıldıyordu. Parmaklarındaki pırlanta yüzüklere de dokunulmamıştı. Demek hırsızlık sebebiyle işlenmiş bir cinayet karşısında bulunmuyorlardı.

Cesedi muayene eden doktor, kızın boynundaki mor lekeleri gördü. Boğazı sıkılmıştı. Sol koluyla sağ bacağı kırılmıştı. Görünüşe göre önce tecavüze uğramış, sonra arabayla çiğnenmişti. Kırıklar bunun eseriydi. Yerdeki izlerden kızı çiğneyen arabanın eski bir Ford olduğu anlaşılıyordu.

Dotor Grandel'in görüşüne göre durum gün gibi aşikârdı. Bir cinayet karşısındaydılar. Ama Latour ailesine kimsenin bu düşmanlığı yapması-

na sebeb göremediklerinden, raporda ölümü otomobil kazası sonucuna bağladılar. Yargıç da tahkikatı bu açıdan yürüttü.

Muscatine Mascot gazetesi de, olay gecesi kazanın olduğu yerde ihtiyar sarhoş bir zencinin F modeli bir Ford araba ile görüldüğünü yazdı.

Muscatine'de herkes bunun bir cinayet eseri olduğunu biliyordu. Ama gene de susuyordu.

Beyazların çoğu, Cora'nın ölümüyle derin bir soluk almışlardı, Artık Abraham Lincoln okulunda çocukları, zenci çocuklarıyla beraber okumaktan kurtulmuşlardı.

★

Gece yarısına kadar Bella Marlin, Cora'nın kendisini telefonla aramasını beklemişti. St. Louis kilisesinin çanı 12'yi vurduktan sonra endişelenmiye başlamıştı.

Bella Marlin, Muscatine'yi de, Latour ailesini de çok iyi tanıyordu.

Bir zamanlar Cora'nın annesiyle yakın dost idiler. Cora ile Michael'i kendi çocukları imişler gibi seviyordu.

Cora'nın Abraham Lincoln okuluna zencilerin de alınması için açtığı mücadele üzerine, Muscatine'de neler geçtiğini de çok yakından biliyordu.

12'yi 20 geçe Bella Marlin, biri kendisine sesleniyormuş gibi korktu. Parlenge'lerin evine telefon etti. Kimse cevap vermedi. Bunun üzerine Banker Ducournau'lara telefon açtı.

Cora, toplantıda Belediye Başkanına, kanun gereğince, zenci çocuklarının beyazlarla birlikte okula devamını muhakkak sağlıyacağını söyledik-

ten sonra, Guy'un arabasıyla oradan ayrılmıştı. Bir kere daha Parlange'lerin konağına telefon etti. Gene cevap veren olmadı.

Bella Marlin üzüntüden başı dönerek divana uzandı. Soluğu kesilmişti. Saatin yarımı üç geçtiğini görüyordu. Birden etrafı zifiri karanlığa büründü. Karanlığın derinlilerinden boğazlanan birinin sesini duyuyordu. Korkunç bir çığlık kopmuştu.

Bella Marlin şuurunu kaybetti.

Kendine geldiği zaman kandilde mum yanan yuvarlak bir masa başında buldu kendisini. Derhal saate baktı Yarımı dört geçiyordu.

Birden Cora'nın kısılmış sesini duydu:

«Uyanıksın değil mi Bella?»

«Evet çocuğum.»

«Sana artık telefon edemiyeceğim..»

«Neye edemiyeceksin?»

«Çünkü imkânı yok. Bir zorluk girdi araya.»

Bella Marlin ayağa kalktı. Üzerindeki baş dönmesi hali henüz tamamen geçmemişti. Mumlardan birinin alevi canını yaktı.

Ne oldu Cora, söyle Allahaşkına!»

«Beni öldürdüler. Böyle olması mukadderdi Bella, biri beni çoktandır öldürmeyi kuruyordu.»

«Kim?»

«Bilmiyorum. Ama ellerini gördüm.»

«Beyaz mı, yoksa zenci eli mi?»

«Onu da bilmiyorum. Uzun, sert ellerdi bunlar. Ama eldiven içindeydi.»

«İyi düşün Cora. Gerçekten biri seni öldürmeyi istiyor muydu?»

«Öyle sanıyorum ki evet.»

«Zenci çocukları meselesinden Belediye Başkanı olmasın bu?»

Mumun ışığı söndü. Gecenin karanlığı her şeye hâkim oldu. Artık Cora'nın sesini duymuyordu.

Ondan sonraki aylar, Bella Marlin, Cora ile hemen her gün görüşmüştü. O tatlı ses:

«Bella!» diyordu.

«Ne var yavrucuğum? Bir şey mi söyliyeceksin?»

«Tekrar hayata dönmek istiyorum. Bana yardım edemez misin?»

«Uğraşalım yavrucuğum.»

«Ne olur Bella, bana yardım et! Dünyadaki ödevimi yapmadan ölmüş olmak zoruma gidiyor.»

Zamanla ölünün, sonsuzluğun karanlıklarından gün ışığına çıkmak arzusu bir karasevda halini aldı. Bir zaman sonra bu, Bella'nın da saplantısı oldu. Çünkü önceleri sadece Cora'nın sesini duyuyordu. Sonra sonra onu ince, mavi tül gibi bir varlık halinde görmiye başlamıştı. Neden günün birinde bu ruh, etten kemikten yapılmış bir cesedin sahibi olmasındı?

Sözünün burasında Bella Marlin, buruşuk yüzünü elleriyle kapadı. Göz yaşlarını tutamamıştı.

Biraz nefes aldıktan sonra, Cora ile son konuşmalarından birini anlattı:

«Bella»

«Evet yavrucuğum.»

«Beni sardığını hissediyorum. Düşüncelerinin gücünü duyuyorum. Galiba yakında hedefine ulaşacaksın!»

«Bunu başarırsam, Tanrıma ne kadar min-

nettar olacağım? Ödüm kopuyor son anda gücümü yitiririm diye.»

«Hedefine ulaşacağına inanıyorum Bella'cığım.»

Muscatine'de o mucize zuhur ettiği zaman 1957 yılının Mart ortasıydı. Cora'nın sesini birden Tante Lily de duymuştu. Gece yarısı uyanmış, yeğeni ile bir çeyrek saat kadar görüşmüştü. Ertesi günü bundan bahsettiği zaman hiç kimse inanmamıştı kendisine. Michael, gece rüya görmüş olacağını söyledi. Yeğeni Jack ise ağız dolusu güldü. Ama ertesi gece teyzesiyle alay ettiğine pişman oldu. O gece Jack'ın genç karısı nurlu bir varlık tarafından uyandırılmıştı. Hayalet üzerine doğru eğilmiş olduğundan, genç kadın korkusundan bağırmış, kocasının sıçrayarak kalkmasına sebep olmuştu.

İkisi de o nurlu varlığı görüyor, sesini de duyuyorlardı. Bu korkunç olay bütün Muscatine'ye yayıldı. Hemen herkes Cora'yı ya gördüğünü, ya da sesini duyduğunu söylüyordu. Yığın pisikolojisi heyecana gelmişti. Kasabada panik havası esiyordu. En ciddi adamlar bile, Cora'nın kaatillerinden öç almak için mezarından kalktığını iddia ediyorlardı.

Bella hikâyesine ara verdi. Kalktı, kapının yanındaki eski İspanyol yapısı bir dolabı açtı. Oradan Muscatine Mascot gazetesinin 21 Mart tarihli nüshasını çıkardı. Altı kırmızı kalemle çizilmiş yerini okumam için bana uzattı.

MEZAR SOYGUNCULUĞU MU?

Latour'ların aile mezarlığındaki lahitten bir yıl önce vefat etmiş bulunan Cora Lator'un ke-

mikleri, esrarengiz bir şekilde yok olmuştur. Mezar bekçisi, mutat şekilde lâhitleri dolaşırken, (Bu gün) Cora'nınkinin kapağını açık bulmuştur. Lâhidin üst kısmında çimenler vardı. İçine ise taze manolyalar konmuştu.)

Bundan sonra Bella, Cora'nın hayata kavuştuğu seansı anlattı:

Seans, 30 Mart gecesi saat 9 da yapılmıştır. Tante Lily bütün yakın dostlarını bu seanse çağırmıştı. Cora'nın üvey kardeşi Michael, Dr. Mark Grandel ile Muscatine Mascot'dan Mr. Alywar gelmişlerdi. Jack ile Gloria Latour özür dilemişlerdi.

Tante Lily ve dostları Bella Marlinin yuvarlak masası etrafında toplanmışlardı.. Bella onlara, soluk alırken bile gürültüden sakınmalarını tenbihlemişti.

«Lütfen ışıkları söndürün Doktor Grandel!»

Oda birden karanlığa gömüldü. Ağır siyah kadife perdeler dışarıdan en ufak bir ışık sızdırmıyordu içeriye.

Bella Marlin, bir kez inledi. Sonra sürekli, kurşun gibi bir sükût oldu. Bella, istiğraka dalmıştı. Bir saat geçti.

Birden Bella'nın iniltili sesi duyuldu:

«Cora!»

«Buyur Bella!.»

Sesi hafifti, bir yankı etkisi yapıyordu.

«Neye gelmiyorsun halâ.?»

«İstiyorum ama olmuyor... Bella Beni güçlendir!.»

«Hadi yavrum, hadi gayret... Bütün gücümle sana yardım ediyorum.»

«Evet, Bella, gücünü kendimde hissediyorum şimdi. Geliyorum, geliyorum Bella!.»

Ve böylece mucize gerçekleşti. Odanın gerisinde ince bir bulutu andıran ışık, yavaş yavaş biçimlenmeğe başladı. Önce saçlar, sonra geniş alın, dar simetrik olmıyan göz kapakları, gri mavi gözler.. meydana çıktı. En sonunda da bütün vücut oluşuverdi.

Bir yıl önce ölen kızın sıcak yakınlığını hepsi duydular.

«Lütfen ışıkları yakınız Doktor Grandel!» dedi Bella Marlin.

Işıklı sis dağılmış, oda aydınlanmıştı. Ama görüntü yerinde duruyordu. Cora, eskisi gibi etten kemikten bir varlık olarak karşılarında gülümsüyordu.

Bir dakika sonra Cora, Tante Lily'nin kollarına atıldı.

Bella Marlin'in anlattıkları bu kadardı. Yüzüme gülümseyerek bakıyordu. Anlattıklarına kendisi bile inanmıyor gibi idi.

Kuşkuyla, inanmadan, gene de şaşkın baka kalmıştım kadının ciddi, güzel yüzüne, parlak gözlerine... Başım altüst olmuştu. Yalnız Cora'yı tasavvur ederken çizdiği yüzün son haftalarda hayatıma ikinci kez karışan kızın yüzüne pek benzediği dikkatimden kaçmamıştı.

Bella Marlin'den nasıl ayrıldığımı bilmiyorum. Bella Marlin'e geldiğim zaman yarbay Stevart'ın ruhuyla konuşma öylesine anlaşılmaz bir haldi ki, gözlerimin inancsızlığını, ispirtizmacı kadından çok daha bilgisiz bir kız bile anlıyabilirdi. Bununla beraber anlatılanların doğruluğunu yakından görebilmek için ertesi günü Muscatine'ye

gitmek kararını verdim. Şu tekrar dirilen Cora'yı bir görelim hele... diyordum.

Otele döndükten çok sonra, budalalıkla satın aldığım kuklayı Bella Marlin'in odasında unuttuğumu fark ettim.

★

U. S. 90, tipik Amerikan motorlu vasıta yollarından biridir. Üzerinden her çeşit her renk motorlu araçlar akıp gider. İki tarafında modern moteler ve petrol istasyonları sıralanır.

Mississippi üzerinden bir köprü ile La. 30 kolu ayrılır bu şoseden. (Buna, Eski Nehir yolu) da derler. Bu yolda, motor gürültüleri birden kesilir, ıssızlık hayalet gibi sarar insanı.

Nehir yolu ile ırmak arasında bataklık ve ormanlık bir alan yayılır. Bataklıkta eski sedir ağaçlarının her dalından örümcek ağları sarkar. Bir çok ağaçlar kurumuştur. İnsan bu ıssızlıkta, kendisini korkulu bir rüya da sanır.

Müthiş bir sıcaklık kavurur ortalığı.

Bu eski nehir yolundan Muscatine'ye gidiyordum. Yol boyunca ceket giyemedim. Yüzümden terler sızıyordu. Fakat ben sıcağı fark edecek durumda değildim. Mississippi vapur yolculuğuyla başlıyan macerayı düşünüyordum. Nora, Roberta ve Cora'yı birbirine karıştırıyordum. İşin içinden çıkamıyordu.

Muscatine'ye yaklaştıkça, şeker kamışı tarlaları arasında zenci külübeleri görünmeğe başladı.

Birden villâları, klisesi ile küçük, şirin bir kasaba çıkıverdi karşıma. Bu kasabada Cora Latoure'un tekrar dirildiğine inanan binlerce insan yaşıyordu.

Şose şehrin merkezine doğru uzanıyordu. Kasabanın ortasındaki meydanda misk gibi bir koku yolcuları karşılıyordu. Çilek pazarı buradaydı. Hâl'in dükkânlarında büyük sepetlerin içi çilek ile doluydu. Koku o kadar kuvvetli idi ki, onun bütün şehri sis gibi kapladığını sanırdınız. Meydanın çevresinde oteller, restoranlar, barlar sıralanmıştı.

Arabamı Napoleon Oteli önünde park ettirdim.

Siyah derili bir otel hademesi bavulumu aldı. Ceketim kolumda olduğu halde otelin alt salonuna girdim...

Bu salonda kısa kollu spor gömleği olan benden başka kimse yoktu. Güneyin etikete düşkünlüğü hakkında hiç bir fikrim olmadığı için tuhafıma gitti bu. Telefonlu, hava serinletici aracı olan bir oda kiraladım. Gömleğimi değiştirdim. Sonra Parlenge'lerin evine telefonu açtım.

Bana cevap veren çatlak sesli, ihtiyar Toby amca olmalıydı. Kim olduğumu, Cora Latour ile görüşmek istediğimi öğrenince, bir tek kelime söylemeden telefonu kapadı. Belki en iyisi de bu idi. Şehri gezip görmek fırsatı geçti elime...

İlk olarak Muscatine Mascot gazetesine bir ziyarette bulundum. Ana caddede, tek katlı bir binadaydı gazete. Yazı masalarının üzerine bir çok müsvet'de kağıtlar atılmıştı. Sandalyelerde deri şilteler, kirli duvarlarda Strip-tease dansözlerinin resimleri vardı.

Baskı makinesinin yanından bir ses:

«Yanılmıyorsam siz ünlü spor muhabiri Mr. Jones'sınız» dedi. «Kaldığınız otelden, bugün gelen yabancıların listesini yeni verdiler bana da...»

Mr. Alywar, gazetenin hem redaktörü, hem mürettibi, hem de baskı makinisti idi.

«Gazetem beni buraya şu Cora Latour hikayesi için gönderdi. Böyle bir şey ancak bir sahtekârın eseri olabilir.»

Mister Alywar beni bürosuna götürürken bir ayağının topalladığını fark ettim. Uzun uzun elimi sıktı:

«Evet, sahtekârlığın daniskası bu» dedi. «Servetleri, yalnız Parlenge'lerin konağından ibaret değil.. Muazzam bir toprak ve para söz konusu. Ortaya çıkan sahtekâr kadın, bütün bu servete konmak istiyor.»

«Benim de ilk aklıma gelen bu olmuştu ama...»

«Bırakın.. Bu işte büyük bir sahtekârlıktan başka hiç bir şeyin rolü yok.. Bir yıl geçtikten sonra gerçekten Cora'nın dirildiğini gördük ama...»

«Yok canım? Böyle bir şey olabilir mi?»

«Tabii.. Ben de o anda hazır bulundum orada. Dirilişini gözlerimle gördüm. İspirtizmacı kadının göz boyacılığını yutacak adam değilim ben..»

«Emin misiniz, iyi gördüğünüze?»

«Tabii. Benim gibi Dr. Grandelde gördü. İkimiz birden yanılmayız ya? Cora onun elinde büyüdü. Dirilişten üç gün sonra gidip onu iyice muayene etti.»

«Ee?..»

«Kanı bile milimetresi milimetresine tıpatıp ayni idi. 12 yaşındaykan buradaki diş doktorunun doldurduğu dişi de yerli yerindeydi.»

Bu yaşlı adam bunak değildi. Yalan söylemesine de asla sebep yoktu Beni bir kuşku almıştı.

«Eğer bu kız gerçekten ayni kız ise, o halde bir yıl önce ölmemiş olmalı.»

Karşılıklı koltuklara yerleştik. Pipolarımızı çıkardık. Mister Alywar bana perique tütününden ikram etti. Bir iki nefes çektim. Sırtıma ter bastı. Müthiş sertti.

«Onun bir yıl önce, 16 MART 1956 da, bir otomobil tarafından ezilerek öldüğünü en küçük çocuklar bile bilir.»

«Bazıları, katilin onu daha önce öldürdüğünü, sonra olaya otomobil kazası süsü vermiye çalıştığını ileri sürüyorlar.»

Mister Alywar'ın yüzündeki dostça gülümseme birden kayboldu:

«Mister Jones, ben size söylüyorum, Cora bir otomobil kazasında öldü. Ondan ötesi lâfü güzaf. Bana inanmıyorsanız, gidip Dr. Grandel'e sorun. Cesedini o muayene etmişti. Bu da sizi inandırmaya yetmezse, kazaya sebep olan ve hapisanede yatan zenciyi görün!»

«Yok canım, olay yüzünden biri hapise mi girdi?.»

«Evet, Griffin adında bir zenci mahkûm oldu.»

«Bu ad bana yabancı gelmiyor. Galiba şeker fabrikasının müdürü idi, öyle değil mi?»

«Evet ama Charles Latour'un sağlığında.. Cora ona yol vermişti.»

«Acaba zenciyi hapisanede görmeme izin verirler mi?»

«Neye vermesinler? Yargıç Ambros'a başvurun.. İzin alırsınız.»

Pipomu kül tabağına boşalttım. Hemen izin istedim Mister Alywar'dan. Beni nezaketle uğurlamasına rağmen hoşnutsuzluğunu sezdim.

★

Doğru mahkemeye gittim. Kulesi, sütünları bulunan eski sistem bir bina idi. Kapıcı beni yuvarlak bir sahanlıktan geçirdi, Mermer merdivenle birinci kata çıkardı. Mahkeme salonunun ıhlamur ağacından yapılmış kapısı örtülü idi. Onun yanındaki küçük kapıyı tıklattım.

«Buyurun Mister Jones!» dedi yargıç içerden. Demek Alywar geleceğimi haber vermişti ona.

İçeri girdim.

Burası mahkemenin kitaplığı idi. Jalüji perdelerin arasından sızan ışıklar havada uçuşan toz zerreciklerini aydınlatıyordu. Ciltli kitaplar yığılı bir masanın gerisinde, maroken koltukta yaşlı bir adam oturuyordu.

«Yargıç Ambros ile görüşmek istiyorum» dedim,

«Buyur evlâdım, benim. Size ne gibi bir faydam dokunabilir?»

«New York *Globe* gazetesinden Latour olayı için gönderildim buraya.»

Yargıç

«Latour olayı mı?» diye sordu. Buruşuk elleri önünde açık duran kitabın satırları üzerinde kalmıştı. «Bu kasabada bir mucize olduğunu herkes bilir ama, Latour olayı diye bir şeyden kimsenin haberi yoktur, evlâdım.»

«Özür dilerim muhterem yargıç, ama bu benim görüşüm değil,» dedim, sert tehlikeli bakışlarından gözlerimi kaçırmadan.

Yargıç Ambros, yetmişbeşlik, belki de daha yaşlı bir adamdı. Havarilere benzer, asil bir yüzü vardı. Ama insan ondan ürküyordu da. Sarı beyaz saçları şakaklarına iniyordu. İçeri çökmüş gözleri sert bakıyordu.

«Oturun evlâdım!» dedi. Sesi derin ve tatlı idi. «Muscatine'yi nasıl buldunuz?»

«Hoş bir kasaba..»

«Özellikle hoşunuza giden ne oldu?»

«İnsanları..» dedim. «Nazik, yardımı seven hemşireleriniz var.»

Bunları gazeteci kurnazlığıyla söylemiştim. Güneylilerin yağcılıktan hoşlandıklarını duymuştum çünkü.

«Parlange konağının klâsik güzelliği sizi de büyülemedi mi?»

«Malesef henüz göremedim o binayı.. Bir saat önce geldim daha kasabanıza.»

«Uzun zaman kalacaksanız, göreceğiniz çok şey vardır kasabamızda yavrum.»

«Bir iki günden fazla kalamıyacağım malesef...» dedim, hiçbir kötülük gelmemişti aklıma.

«Cora'nın ölümünden suçlu zenciyi görmek istiyormuşsunuz.»

«Evet bir mahzur yoksa tabiî.»

«Neye görmek istiyorsunuz bu zenciyi?»

«Çünkü Cora Latour'un öldürülüş şekli üzerinde pek çok söylentiler duydum da.»

«Zenci, hasta.. Röportaj yaparak onu büsbütün hasta edersiniz, diye korkuyorum da bu sorumluluğu üzerime almak istemiyorum.» Bir tomar kağıdı uzatarak ekledi. «Ama isterseniz bu kâğıtlardan ifadesini okuyabilirsiniz!»

Kâğıtlara baktım. Yazı makinesinde tertemiz yazılmıştı. Altına mürekkeple (İsidor Griffin) imzası atılmıştı.

Yargıç Ambros'un bana izin vermek niyeti olmadığı açıktı. Nezaketle, kibarlıkla iş sökmiyecekti.

«Bir gazeteci sıfatiyle bu adamı görmiye hakkım var mı, yok mu sayın yargıçım?»

«Yok» diye kesip attı.

Çeneleri oynuyordu.

«Siz söylentilerden bahsettiniz, ben de sizden zencinin ifadesini okumanızı istiyorum.»

Tomarı aldım, şöyle bir göz gezdirdim:

Griffin 73 yaşındaydı. Zenciydi, duldu, Cora'nın ölümünden bir yıl önce işsiz kalmıştı. Birkaç sefer sarhoşluktan ceza yemişti.

Cora'nın ölümünden sonra kendiliğinden gelip suçunu itiraf etmişti:

O akşam müthiş sarhoştum. Parlenge villâsı önünden geçerek şehre gitmek istiyordum. Bir kadının, arabamın tekerlekleri altında kaldığını hatırlıyorum. Bunun Cora Latour olduğunu sonradan öğrendim.»

Kağıtları geri verdim.

«Araba bulundu mu?»

«Evet.. Zenciler mahallesinde bir garajda bulundu. T modeli eski bir Ford araba.»

«Gene de Griffin ile görüşmeyi çok isterdim,» dedim.

«Maalesef, ben de size bu izni veremem.»

«Onu görmek zorundayım bay yargıç. Hasta bile olsa, bu ifadesini bana tekrarlıyacak gücü vardır herhalde.»

«Çok hasta diyorum size.. bir kere bile mahkemeye gelemedi.»

«Yani adam yargılanmadan mı hapisanede yatar, durur?»

«Biz canavar değiliz evlâdım, ayakta duracak hali olmayan bir adamı zorla mahkeme önüne sürükleyemeyiz ya..»

«Hasta bir adamı hapishanede tutmağa da hakkınız olmamalı.»

Yargıç

«İleri gidiyorsun.» diye bağırdı bana:

«Amerika Birleşik Devletleri dahilinde böyle şeyler olacağını aklıma sığdıramıyorum.»

«Kes sesini Jones... Bir yabancının hükümet işlerimize karışmasına, tahammül edemem.»

Yargıç Ambros, koltuğuna yaslandı, yüzünde çok garip bir gülümseme peyda olmuştu.

O anda arkamdaki kapının açıldığını, ipek elbise hışırtısıyla bir kadının yaklaştığını duydum. Keskin bir parfüm çarptı burnuma.

Bunun Cora olabileceği korkusu ayaklarımın bağını çözmüştü.

Kadın ağır ağır önüme doğru yürüdü. Derin bir nefes verdim. Cora değildi gelen kadın. Uzun boyluydu, ince yapılıydı. Aristokrat bir görünüşü vardı. Siyah saçlarının bukleleri sırtına dökülmüştü. Gözlerini güneş gözlüğü ile gizlemişti.

Ayağa kalkmıştım, onu görmemiş gibi. Çıplak omuzunu bana doğru çevirerek, eğildi, boyalı dudaklarını yaragıç'ın alnına dokundurdu.

«Sizinle yalnız olarak görüşebilir miyim?» diye sordu.

«Tabiî Gloria..» diye cevap verdi yargıç.

Yüzünü iyice göremiyordum. Sadece sırtındaki halis ipekten, vücüduna yapışacak biçimde dikilmiş elbisesi idi gördüğüm.

Yargıç bana:

«Artık konuşacak bir sözümüz kalmadı sizinle evlâdım..» dedi. Biz erkeklerden daha budala mahlûk var mıdır şu dünyada?

Bana böyle cazip bir kadını takdim etseler, bu herifi derhal yargıçlıktan atardım.

Hafif bir baş eğmesiyle kapıya yöneldim.

Yakıcı gün ışıklarıyla yıkanan caddeye çıkınca, Muscatine'de beni kimsenin dostça karşılamıyacağına, bire karşı bin, bahse girerdim. Bir içgüdü ile seziyordum: Muscatine mucizesini çözebilmek için büyük engelleri aşınam gerekecekti.

Muscatine, geniş zenci mahalleleriyle, beyazların oturduğu süslü binalar yükselen küçük bir kasabaydı.

İlk dolaşmada kasabanın parkına bakan Abraham Lincoln okulunu gördüm. Çelikten ve camdan yapılmış bir binaydı. Ana caddede ise büyük bir bonmarşe, gayet tabiî adı *Diksiland* olan zarif bir kahve ile Miami'ye daha çok yakışacak bir Avalon sinama binası yer almıştı.

Sinemanın bitişiğinde süper modern bir cafeterya vardı. Hademesiz, hizmetçisiz, herkesin kendi işini kendi gördüğü bir yerdi burası. İçerisi öteberi satın alan kadınlarla, kızlarla doluydu. Şunu söyliyeyim ki, çoğu kısa pantolan giyen güneyli hanımlar, hiç de ölmüş bir kadının tekrar dirileceğine inanacak gibi görünmüyorlardı. İlk bakışta anlaşılıyordu: Muscatine'deki beyazların işleri yolundaydı. Ama ben işimi yürütemiyordum. Nereye baş vurdumsa, kapılar kapalıydı. Cora'nın dirildikten sonra tekrar idaresini ele aldığı Parlenge konağının kapısını da açamadım.

İki günüm böyle heba oldu.

Öğleyin, ana caddedeki lokantalardan birine oturdum. Dışarısı müthiş sıcaktı. Yemek listesini incelerken arkamda, şarkı gibi tatlı bir kadın sesi:

«Öğle yemeğinizi benim masamda yer misiniz Mister Jones?» dedi.

Döndüm baktım:

Sarımsı siyah saçları, siyah güneş gözlüğü, vücüduna yapışacak şekilde dikilmiş halis ipekten elbisesi ile yargıçın odasında gördüğüm Aristokrat hanım efendi idi bu.

Onun hakkında önemli bilgiler edinmiştim. Adı Gloria Latour idi. Cora'nın yeğeni Jack'ın karısı idi. Cora'nın ölümü üzerine Parlange konağına yerleşmişlerdi. Onun tek mirasçısıydılar. O esnada ise bu servet, dirilen Cora'ya geri mi verilecekti, yoksa kendilerinde mi kalacaktı? kesin olarak belli değildi.

Bu hoş raslantıdan sevinç duyarak masamdan kalktım, âdeta kekeliyerek:

«Büyük bir memnunlukla hanım efendi..» Cevabını verdim.

«Sizi yargıç Ambros'un yanında görünce, burada kendinizi gurbette hissettiğinizi, hem de yardıma muhtaç durumda olduğunuzu anladım.»

Sandalyeyi altıma sürdüm.

«Gerçekten de yardıma ihtiyacım var..» dedim. «Hayatımda ilk kez bu küçük kasabada kendimi toy bir delikanlı gibi beceriksiz hissediyorum.»

Tujaque lokantası çok kibar bir yerdi. Bütün masalarda sakız gibi beyaz örtüler vardı. New York'taki kibar yerlerde olduğu gibi zenci garsonlar hizmet ediyordu. İkimize de birer Muscatine domuz kebabı ısmarladım.

«Madem kebap ısmarladınız, öyleyse Rose şarap da isteyin. Burada en sevilen, tutulan içki odur..» dedi Gloria..

Güneş gözlüğünü zarif bir el hareketiyle çıkardı. Gözlerine baktım, müthişti. Bu duman rengi gözlerde arzu ve kudret, vahşi hayvanlarınkini andıran bir canlılık ve sertlikle ışıldıyordu. Öyleyken gene de bakışları tatlı idi. Güzelliğiyle karşısındakini etkilemek isteyen bakışlardı bunlar.

Kanatları kıpırdayan ince burnuna, kremle hafif renklendirilmiş yanaklarına, Karmen kırmızısıyla boyanmış etli dudaklarına bakıp da, onu arzu etmemek her baba yiğitin harcı değildi.

«Demek Muscatine mucizesini incelemeğe gelen ünlü röportaj yazarı Frank Jones sizsiniz?»

Başımla evet, dedim.

«Konuşmamızı kolaylaştırmak için size sadece Frank desem, darılmazsınız ya?»

«Tersine, sevinirim.»

«Öyleyse, siz de bana sadece Gloria deyiniz.» dedi, sol elinden eldivenini sıyırdı. Parmağındaki büyük zümrüt yüzük ışıldamağa başladı.

«Size ne yolda yardım edebilirim?»

«Sizinle çok açık konuşabilirsem memnun olurum.»

«Tabiî.. Benimle karınız mışım gibi açık konuşabilirsiniz.»

«Karım yok benim.»

«Beni gittikçe daha çok ilgilendiriyorsun Frank, şekerim..»

O bunları söylerken manasız şekilde gülüyordum.

Bakışlarım elimde olmadan yine elbisesi üzerinde dolaştı. Son derece tahrik edici biçimde dikilmişti elbisesi. Üzerinde zümrüt bir iğne ile boynunda zümrüt bir kolye vard. Öldürüldüğü sırada bunları Cora takmıştı. Damdan düşer gibi:

«Mucizeye inanır mısınız Gloria?»

«Bunu da nerden çıkardınız?»

«Her halde hangi mucizeyi kast ettiğimi anladınız. İnanıyor musunuz buna?»

Sustu. Dudaklarını ısırmıştı.

İki zenci garson bize hizmet ediyorlardı. Biri bardaklarımıza Rose şarabı dolduruyor, öteki souce'li kebabımızı önümüze sürüyordu.

Garsonlar işlerini bitirip çekildiler.

«Sizinle açık konuşmaya söz verdim Frank» diye başladı. «Birlikte yemek yemek fikri benim değil: Yargıç bunu benden istedi. Size şunu söyliyeyim ki, hiç kimse Cora'nın dirildiğinden şüphelenmiyor.»

«Sizin de kanaatiniz mi bu?»

Tereddütsüz:

«Evet'i» bastırdı.

«Demek onunla çok iyi tanışıyordunuz».

«Ölesiye kadar bir içtiğimiz ayrı giderdi.»

«Eğer yaptığım incelemede yanılmadımsa, onun sesini bu Mart ayında duydunuz değil mi?»

«Evet.. Benim duyduğumu kocam da duydu. Üstelik hepimiz ışıklı bir görüntünün etkisi altında kaldık.»

«Buna da inandınız demek..»

«Şüphesiz inanmadım. Önce birinin bizimle dalga geçtiğini sandım. Çünkü Güneyde hiç birimiz kapılarımızı kilitlemeyiz. Ama böyle şakayı kim yapabilirdi?. O zaman kendimizi, hayal kurmakla teselli ettik. Bu sebeble New Orleans'daki o oturumda gerçekten Cora'nın yanımıza geldiğinden şüpheliyim.»

«Peki söz konusu ettiğiniz oturumdan sonra neler oldu?»

«Daha o gece Tante Lily ile kardeşi Michael, Parlange konağında Cora ile karşılaştılar. Gerçekten de karşılaştığımız zaman bizi o şekilde selâmladı ki uzun bir seyahatten dönmüş sanırdınız.»

«Demek bu raslaşmada artık hayal falan söz konusu değildi.»

«Tabiî değildi. Etiyle, kemiğiyle Cora'nın tâ kendisi idi. İşin tuhafı, son defa Bankacı Ducourmau'nun balosunda giydiği o siyah kadife gece elbisesi üstündeydi.»

«Bunun tuhaflık neresinde?»

Gloria Latour gözlerini açtı:

«Kaza esnasında o elbise paramparça olmuştu şekerim.»

Eğer alaycılığımı yitirmemiş olsaydım, Gloria'ya:

«Desene ki, elbise de Cora gibi yeniden hayat bulmuş,» derdim.

Oysa gülmeğe hiç isteğim yoktu.

«Cora bütün odaları gezdi. Parlange konağının tam 42 odası vardır. Hiç bir acemiliğini görmedim. Her odayı gayet iyi tanıyordu. Kütüphanede yazı masası önünde durdu. Duvara asılı gümüş çerçeve içindeki zenci ticaretine ait gazete küpürüne baktı. Onu ölmezden önce duvardan indirmişti. Cora'nın yokluğu sırasında çerçeveyi tekrar yerine asmışlardı. Buna çok kızdı.

«Daha başka neler oldu?»

«Hizmetçilerin, Toby amcanın, aşçı Saly'nin, aşçının kızı Nancy Ann'ın hatırlarını sordu.»

«Onlar da Cora'yı tanımışlar mıydı?»

«Hiç birinin en ufak kuşkusu yoktu. Hattâ Sally'nin kedisi bile onu hiç yadırgamadı. Micha-

el'in köpeği de onu tanıdı. Ön ayaklarını omuzlarına dayıyarak Cora'nın yüzünü yaladı.»

«Hey Allahım, sen aklımı koru» dedim, bir sahtekâr bunca insanı nasıl kandırır?

«Sözlerimde en küçük bir mübalâğa yok. Bana inanın.»

Cevap vermedim. Ama ne yargıç Ambros'a, ne de Muscatine Mascot gazetesi sahibine hiç güvenim yoktu. İkisi de bende rol yapan birer aktör etkisi yaratmışlardı. Gizli kapaklı kötü işler yapan iki insan gibi, gözlerimin içine rahatlıkla bakamıyorlardı.

Bana öyle geliyor ki, ya Cora'yı öldürmediler, ya da onun yerine başkasını geçirdiler. Yanı başımda oturan kadınsa, bütün dış inceliğine rağmen, bura insanları gibi olanlara körü körüne inanacak yaradılışta idi.

«Onunla aranız nasıl?»

«Gayet iyi, her zamanki gibi..»

«Öyleyse beni onunla görüştürebileceksiniz.»

«Umarım.»

«Hemen bir deneme yapsanız çok sevinirim.»

«Peki, bir telefon edeyim.»

Kalktı, yukarıdan üzerime çevrilen tatlı gri gözlerinde şehvet ışıltıları kor gibi yanıyordu.

«Senin için her şeyi göze alırım Frank,» diye fısıldadı. Şimdi artık fark ettim, bakışlarının hiç bir manası yoktu.

Az sonra telefon kulesinden çıkarak yanına geldi, yarın saat 10 da Parlange konağında beni bekliyeceklerini bildirdi.

«Çok teşekkürler Gloria» dedim. Çekici görünüşü olan Gloria Latour birden gözümde bütün büyüsünü yitirmişti. Garsonu çağırdım, hesabı is-

tedim. Bir de baktım ki, ne kebaplara, ne de şaraba el sürmemişiz.

Cüzdanımı çıkarmağa davrandığım sırada Gloria dargın bir yüzle hesabın ödendiğini söyledi.

★

Ertesi sabah, Eski nehir yolundan Parlange'lerin konağına gittim. Muscatine ile Latour'ların çiftliği arasında on millik ıssız bir arazi uzanıyordu. Yanmış şeker kamışlarının arasında kurumuş sedir ağaçları ve yosunlarla kaplı geniş bir bataklık vardı.

İki sıra meşe ağaçları arasından konağa giden yola sapınca arabayı yavaşlattım. Ağçların dalları yolun üzerini örtüyordu. Dalları yosun sarmıştı. Demek bir yıl önce kaza, ya da cinayet, bu yol üzerinde olmuştu. Zavallı zenci Griffin, belki de suçsuz olarak, biryıldanberi hapisanede yatıyordu. Yolun bitimi şimdiye kadar görmediğim bir güzellikle, ya da betondan değil, sedef gibi parlayan deniz kabuklarından yapılmış bir mozayikle kaplı idi.

Cora'nın büyük annesi Laura Parlange öyle yabana atılacak bir kadın olmamalı idi.

Büyük kapının önünde arabayı durdurdum, indim. Evin etrafını çeviren sütünlara hayranlıkla bakmaktan kendimi alamadım. Bahçede manolyalardan, güllerden, yaseminlerden bir orman vardı âdeta. Kısa palmiyelerin arkasında asıl bina yükseliyordu. Daha geride de zenci kölelerin kulübeleri sıralanıyordu. Kulübelerin arkasında geniş şeker kamışı tarlaları gözün alabildiğine uzanıyordu. Arka plânda da köpürerek dökülen çağlayanın gümüş sütunu.

Kapıyı çalmama fırsat kalmadan kanadın birindeki pencerede bir yüz belirdi, çatlak sesiyle:

«Siz Mister Jones misiniz?» diye sordu.

Bu çatlak sesli adamın Toby amca olduğunu artık biliyordum.

Kapıyı açtı, beni saygıyla içeri aldı. Beli bükülmüş, kanburu çıkmıştı.

«Lütfen beni takip ediniz Sir..» dedi.

Beni geniş bir sahanlıktan geçirdi, bir merdivenden çıkardı. Merdivenin üst basamağında yaşlı bir hanım karşıladı beni.

Gümüş gibi ışıldıyan beyaz saçları Pompador başı biçiminde toplanmıştı. Hafif bir levanta çiçeği kokuyordu.

«Ben Lily teyzeyim» dedi, öpmem için elini uzattı.

«Sizden büyük bir ricam var Mister Jones.»

«Size nasıl bir hizmette bulunabilirim sayın madam?»

«Yalvarırım, onu koruyunuz. Cora henüz çocuk kadar saftır.»

«Bu hususta merak buyurmayın sayın madam.»

«Işığa tahamül edemiyor. Gayet tabiî, ölüm diyarının karanlığından gelen, kolay kolay ışığa alışamaz, öyle değil mi?»

Az kalsın kahkahamı tutamıyacaktım.

«Konuşmamız karanlıkta mı olacak madam?»

«Hayır yavrum, ama sizden rica ediyorum, onu uzun zaman yormayınız.»

Balo salonunda pahalı mobilyaların üzerine keten örtüler geçirilmişti. Duvardaki tabloların üzerinde de ayni örtüler sallanıyordu. Salonun

parkeleri pırıl pırıldı. Yarı karanlık bir koridoru geçince Tante Lily bir kapıyı açtı:

Uyandın mı şekerim?»

«Evet teyzeciğim.. Mister Jones çekinmeden girebilir içeriye..»

İrkildim birden. Ben bu sesi daha önce işitmiştim. Gayet saygılı bir hareketle kapının önünden çekilerek bana yol verdi Lily teyze.. Bir an kalbimin çarptığını hissettim. Yere sağlam basınağa gayret ederek, büyük yatağa doğru yürüdüm.

Karyolanın üzerinde tavana asılı ipek bir cibinlik vardı. Yatağın içinde ilk gözüme ilişen, Bella Marlin'de unuttuğum kukla oldu. Sonra bir insan vücudunu başına kadar örten lâke pikeyi gördüm. İpek saçlar meydanda kalmıştı. Kımıldadı. Önce çıplak bir omuz göründü. Sonra tırnakları gümüş rengine boyanmış ufacık bir ayak.. Burnuma çarpan parfüm, uzun zaman hasretini çektiğim aşina bir kokuydu.

Elimde olmadan «Nora?» diye seslendim. Fısıltı gibi çıkmıştı sesim.. Örtünün altından yüzünü çıkardı. Göz kapakları simetrik olmıyan o şahane gözler üzerime çevrildi.

Hayır, hayır, bu New Orleans'ta Silver Slipper'de striptease dansözü olarak gördüğüm Roberta Gregg olmalıydı. Mississippi üzerindeki gemide rasladığım ve yıllardan beri kendisini tanırmışım vehmine kapıldığım kadındı bu.

Yok, yok bu kadın çok sene önce rasladığım Nora Von Gregor idi.

Hani şu, 1945 te işgalden bir hafta önce Berlinde harap olmuş o büyük konakta tanıdığım genç kız.

Yüzü müthiş kederli idi, karyolasında duran

bebeğin yüzünden daha acıklı. Gri mavi gözleri yaş içindeydi.

«Frank» diye inledi, «Yardımına ihtiyacım var».

Hıçkırıyordu. Üzerine eğilince, kollarını boynuma doladı.

«Sana yalvarıyorum, bana yardım et sevgilim!»

Hay allah kahretsin.. Bende hıçkırarak ağlıyordum.

★

Nora'yı yedi yıl önce bir rüya, beni aramak, ya da şansını denemek için diyelim, Amerika'ya çekmişti. Ama daha New York'ta hayal kırıklığı başlamıştı. Bir zamanlar ona Amerika'yı göstermeği vaad eden adam, telgraf çekmesine rağmen, alanda görünmemişti. Nora'nın telgrafını almamıştım çünkü. 1950 de, Korede Çin jet uçaklarının motor gürültüsü ile kulaklarım uğulduyordu.

Nora, Amerika'da beni ve babasının dostlarını bulacağını ummuştu. Onların Naziler tarafından öldürülüp profösör Robert Von Gregor'un hatırasını anmak için bir kitaplık kurmak istediklerini duymuştu. Harap olan konaklarını bu kitaplığa armağan etmek için Amerika'ya yapacağı gezide Amerikan hükümetinden bir takım yardımlar sağlıyacağını sanmıştı.

New York şehri, genç ve güzel kızlar için imkânlar dolu bir masal ülkesidir.

Nora da büyük gazetelerden birine taktim edildi. Az sonra onun bu maksat için 250 bin doları nasıl sağladığı kendiliğinden anlaşılır. Hattâ Life dergisi 3 Ağustos 1950 de, Prof. Robert Von Gregor kitaplığı'nın yakında açılacağını bile ya-

yınladı. Bu kitaplık için, Almanca yayın yapan bir dergi de 3 dolar armağan etti.

Az sonra Berlin'li kız tamamen unutuldu.

Nora, yardımsız kalınca, hayatını kazanmak zorunu duydu. Önce 75 dolar haftalıkla dansözlük etti. Az sonra Mister Kelly onu Voque-Clüb adına angaje etti. Çoğu zaman sarhoş bir konferanscıdan sonra showda görev alırdı. Piste, vücüduna iyice yapışmış penbe bir şifon elbiseyle çıkardı ve berrak sesiyle iki anlama gelen şarkılar söylerdi.

Bir gün Striptease dansözü Roxanne ortaya çıktığında Mister Kelly şapkasını öne devirdi, ağzında purosu olduğu halde Nora'nın soyunma odasına geldi. Kızı baştan ayağa süzdü:

«Küçük, hoşuma gidecek bir şey yapmak ister misin?» diye sordu.

«Neymiş istediğiniz?»

«Sana striptease numaraları yaptırmak niyetindeyim»

Striptease'in ne olduğunu öğrenince Nora başını salladı:

«Aman allahım,» dedi, «yapamam bunu Mister Kelly!»

Mister Kelly yere düşen şapkasını aldı:

«Sen dinamik bir kızsın Nora, boyun posun yerinde.. Roxanne'a rakip olabilecek bir kız varsa o da sensin.»

«Ama ben herkesin içinde soyunamam ki..»

Hıçkırarak ağlamaya başlamıştı.

«Striptease'in sanatkârane gösterisi hakında fikrin yok da ondan böyle ürküyorsun. Bunu sen Roxanne'den bin kat iyi yaparsın.»

Bunu söylerken cebinden çek defterini çıkarmış, yapraklarıyle yüzünü yelpazeliyordu.

Göz yaşları içinde Nora sordu:

«Bunu yaparsam, kaç para vereceksin bana haftada?»

«250 dolar..» dedi Mister Kelly, gardrop masası üzerine 5 tane 50 lik banknot koydu.

«Peki, ama kendi adımla sahneye çıkmak istemem..» dedi Nora, hâlâ ağlıyordu.

«Hangi adı beğenirsen kabülüm.»

Dakikalar geçti. Nora düşünüyordu. En sonunda:

«Roberta.. Evet.. Roberta Gregg olsun» dedi. Masa üzerindeki paraları hırsla aldı, paraya çok ihtiyacı vardı çünkü.

Bir saat sonra Roberta kayıyordu, hayır uçuyordu projektörlerin ışığında. Bir tango çalıyorlardı. Çünkü Vogue-Club'da başka bir ses duymağa imkân yoktu.

Kulüpte iğne atacak yer kalmamıştı. Garsonlar tepsilerini havaya kaldırmak suretiyle ancak sağa sola gidebiliyorlardı.

Dans pistine bin kadar göz dikilmişti. Sahnenin üst kısmında renkli balonlar sallanıyordu.

Hemen bir yıl süresince Roberta Gregg adı, Amerika'nın bütün pahalı gece kulüplerinin Neon ışıklı ilân levhalarından inmedi. New York'ta Latin Quarter, Atlantıc City'de Famous Door, Miami'de Claver Club, Chicago'da Diamond Hursechu, Las Vegas'ta Flamingo, San Fransisco'da Golden Nugget, Los Agelos'ta Apollo seyircileri onu haftalarca alkışladılar.

Vagon onun evi, oteller ise vatanı idi. Tek arkadaşı, fantastik kostümlerini doldurduğu büyük bavulu idi. Gümüş sırmalı çorapları, yüksek topuklu dans ayakkabıları, yaprak biçimi sütyenleri hep bu bavul içindeydi.

Uzmanlar, onu en yüksek artist sınıfından sayıyorlardı. Üstelik (Very Sex) buluyorlardı. Eleştirmeciler, Roberta'nın, alelade striptease dansözlüğünü yüksek bir sanat mertebesine ulaştırdığını yazıyorlardı.

Bir sanat dergisi ondan bahsederken: (Cazip, şeytanî sarışın) sıfatlarını kullanmıştı.

En sevilen numaralarından biri, camdan yapılmış bir mayoyla sahneye çıkması idi. Işıklar bütün vücudunu su içindeymiş gibi parlak, penbe ve diri gösteriyordu. Başında bir kovboy şapkası vardı. Belinde kurşun kemeri, ayağındaki çizmeler hep saydamdı.

Bir zamanlar utandığı çıplaklıktan şimdi gurur duyuyordu. Kendisini tutmıyan seyirciler bile artık ayaklarına serilmişti. Şimdi onun en büyük hazı, yabancı erkekleri teshir etmekti.

Numaraları arasında kendisini büfeye çağıran erkekleri hiç bir zaman geri çevirmiyordu. Çünkü bar sahibi ona çay, içki ısmarlıyan adama ise ispirto içiriyordu.. Sarf edilen bol için de yüzde on pirim alıyordu. Bu sayede, sözleşme gereğince aldığı haftalığın iki katını konsomasyondan elde ediyordu. Bu konsomastrisliğin hiç bir zevki yoktu üstelik. Kendisine bol ikram eden adam onu sadece dansa kaldırıyordu. Eğer hovardalığı yapan bir üniversite öğrencisi ise, fazla ileri giderek yanağını öpüyordu. Dışarıda hiç birisi onu rahatsız etmiyordu. Hattâ tanımıyorlardı bile...

Böylece Nora, çok kârlı bir iş sahibi olmuştu. Aylık gelirinin 5000 dolardan aşağı indiği yoktu. Bütün bu paralar hep Prof. Gregor'un hatırasına açılacak kitaplık için biriktiriliyordu.

Fakat bir yıllık çalışma, onu öylesine yormuş-

tu ki, soyunma odasından, dans pistinden, kendisine içki ısmarlıyan sarhoş erkeklerden nefret ediyordu.

İşte bu sıralarda Hollyvood Film Acentesi Hugo Messing karşısına çıkmıştı.

★

Denver'de Brovn Palace otelinde yürüyen sandalyaya bineceği sırada, sırtında sarı vicuna paltosu bulunan adamın biri kendisine:

«Cora!..» diye sarılmıştı.. «Sana burada rastlamak ne saadet Cora..»

«Ama ben sizi tanımıyorum.»

«Benimle dalga geçme Cora!»

«Adım Cora değil... Siz beni başkasıyla karıştırıyorsunuz galiba. Lütfen rahatsız etmeyin beni...»

Adam kollarını gevşetecek yerde onu göğsünde bastırdı.

«Sevgilim, aklımı kaçırmadım daha. Sen Cora Latour değilsen, ben de Film ajanı değilim zahir.»

«Benim şimdiye kadar filmle bir alış-verişim olmadı..» diye protestoda bulundu Nora.

«Anlaşıldı benim küçük sevgilim Denver'e mütenekkiren gelmiş, kimse tarafından tanınmak istemiyor.»

Kızın tepesi atmıştı:

«Siz bana baksanıza... Benim adım Roberta Gregg.» dedi. Çantasından pasaportunu çıkardı. «Bunu okuyunca herhalde yanıldığınızı anlarsınız.»

Ancak pasaporta göz atınca Hugo Messing gerçeği anladı. Bir hayalete bakar gibi baktı sevgili Cora'nın benzerine..

«Çok afedersiniz» dedi, «Cora Latour'a öylesine benziyorsunuz ki, ne diyeceğimi bilemiyorum.»

«Miss Latour'a hürmetlerimi söylersiniz. İşim acele.. Yarım saat sonra Gaity-Club de seansım var.»

Ama Mister Messig'den öyle kolay kolay yakasını kurtaramadı.

«Size oyununuz için ne verecekler?»

«Haftada bin dolar. Ama sizin için bir metelik bile kaybetmek istemem.»

Messing, sandalyadan kalkmak isteyen Nora'yı omuzlarından bastırarak yerine oturttu. Cebinden kalemini, çek defterini çıkardı. 1000 dolarlık bir çek doldurdu.

«Artık Gaity-Club'u unutunuz Franlein Gregg. Uzun zamandan beri aradığım Cora Latour'un düplörüsünüz siz. Sinemada ün yapmanız için iyi bir fırsattır bu.»

Böylece ertesi sabah Roberta, Film Ajanı Hugo Messig ile Holvood'a uçtu. Cora'nın dublörü bulunduğunu müjdeledi Messing.

Prodöktör de kızı görünce benzerliğe şaştı kaldı.

Roberta, ata binmeği, yüzmeyi, meç kullanmayı ve bale yapmayı öğrenmişti. Bu sebeple hemen kontrat yapıldı. Prodöktör vedalaşırken:

«Cora Latour'un sizi görünce nasıl şaşıracağını düşünüyorum da!.» dedi.

Ertesi günü öğleden sonra Beverly Hills'e gitti. Prodüktör telefonla Cora'nın geldiğini, kendisini villâsında beklediğini söylemişti.

Yüksek palmiyeler arasında Rosa villâ'nın kapısını Çinli bir uşak açtı. Öne düşüp yol gösterdi.

Cora villânın arkasındaki avluda, yüzme havuzundaydı.

«Cora Latour sizsiniz galiba?»

«Siz de Roberta Gregg?»

Cora, sudan biraz dışarı çıktı. Omuzlarından sular damlayarak elini uzattı. Havuza doğru eğilen Roberta ıslak eli tuttu sıktı. Gri mavi gözler birbirlerine hayretle bakıyorlardı. Sonra ayni biçim bir gülüşle birbirlerine gülümsediler. Eş birer inci dizisi gibi ikisinin de beyaz dişleri göründü.

«Çok cazipsin!» dedi Cora

«Teşekkür ederim ama, eğer dediğin gibi cazipsen, bunun yarısı sana ait.»

«Fu bizi kahvaltıya çağırıncaya kadar gel beraber yüzelim.»

«Mayo falan getirmedim ama, çıplak girersem kimse gözetlemez nasıl olsa.. Hem ben, başkaları önünde soyunmaya alışkınım.» diye gülümseyerek soyundu Roberta, havuzun kenarında.. Saçlarını tepesine kaldırdı, sonra sıçrama tahtasından havuza atladı. Yanyana yüzüyorlardı. Bir ara kuçaklaştılar, iki kız kardeş gibi öpüştüler.

«Senin gibi tatlı kız görmedim hayatımda.»

«Sen benden de tatlısın şekerim. Üstelik kusursuz güzelsin de.. Bak benim kör bağırsak ameliyatından kalma bir nişan var karnımda..»

«Belli belirsiz bir nişan ama..»

«A... A... Sen de apandisit ameliyatı geçirmişsin.»

Roberta kahkaha ile güldü:

«Benimki başka bir nişan.. Gece karanlığında yürürken bir fakirin çivili tahtası üzerine düştüm de...»

O anda çinli uşak göründü:

«Kahvaltı hazır hanımefendiler..»

Az sonra birer hanımefendi gibi giyinmiş ola-

rak kahvaltı masasına karşılıklı oturdular. Kahve, portakal suyu ve büyük birer porsiyon sucuklu omlet yediler.

«Nereye yerleştin?»

«Town House'e»

«Orada kalman doğru değil. Çok pahalı... Buraya taşınırsın.»

«Birbirimize tahammül edemeyiz diye korkarım.»

«Ben sinirli, kavgacı tiplerden değilim. Ya sen?»

«Ben müthiş gecimsizimdir.»

«Yalan, inanmam. Kahveni içince gidip eşyalarını alırız.»

Böylece talih bu raslantının yarattığı ikizlerin hayat yolunu birleştirmiş oldu. Dostlukları bir yıl kadar ancak sürdü. Film Stüdyosunda onları birbirinden ayırt edemedikleri gibi, bütün Holyvood halkı onları birbirine karıştırıyordu. Sık sık onlara ait bir yanlışlık hikâyesi anlatılıyordu şehirde.

Roberta'nın bu güzel hayatı, ansızın bitiverdi. Babasının ölümü üzerine Cora, sinamadan ayrılmağa, Muscatine'ye dönmeğe karar vermişti.

Roberta, avunmak için bir kaç ay Afrika'da dolaştı.

Hugo Messig telgrafla onu geri çağırdı.

Uçak alanına inince doğru Ajanın bürosuna gitti. Bekleme salonunda bir çok genç artist kaynaştığı halde, Mister Missing onu hemen içeri aldı. Adamın soluk benzi dikkatini çekti.

«Hayrola, bir şey mi var?»

Mister Messing üzüntülü bakışlarını kaldırdı:

«Gazetede okumadın mı?»

«Neyi?»

Hugo Messing'in gözlerinden yaşlar akmağa başladı.

«Cora artık yaşamıyor.»

Bu, 16 Mart 1956 günü. Roberta da içinde bir şeyin öldüğünü hissetmişti.

Bir hafta sonu, Las Vegas'da Fortune kulüpte, ünlü cam mayosuyla tekrar sahnede göründü.

Reno'da da eski Venüs numarasını yaptı.

Hayatı gene eski ıstıraplı yörüngesi üzerinde yol almağa başlamıştı. En sevdiği insanı elinden alan ölüm üzerine düşünüyor, dünyadan ve mutluluktan kuşkulanıyordu.

Bu ruh hali içindeki Roberta'nın kaba erkekler arasında Strip-tease numaraları yaparken duyduğu acıyı siz tasavvur edin.

Yüksek sınıf erkeklerinin de Allah belâsını versin... Onlar da ayni çamurdan karılmıştı. Roberta duygularını yüzlerine söylemekten çekinmiyordu.

Çetrefil bir kadın olmuştu. Babasının hâtırasına açılacak kitaplık için para biriktirmenin imkânsızlığını görmüş, bundan vaz geçmişti.

★

1957 Şubatında, New Orleans'ta Silver-Slipper'den üç gece evvel strip-tease numarasını yapıp soyunma odasına döndüğü sırada bir garson gelerek bardan kendisini çağırdıklarını söyledi. Roberta kendisini çağıranın bir kadın olduğunu görünce pek şaşırdı:

«Beni siz mi çağırdınız?.» dedi.

«Evet.. Ben Bellâ Marlin'im. Gaipten haber

veren kadın, diye ünlenmişimdir. Ama bunun aslı astarı yok. Rica ederim otursanıza.»

Kadının sesi pek hoşuna gitmişti. Ciddî ve kendine hâkim bir sesti bu. İri gözleri de insana güven veriyordu. Duvar içine gömülü koltuğa iliş-ti Roberta.

«Benden ne istiyorsunuz?»

«Müşterek dostumuz Cora sizden çok bahsetmişti bana. Holyvood'ta onun dublörlüğünü yaptığınızı, birbirinizi çok sevdiğinizi biliyorum.»

Roberta'nın gözleri yaşarmıştı.

«Siz Cora'yı tanır mıydınız?» diye sordu. Birden Cora'nın kendisine Bella Marlin'den bahsettiğini hatırlamıştı.

Annesinin, babasının dostu, fevkalâde bir kadın.

«Ben size birkaç sefer mektup yazmıştım hanım efendi,» dedi Roberta. «Fakat bilmem neden hepsi geri gelmişti. Gazetelerde Silver-Silipper'de misafir kabülüne başlıyacağınızı okuyunca buraya geldim.

«Visky mi Mis Gregg?»

Roberta başını salladı:

«İskoç olsun ama,» dedi.

«Eğer Cora'yı gerçekten seviyorsanız, size bir teklifte bulunacağım. Bu teklif sizi maddeten de mükâfatlandıracak.»

«Neymiş arzunuz?»

«Ölen dostunuzun bir dublörünü arıyorum. Bu iş için biçilmiş kaftansınız.»

Bu acaip tekliften daha çok, kadının gözleri Roberta'yı heyecanlandırıyordu.

«Hiç bir şey anlamıyorum.»

«Beni anlamağa çalışın yavrum, ben insanla-

rın öldükten sonra da bazı istekleri olabileceğine inanıyorum. Cora'nın en büyük arzusu tekrar Muscatine'ye dönebilmektir. Bu da ancak sizin vücudunuzla mümkün olabilir.»

«Benim vücudumla mı?»

«Evet.. Ancak sizin yardımınızla muamma çözülürse Cora yattığı yerde huzura kavuşabilir.»

«Hangi muamma?.»

«Onu 16 Mart 1956 da kimin öldürdüğü muamması..»

Roberta titredi:

«Bu güne kadar ben onun bir otomobil kazasında öldüğünü sanıyordum.»

«Hayır yavrum.. Bir cinayete kurban gitti o.. Bir alçak, ince ince düşünüp hazırladığı bir plâna göre ona kıydı.»

«Aman sevgili tanrım inanamıyorum buna...» dedi Roberta. Bir an düşündükten sonra inledi:

«Gene de sizi tamamen anlıyamadım sayın bayan Marlin. Benden umduğunuz nedir?»

«Cora sizden, onun yerine Parlange konağına sahip çıkmanızı ve 5 milyon dolarlık mirası üzerinize almanızı istiyor..» dedi Merlin, gayet sakin ve yumuşak bir sesle söylemişti bunları.. «Onun kimin tarafından öldürüldüğünü meydana çıkaracağınızı da umuyor.»

Garson İskoç viskisini masaya bıraktı. Bu sefer çay değil, gerçekten viski getirmişti.

Roberta bir dikişte kadehi boşalttı. İçini yakan visky, aklını toparlamasına yardım etti.:

«Ne yazık sayın bayan Merlin, bu uygunsuz durumda size hiç bir yardımım dokunamıyacağını görüyorum.»

«Durumun uygunsuz olmadığını, bırakınız da size bizzat Cora söylesin.»

«Nasıl? Cora bana kendisi mi söyliyecek bunu?»

«Evet sizi görüştürebilirim.»

Bir anda Roberta nasıl bir tehlikenin ağları içine girdiğini hissetti. Konuşmaya derhal bir son vermeliydi.

«Pekalâ..» Dedi. «Sözünüzü kabul ediyorum. Cora ile ne zaman konuşabilirim!»

«İsterseniz hemen konuşursunuz. Tabii evime kadar gelmek zahmetine katlanırsanız.»

«Nerede oturuyorsunuz?»

«Burada, bir dakikalık bir yerde.»

«Mükemmel bayan Merlin, ikinci oyunuma çıkmam için daha bir saatim var.»

Merdi Gras denilen New Orleans karnaval gecesi idi. Evlerin üzerinden Bengal alevleri yükseliyordu. İki kadın eski şehir bölümünde hızlı adımlarla ilerliyorlardı. Yanlarından, maskeli, sarhoş çiftler geçiyordu. Bunlar karanlık bir köşeden ansızın çıkıyorlar, bir dakika sonra karanlığa dalıyorlardı.

Royal Street daha az kalabalıktı.

Bella Merlin'in parapisikoloji lâboratuvar odası ışık içersindeydi. Sanki yüksek bir misafir karşılanıyordu. İki kadın Rokoko divanında karşılıklı oturdular.

Bella, elini Roberta'nın eli üzerine koydu. Konuşmamasını sadece dinlemesini rica etti.

«İyi ama..» dedi Roberta alayla, «Halâ Cora'nın sesini işitemiyorum.»

Fazla ışık altında Bella'nın yüzü eni konu buruşmuş görünüyordu.

«Onu işitemiyeceksiniz diye korkuyordum. Çünkü ölülerin sesini duyurmak gücü benden gelmiyor.»

«Demek bütün bunlar göz boyacılık, sahtekârlık?»

«Çok rica ederim kötü şeyler düşünmeyin..»

«Peki o halde niye çağırdınız beni evinize?»

«Cora sizin sesinizle konuşsun, sizin vücudunuzla tekrar hayata dönsün istiyordum.»

«Ben yokum bu işte.. Ben kendim olarak yaşamağı tercih ederim. Hoşça kalın!»

«Maalesef Fraulein Grerg.. Sizin bir daha Silver-Slipper de sahneye çıkmanıza izin veremem. Çünkü Cora'nın daha fazla beklemeğe tahammülü yok.»

«Yâni, siz şimdi benim sahneye çıkmama engel mi olmak niyetindesiniz?»

«Oldum bile.. Silver-Slipper'e haber yolladım, evimde âni olarak hastalandığınızı bildirdim. Doktor raporu da gönderdim. Hizmetçim bavullarınızı, gardorobunuzdaki eşyalarınızı neredeyse getirir.»

Roberta fırladı yerinden, kapıya doğru koştu. Ama kapı kilitli idi.

«Bırakın beni gideyim. Buna hakkınız yok!.»

«Gidemezsiniz. Bir süre evimde misafir kalacaksınız Fraulein Gregg.»

«Hapis olarak mı?»

«Cora olduğunuz zaman hürriyetinize kavuşursunuz.»

«Ciddi ciddi, ben istemeden beni bunu yapmağa zorlayacağınızı mı sanıyorsunuz?.»

«Sizin ricamı kabul edeceğinizden hiç şüphe etmiyorum.»

«Asla yapmıyacağım bunu.»

Bella Marlin'in harap olmuş yüzünde bir gülümseme uçuştu:

«Yavrucuğum, sizi ben sandığınızdan çok daha iyi tanıyorum. Aslen Almansınız, asıl adınız da Nora von Greogor. Amerika'ya niçin geldiniz? Babanız adına kurulacak kütüphane için para tedariki maksadıyla değil mi? Yedi yıldanberi uğraştığınız halde elde edemediğinizi ben size temin edeceğim.»

Roberta hırslı bir sesle:

«Kitaplık için 250 bin dolara ihtiyaç olduğunu da biliyor musunuz?»

«Cora her şeyi anlatınıştı bana. Hattâ babanızın öldürüldüğünü de.. Tıpkı zavallı Cora'cığım gibi. Her ikisi de idael bildikleri amaç uğruna can verdiler.»

«Demek ben Cora rolü oynıyacağım. Herkesi, tekrar dirildiğime inandıracağım öyle mi? Kim yutar bu numarayı?»

«Yavrucuğum,» dedi. Bella, «bizim bu güney eyaletlerinde nelere inanıldığını bilseniz şaşardınız.»

Amerika'nın en ünlü strip-tease dansözü Robarta razı oldu:

«Peki yapacağım şeyi anlatın bana..»

★

Parlange'lerden ilk tanıdığı Cora'nın üvey kardeşi Michael oldu. Bella Marlin onu evlâdı gibi sever görünüyordu. Michael melânkolik bir delikanlı idi. Kız kardeşinin ölümüne bir türlü katlanamıyordu.

Onun duyduğu ıstırabı başkası duysa iki dakikada düşüp bayılabilirdi. Bunu Roberta ilk bakışta anlamıştı.

Michael, Cora'dan Roberta hakkında çok şeyler dinlemişti. Onu Silver Slipper'de de görmüştü. Roberta, kendisini ölen kız kardeşi Cora, yerine geçirme fikrinin de Bella'dan değil, Michael'den geldiğini açıkca anlamıştı.

Geceleri Michael ile başbaşa oturuyorlardı. Delikanlı bir kere bile kendisine kur yapmağa kalkmamıştı. Dalgın, melânkolik bir yüzle Cora'nın son yılını, o sene Muscatine'de olup bitenleri anlatıyordu. Cora zenci çocuklarının da beyazlarla ayni okulda öğrenim görmeleri gerektiğini savunduğundan, bir erkek gibi saldırıya uğramıştı.

Cora, zenci çocuklarının Abrahm Lincoln okuluna devamını sağlamak için Belediye Başkanı'na karşı açtığı mücadeleyi öğretmen, zencileri insan saymayan yargıç Amoros ile Muscatine gazetesinin sahibini de yeteri kadar tanımıştı.

Aile albümünün yardımıyla, şimdi Parlange konağında yerleşmiş bulunan Jack ile karısı Gloria Latour'un yüzlerini iyice tanıttı. Michaelin dediğine göre iki defa zehir içmiye kalkan Tante-Lily'yi, hemen hemen görmez hale gelen Toby amcayı, louisiana'nın en iyi aşcısı Sally'yi, kötü yolda yaşadığı iddia edilen kızı Nancy Ann'ı da öğretti. Beyaz binanın 42 odası da kendisine öylesine küçük ayrıntılarına kadar tanıtıldı ki, Roberta bu konakta doğup büyüse orasını ancak bu kadar bilebilirdi.

Cora'nın hangi yemekleri sevmediğini bilmesi de önemli idi. Çilek kokusuna karşı allerjisi vardı. Çilek pazarından şöyle bir geçse, nezle olur aksırmağa başlardı.

Cora'nın dış görünüşünü de ihmal etmediler. Saçlarını onun gibi kısa kestiler. Alnının üstüne

ustura ile kesilmiş bir kaç tutam saç dökülmesi, Fransız parfümlerinden özellikle Chute dü Premier Homme'i kullanması gerekiyordu.

Getirilen bir diş doktoru, sol yirmi yaş dişine bir dolgu yaptı. Bir terzi de Cora'nın öldürüldüğü gece üzerinde bulunan siyah kadife elbisenin aynisini dikti.

Roberta'ya en güç gelen Cora'nın el yazısını taklit etmek oldu. Günlerce çalışmak suretiyle bu alışkanlığı da edindi.

İlk kez sisli bir Mart gecesi Roberta, Muscatine'ye götürüldü. Şehri caddelerini, sokaklarını, önemli binalarını tanıması gerekti. Bu gezide Parlange'lerin konağını da dışardan gördü.

Roberta, el feneriyle 42 odanın yerlerini öğrendi. Sonra geceleri evin içinde de dolaştırıldı.

Böylece zifiri karanlıkta da her istediği odaya gidebilme alışkanlığını kazandı. Michael ile Bella yanında olduğu sürece Roberta, kendisini bir kahraman sanıyordu. Ama yalnız başına dolaştı mı bir sahtekârın utancını duyuyordu.

Mart ortalarına doğru Bella Marlin, Roberta'nın yeteri kadar hazırlandığına kanaat getirdi. Artık ne yürüyüşüne, ne gülüşüne, ne oturuşuna bir kusur bulabiliyordu. Cora'nın tıpatıp benzeri. Artık işe başlıyabilirlerdi.

★

Tante Lily'nin Jack ile Gloria'nın odalarında görünmek Roberta'yı basbayağı eğlendirdi. Yatakların önüne fosforesans sürülmüş küçük muslin parçaları sallayarak, iniltili sesler çıkarınca yataktakiler korkuyla sıçrıyorlardı. Hoşa gitmeyen tek şey gece vakti Muscatine mezarlığına kadar gitmek oldu. Parlage'lerin aile kabri, mezarlığın bir

kenarında, etrafı demir parmaklıklarla çevrili idi. Kapısının bir anahtarı da Michael'deydi.

Kabrin içinde bir kaç lâhit vardı. Bunlardan bazıları bakırdan, bazıları gümüştendi. Laura Parlange'ninki ise altındandı. Cora için beyaz mermerden bir lâhit yapılmıştı. Ay ışığında Roberta lâhdin kapağını araladı. Bella Marlin de Cora'nın küllerini, yanmış kemik kalıntılarını süpürüp temizledi.

Beraberlerinde getirdikleri çilek sepetini içine koydular. Sonra mezarlığın içindeki dar patikaya güller saçarak çekilip gittiler. Sanki buralardan bir melek geçmişti.

Bir kere daha Tante Lily'ye görünmesi lâzım geldiği zaman, bahçedeki kazlar az kalsın işi bozacaklardı. Bu sefer üzerine menekşe rengine boyanmış bir örtü örtmüştü. Boyanın kokusu ve ışıltısı hayvanları ürkütmüştü. Sağdan soldan Roberta'ya saldırmışlar, örtüyü gagalarıyla çekiştirmişlerdi.

«Sen misin yavrucuğum?» diyerek gözlerini açan Tante Lily'nın sesi bile titremiyordu.

«Evet Tante Lily... Sevgili Cora'nım ben senin...»

Hayalet, korkudan titriyordu.

«Bana söylemek istediğin ne güzelim?»

«Benim tekrar dünyaya gelmemi istiyorsan, 30 Mart gecesi Bella'nın evine gelir, onun başaracağı mucizeyi gözlerinle görürsün.»

«Ah Cora'cığım, bu müjde şerefine sabahleyin, soğuk şampanya içeceğim.»

Tante Lily'nin bu sözleri Roberta'yı titretmişti. İhtiyar kadının oyunun farkına vardığını sanmıştı.

Bundan dolayı koşarak uzaklaşmıştı oradan.

Parapisikoloji laboratuvarında diriliş gecesi, Roberta siyah kadife bir perdenin arkasına gizlenmişti. Oradan, Bella'nın esrarlı sesini duyuyordu:

«Cora... Cora!..»

«Buyur Bella!» diye fısıldadı Roberta..

«Hadi gel artık!»

«Çok uğraşıyorum gelmeğe.. Ne olur, bana yardım et Bella..»

«Hadi, gayret, bütün gücümle sana yardıma çalışıyorum.»

«Evet, şimdi gücünü hissediyorum Bella... Geliyorum, geliyorum.»

Ve siyah perdeyi aralıyarak, siyah elbiseyle dışarıya çıktı. Masanın etrafında oturanların beyaz yüzleri mavi karanlığın içinde seçiliyordu.

Hepsinin gözleri dehşetle açılmıştı.

Odanın içinde mavi bir sis dalgalanmağa başlamıştı.

Roberta, hiç bu kadar esrarlı bir şekilde sahneye çıktığını hatırlamıyordu. Büyük bir heyecan içindeydi.

Onun Parlange konağına dönüşü büyük bir hadise oldu. Roberta bile, Cora'nın ruhu tecelli etmese, çevresine böylesine bir inanç sağlıyamıyacağına inanmak zorunda kalmıştı. Rol yapmakla böyle bir başarı sağlanamazdı. Alev alev yanan gözlerle ve tatlı tatlı gülümseyerek, konağın giriş kapısında kendisini karşılayan Jack ile Gloria'ya doğru ilerdi. Onları hararetle kuçakladı.

Ertesi sabah Roberta en büyük sinir imtihanını geçirdi.

Toby amca Dr. Grandel'i çağırmıştı. Anlaşılan Tante Lily küçüğün sıhhî durumunu merak etmişti. Öyle ya ölüp dirilen yavrucukta korkulacak bir maraz olabilirdi.

Doktorun geldiğini ve kendisini beklediğini söylediler. Doktor Roberta'yı dostça karşıladı. Muayeneye önce kalbini dinlemekle başladı. Sonra tansiyonunu ölçtü.

Doktor sadece başını sallıyordu.

«Lütfen ağzınızı açar mısınız Cora?» dedi.

Muayene ettiği kızla ölen Cora arasındaki bu benzerliğe kızmış gibiydi. Bir kere de sol yirmi yaş dişini görmek istemişti. Bu dişteki dolguyu yerinde görünce yelkenleri suya indirmişti.

Şaşıyordu: İlmî açıdan böyle bir şeyin olmasına imkân yoktu ama, işte gerçeğin olanakları bir kez daha zorlanmıştı.

Saat 3 de Muscatine Mascot, yayınlandığı zaman, gazetede en büyük puntalarla şöyle bir başlık göze çarpıyordu:

Dr. Grandel dirilişi bilimsel bakımdan kabul ediyor.

Gazeteyi okuyan binlerce beyaz ve esmer derili hemşehri, Parlange'lerin konağını tavaf etmeğe başladılar.

Öğleden sonra saat 17'ye doğru büyük bir kalabalık konağın önündeki alanda toplanmıştı. Hoparlörler Cora'yı halkı selâmlamağa çağırıyordu. Nora Von Gregor, namı diğer Roberta Gregg, namı diğer Cora, terasada göründüğü zaman, konağın beyaz sütünlarına dayanmış düzinelerle kadın erkek heyecandan düşüp bayıldılar.

★

Odanın açık penceresi önünde dikilerek, bahçedeki manolyaları, gülleri, çiçek tarhlarını seyrederek dinlemiştim onu.

Cora'nın sürüveni şaşırtmamıştı beni. Muscatine mucizesine bir an bile inanmış değildim. İşin içinde bir düzenbazlık bulunduğuna bin kere bahse girebilirdim.

Beni şaşırtan şey, Bella Marlin'in kliniğinde unuttuğum, o kırmızı kuklanın, Roberta'nın yatağına gelmiş bulunması idi.

«Frank!»

«Söyle canım..»

«Yardım et bana!»

Sesi 1945 yılındaki Berlin harabelerinden geliyordu sanki. O zaman da böyle sıcak, sokulgan bir yalvarışla:

«Bana yardım et Frank!» demişti.

O zaman 3-5 Pall Mall sigarasıyla kızın gönlünü almak mümkündü. Ama şimdi?

«Yardıma ihtiyacın olduğu zaman yerim daima senin yanındır..» dedim.

«Bin defa teşekkür ederim sana Frank..»

«Ne yapmamı istiyorsun?»

«Önce bana söz ver!.. Gazetene birtek kelime bile haber uçurmıyacaksın?»

Küçük Nora'nın tatlı hatıralarına rağmen gazeteme karşı görevimi yapmam gerekirdi. Üstelik nâdir bir gazeteci başarısıydı benim yaptığım. Berlin'de Nora olarak bıraktığım kızı, Amerika'da Roberta adında strip tease dansözü olarak bulmuştum. Hem de nerede? Cora'nın mermer konağında, bir ölünün yatak odasında. Böyle bir haber bir sır gibi nasıl gizlenebilirdi?

«Heyecandan okuyucunun saçlarını diken diken edecek bir olayı nasıl örtbas ederim» dedim.

Yataktan çıktı, ağır ağır sokuldu bana. Ellerini omuzlarıma koydu:

«Senin için önemli olan ben miyim? Yoksa gazeten mi?» diye yaltaklandı.

«Tabii sensin..» dedim ama tam anlamıyla emin değildim.

«Öyleyse anlaştık şekerim. Sen o kadar istiyorsan gazeteye bir telgraf çeker, henüz Muscatine olayı hakında herhangi bir açıklama yapamıyacağını bildirirsin.»

«Eğer bunun sana bir faydası dokunacaksa, pek âla, öyle olsun.»

«Sonra bir zaman burada kalman gerek.»

«Ona da peki.. Başka bir diyeceğin var mı?»

«Tabii var. Beni de yalnız bırakıp savuşma!.. Sensiz ne yaparım ben? Öyle özledim ki seni..»

İnce uzun bir el bana sarılmıştı. Yatağa doğru çekiyordu.. Roberta'nın hülyalı gözleri hazdan yarı kapanmıştı. Bir şehvet kasırgasına tutulmak üzereydi.. Ama bu gösterişe inanmıyordum. Onun çamurunun nasıl karıldığını yaşadığı hayattan biliyordum.

«Beni ne yapacakmışsın?» diye sordum.

«Beni birinin koruması lâzım şekerim. Bu işi en iyi sen yapabilirsin.. 12 yıl hiç arayıp sormadınsa da..» Alaylı bir karşılık vermekten kendimi alamadım.

«Seni Bella Marlin daha iyi korur. Üstelik Lily halan, Gloria yengen, yeğenin Jak, üvey kardeşin Michael de var. Onlar da korurlar seni.»

«Herkesten çok ben onlardan korkuyorum. En

çck korktuğum da nişanlım Ducournau. Elinden güç kurtarıyorum kendimi.»

«Nişanlın mı dedin?»

«Ah Frank, kendimi nasıl bir girdabın içine atığımı bilmiyormuşum. Tek başına hakkından gelemiyeceğim bir iş bu.. Ne olursun bana yardım et, beni himayene al Frank!..» diye yalvararak sokuldu iyice bana.. Dudakları ıslak ve aşka çağırarak ışıldıyordu. Öpüşlerim altında hırpalanmak arzularıyle titriyordu.

Bir kez bile öpmedim onu.. Böyle bir sahtekârlığa ortak olmak istemiyordum.

Gayet açık görüyordum ki, Nora'da korkmuş, himaye arıyan bir kadın hali yoktu, bir haz peşindeydi.

Onu ittim:

«Senin bana ihtiyacın yok..» dedim. «Şu ana kadar kimsenin kâbına ulaşamıyacağı bir zekâ kabiliyeti gösterdin.»

«Zekâ mı?»

«Senin kurnazlığını ifade de o kelime zayıf kalır Nora!»

«Bu evde bana Nora deme»

«Bu da mı zaaf alâmeti?»

Bir hışımla yatağa oturdu. Başını geri attı.. Gözleri ateş saçıyordu.

«Beni kurnazlıkla suçlamağa nasıl cesaret ediyorsun?»

«Öyle olmasan böyle bir yalanın en küçük bir lokmasını bile kimseye yutturamazdın.»

«Yalandan, aldatmadan söz açmana asla iznim yok.»

«Cora rolünü, muazzam servetin hatırı için benimsemediğine bahse girer misin?»

«Paranın bu işte en küçük bir payı bile yok.»

«Neden girdin öyleyse bu pis işe?»

«Cora, en iyi dostumdu benim. Ona olan borçlarımı ödemek için girdim bu işe. Bu benim için bir ödevdir.»

«Sırf vazife aşkıyla ha?»

Kızgınlık dolu bir haykırışla:

«Alay da etsen bu ödevi yapmaktan geri durmıyacağım.. Cora, bana Bella Marlin'in aracılığıyle bildirdi: Ancak benim vücudumun yardımıyla tekrar hayat bulabilecekmiş.»

Öyle şaşırdım ki gülmeğe mecal bulamadım.

«Gerçekten Cora'nın senin vücudunda yeniden hayat bulacağına inanıyor musun?»

Gözleri büyük bir korkuyla açıldı o anda. Sanki bir perde kalkmış da öbür dünyayı görmüştü.

«Frank, senin anlıyamıyacağın şeyler var. Beni yalancılıkla suçlamadan önce git Doktor Grandel ile konuş. Kanımı tahlil etti o benim.»

«Ee?..»

«Bendeki Cora'nın kanı imiş.»

Sahne öyle güzel oynanmıştı ki Roberta'nın Hollyvood'ta tutunamamasına şaştım doğrusu.

Acır gibi baktım yüzüne, sonra kapıya yöneldim.

«Gitme Frank, ne olur gitme!»

Yastığa kapanmış, hıçkırıyordu.

Odaya giren gün ışığı sol ayağını, yuvarlak omuzlarını ve göz yaşlarını yaldıza boyamıştı. Bunlar sahte gözyaşları değildi.

Af dileyerek yatağın önünde diz çöktüm. Ayağını avuçlarım içine aldım.:

«Nora, Allahaşkına olanları söyle bana! Ne olur, beni inandır Nora!.»

«Nora deme bana!»

«Peki Cora.. İşin içyüzünü anlat bana ne olur?»

«İmzasız mektuplar aldım.»

«Tehdit mektupları mı?»

«Evet»

«Görebilir miyim onları?»

«Tabii» dedi uzandı, komidinin gözünden bir tomar mektup çıkardı, verdi. Onları cebime yerleştirdim. Tekrar ayağını avuçlarıma aldım. Çünkü Nora'dan daha iyi biliyordum ki, bu mektupları yazan aynı katildi. Bir Cora'yı öldürmüş, şimdi karşısına yenisi çıkmıştı.

Birden elimde tuttuğum ayağın titrediğini hissettim. Korkuyordu zavallı.. Yüreğim burkuldu. Bir zaman Berlin'de bu kıza karşı duyduğum o himaye etme duygusu beni yeniden sarmıştı.

«Üzülme» dedim «elimden gelen her şeyi senin için yapacağım.»

Sesimde şimdiye dek unuttuğum bir şefkat hissi titriyordu.

Derin bir soluyuşla göğüs geçirdi.

«Bak, beni dinle yavrum!. Bu pis işi bırak ta, gel seninle New York'a dönelim.. En iyisi bu.»

Yüzü allak bullak oldu.

«Ciddi mi söylüyorsun bunu?»

«Bu senin için tek çıkar yol yavrum.»

«Peki New York'ta benimle ne yapacaksın?»

«Orada düşünürüz ne yapacağımızı.»

Bir genç kız yüzünde gülümsemenin böylesini hiç görmemiştim. Fakat bu tatlı gülümseme uzun sürmedi. Yüzü acılaştı, başını salladı:

«Ne yazık, seninle gelemem» dedi.

«Niçin gelemezmişsin?»

«Bu parayı gözden çıkaramam Frank.»

Parayı bana tercih etmesi müthiş bir hayal kırıklığı yarattı bende.. Babasına olan muhabbetini o anda kıskandım. Bu parayla onun hatırasına bir kitaplık kurmak isteğini biliyordum.

Ayağa kalktım.

«Yazık» dedim.

«Yalvarırım Frank, bırakıp gitme beni!.»

«Öyleyse ayaklarımı kır benim Nora..»

Çiçek kokan saçlarına, hülyalı gri gözlerine, aşka çağıran ıslak dudaklarına doğru eğildim. Nora, öyle ani ve hırslı bir şekilde sarıldı ki bana, dengemi kaybettim. Yatak çarşafına tutundum.. yırtıldı.

Öptüğüm kız bâkire Nora mı idi, yoksa sahne de şehvetli erkekler önünde soyunan günâhkâr strip-tease dansözü Roberta mı idi, kestiremedim. Sarhoş gibiydim.

Birden o gülünç kırmızı kukla gözüme ilişti.

Korku ile geriledim. Yerden yırtık çarşafı aldım. O anda beni yenen çirkin kuklanın üzerine attım.

«Burada kalıp kalmamam üzerinde düşünüp bir karar vereceğim.» dedim.

«Ne zamana kadar?.»

«Akşama kadar veririm kararımı. Bella Marlin'in buraya gelmesini sağlayabilirmisin?»

«Neden istiyorsun bunu?»

«Çok önemli de, ondan..» dedim.

O sıra kapı vuruldu. Tante Lily'nin sesi:

«Benim sevgili yavrum, girebilir miyim?»

O anda gizli bir kulede buluşmamış olduğumuzu hatırladım.

Nora:

«Mister Jones, lütfen halama kapıyı açar mısınız?» dedi Gittim kapıyı açtım.

İhtiyar kadın, kahvaltı arabasını iterek önümden geçti. Nora'nın yatağına götürdü kahvaltıyı. Tepsi üzerinde porselen fincanda kahve, bir sahan suçuklu yumurta, yarım kavun ile bir demet çiçek vardı.

«Bak sana bir düzine kırızantem yollamış.. Seni çok seviyor yavrucuğum..» dedi. Tante Lily..

Çok tuhafıma gitti, bir yabancı gülümseme uçuştu sanki bir an yüzünde.. Garip bir değişiklik göze çarpıyordu.

«Joe mi?» dedi Nora, çiçekteki karta bakarak başını salladı. «Kim imiş bu Joe halacığım?»

«Bilmem ki Cora'cığım.. Senin erkek arkadaşlarından biri olmalı..»

«Gitmeme müsade eder misiniz, Miss Latour?» diye sordum.

«Oh çok afedersiniz Mister Jones. Sizi az kalsın unutacaktım. Ziyaretiniz için çok teşekkür ederim.»

«Sohbetinizden faydalandığım için asıl ben teşekkür ederim hanımefendi.. İyi günler...» dedim. İki kadının önünde saygıyla eğilerek odadan dışarı çıktım. Büyük bir ferahlık duyuyordum içimde...

★

Muscatine'ye dönerken güneş çoktan yükselmiş caddeleri kızgın ışıklarıyla kavurmağa başlamıştı. Müthiş susamıştım. Bir küçük kahve önün-

de durdum. Barakanın içi zencilerle doluydu. Düşman gözlerle bakıyorlardı bana. Biri sırıttı:

«Efendi yanlış geldiniz» dedi. O zaman hatamı anladım. Üzerinde «beyazlara mahsus» levhası bulunan kapıdan girdim. İçersi temizdi. Masalarda beyaz örtüler vardı. Güzel bir garson kız hizmet ediyordu.

Hasır koltuklardan birine çöktüm bira istedim.

Kızın getirdiği büyük dubleyi hırsla içtim. Bir daha Nora'yı, Roberta adını ağzıma almağa iğreniyordum. Onu görmemeğe karar verdim.

Bu, iklimin kalleşliği idi. Sıcak bütün direnç gücümü eritiyordu. İlk uçakla New York'a kaçacak kadar kuvvetim vardı ancak. Orada Astoria otelinde bile zencilere rastlar insan ama, buradaki gibi düşmanca bakmazlar.

Elim gayri ihtiyarı cebimdeki mektuplara gitmişti.

Kötü bir el yazısıyla yazılmış, imzasız yedi mektuptu bunlar. İlkini açtım okudum:

Misis Cora,

Tanrı değil, sizi geri gönderen Şeytanın ta kendisi. Sana şunu haber verelim ki, karılarımızda gözü olan zencileri, o kara domuzları gene savunmağa kalkarsan, seni tekrar cehenneme yollamanın bir çaresini bulacağız.

Irklar arasında eşitliğe aklımız ermez bizim. Tanrı beyazları ötekilerden üstün yaratmıştır madem, bu ilâni nizam bozulmamalıdır. Muscatine'de domuz pazarı istemiyoruz. Bir kere daha zenci piçlerini Abraham Lincoln okuluna musallat etmeyin. Bu sefer dönüşü olmıyan bir yolculuğun tadını tattıracak her şeyi hazırladık.

Sözlerimize kulak asmazsan seni dört ağaç arasına yüzükoyun asacağız ve.. (Burada ağıza alınmaz lâflar ediliyordu.) Sonra seni bir çuval içine tıkacağız. Üzerine çakıl taşı doldurup Mississippi nehrine atacağız. Dibindeki balçıklara gömüldüğün zaman seni şeytan bile bulamıyacaktır.

Ayağını denk al!

K. K. K'den selam.

Bu mektubu okumak yeterdi. K.K.K'nın, yâni Ku-Klu-Klan'ın çalışma tekniğine yabancı değildim çünkü.

★

Saat üçte kendisini ziyaret edeceğimi vadettiğim Dr. Grandel, Adalet Sarayı civarındaki villâlar mahallesinde oturuyordu. Methodistlerin kilisesiyle mezarlık da bu semtteydi.. Doktorun beyaz, bakımlı köşkü kiliseye bitişikti.

Köşke gelecek beyaz hastalar için cephe yönünde güzel çiçekli bir yol vardı. Zenci hastaların yolu ayrı idi. Bu yol kaba-saba taşlardan yapılmıştı. Garajda sadece bir bisiklet gözüme çarptı. Hastaları, bir ile üç arasında kabul ediyordu. Bekleme salonunun kapısı ardına kadar açıktı.

Bekleme salonunda yavrusuyla bir kadın oturuyordu. Muayene odasının kapısı açılınca ölen Cora'yı da dirileni de muayene eden doktoru gördüm.

İnsan ilk bakışta yanılabilirdi. Doktor Grandel hiç te kötülük yapacak bir insana benzemiyordu. Gayet sevimli bir adamdı. Köşkü gibi kendisi de derli toplu idi. Şakaklarına kır düşmüş olmakla beraber yaşlı görünmüyordu. 60 yaşında bir insan olabileceğine hiç ihtimal vermezdiniz. Yüzü sertti,

ama tatlı gülümsemeyle süslüydü. Zeki mavi gözlerinde yumuşak ışıklar parıldıyordu.

Hastasını içeri çağırırken bir an bana baktı.

Masa üzerindeki magazinlerden birini aldım. Ama sayfaları karıştırmayı unuttum. Böyle bir adamın Cora efsanesinde şiddetle karşı koymamış olması meşgul ediyordu beni. Bu sahtekârlığın üzerine örten esrar perdesinin ardında ne vardı acaba?.. Kadınla çocuğun muayenesi 10 dakika sürdü. Onlar gitikten sonra doktor:

«Buyurun Mister Jones» diye seslendi.

Kalktım. Beni ismimle çağırmış olmasına rağmen, bir yabancı gibi girdim muayene odasına.

«Görüyorum ki, kendimi size tanıtmama lüzum kalmamış..» dedim. İçimde burada da iyi karşılanmıyacağım korkusu vardı.

«Bunu normal görmelisiniz» dedi sıcak bir gülüşle. «New York'tan röportaj için Muscatine'ye gelmeyi göze almış bir yazara karşı bu kadarcık bir tecessüs çok mu?»

«Bir gazeteciden sakındığınızı mı belirtmek istiyorsunuz?»

«Eh, onun gibi bir şey.. Ziyaretiniz bir çoklarının huzurunu kaçırdı doğrusu.»

«Öyleyse size müjde vereyim: İlk uçakla New York'a hareket etmek niyetindeyim.»

Birer kelebek kanadını andıran göz kapaklarını hafifçe yukarı kaldırdı. Eliyle omuzuma vurarak:

«Bu, şimdiye kadar yapdığınız en akıllıca hareket olur..» dedi. Böyle söylemekle beraber sesinde bir üzüntü tonu sezdim. Gözlerinin içini okumağa çalışarak:

«Ama» dedim, «kesin kararımı vermeden sizi

görmekten, sizinle konuşmaktan kendimi alamadım.»

«Yanılmıyorsam Cora üzerine konuşacaksınız benimle.»

«Tastamam öyle doktorcuğum.»

Yanımdan uzaklaşarak kitap dolabına doğru gittiğini hayretle gördüm.

Eski bir kitap forması çıkardı çekmecesinden:

«Bu kitabı muhakkak okumalısınız Mister Jones. Yazarı: Doktor Kasım. Bir Hindli filozoftur. Kitap 1902 de Bombay'da yayınlanmış. Adı: Metamorfesis.»

«Bunun Cora ile bağıntısı ne?»

«Ölülerin dirildiğine dair akademik bilgiler veriliyor bu kitapta.»

«Teşekkür ederim Doktorcuğum, ama ben kitaptakilerden ziyade hayatta rasladığımla ilgilenirim.»

«Olanı biteni anlıyabilmeniz için bu konuda bazı bilgileriniz bulunmalı.»

«Ben sizin anlatacaklarınızı dinlemeği tercih ederim.»

«Benim anlatacaklarımda önemli ne varmış ki?»

«Siz doktorsunuz. Bu olay hakkında anlatacaklarınızın büyük önemi var benim için..»

«Eğer söz konusu bir mucize ise, doktorluğumun ne değeri olabilir onun yanında?»

«Doktor samimi olarak söyleyin bana, öldüğü halde Cora'nın tekrar dirildiğine halkı inandırmakta ne fayda umuyorsunuz?»

Doktor masasında dimdik oturuyordu. Masası tam bir düzen içindeydi. Kitap dolabında ki kitapları, tıb dergileri zevkle sıralanmıştı. Muayene

odasının beyaz duvarına yerleştirilen röntgen aracı ilâç dolabındaki şişeler ve tüpler tertemizdi. Hepsi de odanın nizamına ayak uydurmuşlardı.

Doktor başını salladı:

«Ben kimseyi inanmağa zorlamadım.»

Sorar gibi baktım yüzüne. Devam etti:

«Ben sadece Bella Marlin'in laboratuvarında birdenbire ortaya çıkan genç kızın, Ölen Cora'nın tam bir eşi olduğunu söyledim.»

«Kan benzerliği de dahil mi?»

«Evet, dahil..»

«Bu kan tipi ender bir tip mi?»

«Yco, o kadar değil..»

«Kimyasal bakımdan olsun bir ayrılık bulamadınız mı kan da?»

Ona dikkatle bakıyordum. Beni kandırmağa çalışır bir gayretkeşlik görmüyordum onda. Sadece yüzü sertleşmişti. Çıkarıp saatine baktı. Eski bir altın saatti bu. Birden siyah cantasına tansiyon âletini yerleştirmeğe başladı:

«Zamanım çok ölçülüdür Mister Jones. Özür dilerim sizden. Hapisanedeki fukara bir hastayı ziyaret etmem lâzım. Bu da benim için bir vazifedir.»

Hayal kırıklığına uğramıştım:

«Bana söyliyecekleriniz bu kadar mı idi?»

«Benim size anlatacaklarımdan Cora olayı hakkında bir sonuç çıkarmanıza imkân görmüyorum Mister Jones.»

Birden tavrımı değiştirdim, şirretliği ele aldım:

«16 Mart 1956 da taammüden cinayet islendiğini tesbit etmiş olmanızdan bir sonuç çıkarmak için elverişli değil mi yâni?»

Sâkin, zeki mavi gözleri birden yanmış, tutuşmuştu.

Kızgınlıkla beni süzüyordu. Öylesine sert bir bakıştı ki, basbayağı ürküttü beni:

«Bu konu da bildikleriniz neymiş?»

«Bildiğim, bazı şüpheli izler görmüş olmanıza rağmen kaatil hakkında hiç bir kovuşturma yapılmamış olmasıdır. Asıl katil yerine suçsuz bir zenci tıkılmış içeriye. Cora'yı otomobiliyle çiğneyip öldürmüş olması sebebiyle.»

Gözlerindeki alev söndü. Başını önüne aldı:

«Zavallı adam!» diye mırıldandı.

«Bir cinayet işlendiği doğru idi değil mi doktor?»

«Benim teşhisim öyleydi.»

«Buna rağmen susmayı tercih ettiniz değil mi?»

«Başka ne yapabilirdim?»

Bunu kendi kendine söylüyormuş gibi mırıldanmıştı. «Benim tesbit ettiğime göre, Cora öldükten sonra araba üzerinden geçmişti. Vücudu berbat bir durumdaydı. Ama boynundaki mor lekeler, boğazının sıkılmasından ileri geldiği gibi, bir araba tarafından ezilip sürüklenmekten de olabilirdi.»

«Gerçekten bunu mümkün görür müsünüz?»

«Hayır..» gayet kesin bir reddediştı bu.. «Ölüm, kesinlikle bir cinayetin eseriydi.»

«Yargıç Ambros'un tamamen ters kanî da olduğunu biliyor musunuz?»

«Evet.. Ambros bir otopsi yapılmasını isteyebilirdi benden. İstemeliydi de..»

«Otopsi istemeyişinin sebebini araştırdınız mı?»

«Araştırmaya lüzum yoktu Mister Jones.. Az çok tahmin edebiliyordum. Bu ölüm herkes tarafından adeta memnunlukla karşılanmıştı. Böyle derinlemesine bir inceleme onları tedirgin edebilirdi. Bu nedenle olayı bir kaza sonucuna bağlıyarak Griffin'i hapse attırmayı ehveni şer buldu.»

«Neden bir başkasını değil de Griffin'i?»

«Çünkü cinayetin tek görgü şahidi oydu?»

«Görgü şahidi ha?»

«Evet cinayetin nasıl ve kim tarafından işlendiğini görmüştü.»

Pencereye yaklaştım. Cora'nın kemikleri kaybolan mezarlıktaki çimenlere, yeşil ağaçlara baktım. Hey tanrım, Birleşik Amerika'nın en güney eyaletinde zencilere karşı bu adalet anlayışına akıl sır erer miydi?

Gazetelerde Emmet Tills ile Jimmy Vilson adında iki zenci çocuğunun, bir dolar 95 sent çaldıkları için ölüm cezasına çarptırıldığını okumuştum da inanmamıştım. Oysa böyle daha bir düzine haber yayınlandı gazetelerde. Şimdi ise gerçekle burun buruna gelmiş bulunuyordum. Dehşetten sırtıma ter basmıştı.

«Size bir rica da bulunacağım.»

Alnı endişeyle kırışmıştı:

«Buyurun?...»

«Griffin ile konuşabilmem için sizinle beraber hapisaneye girmeme yardım eder misiniz?»

Uzun zaman karşılık vermedi. Bir vicdan mücadelesi geçirdiği her halinden belli oluyordu. Sonra kararını vermiş gibi rahat bir yüzle, siyah çantasını aldı:

«Peki, buyurun gidelim, Mister Jones.»

★

Doktor, hastalarını görmeğe gittiği zaman bisikletine binerdi. Otomobil kullanmanın aleyhindeydi.

«Kalp, infarctus hastalıklarının yüzde 75'i otomobil kullanmaktan ileri gelir!» diye açıkladı. Bununla beraber başka çare olmadığı için hapisaneye benim arabamla gitmeğe razı oldu.

Pencerlerinde kalın demir parmaklıklar bulunan hapisane uzaktan göründüğü zaman doktor:

«Bizim polis şefimiz Sherff Smith çoğu zaman bu saatlerde sarhoş olup sızmış bulunur. Eğer bugün içmemişse talihiniz yok, demektir.» dedi.

Hapisanenin ağır demir kapısı arkamızdan kapandı. Sherif'in odasına girerken ben bir adım geri kalarak doktoru öne sürdüm.

İçeriden yayvan bir ses:

«Doktor'cuğum, yabancı biriyle beraber mi geldin sevgili doktor'cuğum!» diye bağırdı.

Tanrıya şükür, şansım varmış, Sherif çekmişti kafayı. Şişman bir adamdı. Üzerinde siyah gabardinden bir gömlek vardı. Belinde sallanan büyük tabancanın kabzası altın işlemeliydi.

Kalktı, bir sarhoş samimiliği ile kucakladı beni. Tombul yanakları arasında burnu ufacık kalıyordu, gözleri ise hemen hemen yumuktu. Ağır bir alkol kokusu yayılıyordu ağzından.

«Senin dostların, benim de dostumdur doktorcuğum.» diyebilmişti. Şişeyi aldı, şerefimize kaldırdı. yudumladı. Sonra bana uzattı. Bourbon şarabından bir yudum da ben çektim çaresiz.

«Demek büyük anneni ziyarete geldin, öyle mi delikanlı! Büyük annen hoşuma gidiyor. Sevimli kadın. Goldman'ın dükkânından 6 tane çukulata

çalarken yakalanması büyük talihsizlik doğrusu.. Ben buna haydutluk demem. Demek bir yabancıyla beraber geldin doktorcuğum ha?.. Allah vere de büyük annesi cantayı çekmeden torununa tekrar hür olarak kavuşsa.»

Doktor kapının anahtarını çoktan almıştı. Beni Sherifin kollarından çekerek içeriye götürdü.

Sherif arkamızdan:

«Beşinci ferhanede..» diye bağırdı.

Doktorun konuştuğu iri yarı gardiyan, ne yazık sarhoş değildi. Ziyaretçiler listesine adımı yazmamı istedi. Ben de kargaçık burgacık bir yazıyla yazdım adımı. Okuyana aşkolsun.

Gardiyan, hapisanenin iç kapısını açtı. Şüpheci gözlerle süzüyordu beni. İçerden ağır bir lizol kokusu geliyordu. Zemini beton bir hole girdik. Etraf parmaklıklarla çevriliydi. Yukarı kata çıkılan demirden bir merdiven vardı.

İlk ziyaret ettiğimiz, gayet tabii, büyük annem oldu. Kadıncağız mide bozukluğundan rahatsız yatıyordu.

Griffin hücresi üçüncü katta çatı arasındaydı. Hücrede bir şilte, yüzünü yıkayacağı bir musluk, iri kara sineklerin konup kalktığı bir de oturak vardı.

Oturacak bir sandalyesi bile yoktu. Tavandaki deliklerden süzülen ışıkların aydınlattığı odada herşey yarı karanlığa gömülü idi.

Beyaz bir örtü altında hareketsiz yatıyordu Griffin. Doktor usulca örtüyü açtı. Bir deri bir kemikten ibaret bir insan kalıntısı çıktı ortaya. Parlange'lerin şeker fabrikasında yıllar yılı harcamıştı kendini. Buradaki yaşayış büsbütün mahvetmişti adamcağızı.

Çökük yüzünde çok acaip bir gülümseme uçuştu. İlk hamlede onun bir akıl hastası olabileceğini düşündüm. Doktor onun bir ruhi buhran geçirdiğini söyledi ve hastaya Chlorpromazin enjekte etti. Harika ilâçlardan biri idi bu. Az sonra ilâç etkisini gösterdi. Griffin'in gözleri canlandı. Elini-kolunu oynatmağa başladı.

«Benim kim olduğumu tanıdın mı Griffin?» diye sordu doktor.

«Evet suh...» cevabını verdi. (Zenciler Sir kelimesini suh diye telâffuz ediyorlardı.)

«Kendini şimdi daha iyi hissediyorsun, değil mi?»

«Haklısın Suh, şimdiye kadar kendimi böylesine iyi hissetmemiştim.»

Dişlerinin çoğu ağzından dökülmüş olduğundan lâflar ağzından hışıltılı çıkıyordu.

«Şimdi beni iyi dinle Griffin. Ziyaretine bir dostla birlikte geldik. Frank Jones, New York'taki bir gazetenin yazarı. Sana yardım etmek istiyor. Anladın mı söylediklerimi?»

New York'tan mı geldi suh?»

«Evet»

Kuzeyin büyük cennetinden gelmiş olduğumu anlamıştı. Yalvaran bakışlarını üzerime çevirdi.

«Hep çorba veriyorlar suh.. Usandım çorbadan.. Biraz et rica ediyorum..» diye mırıldandı. Benim bir sihirbazlık gücüyle hemen bir sepet dolusu yiyecek verebileceğimi sanıyordu.

Doğrulması için ona yardım ettim.

Yatağın kenarına oturmuştu. Tüm mafsal kemikleri yumru yumru görünüyordu şimdi. Yanı başına oturdum:

«Sorularıma doğru cevaplar verirsen, sana bir yardımım dokunabilir..» diye başladım söze.

Bana inandığını göstermek için elimi okşuyordu.

«Senin T. modeli bir Ford araban var mı? yani eskiden var mıydı demek istiyorum?»

Dişsiz ağzı bir gülümsemeyle açıldı:

«Benim hiç bir zaman arabam olmadı suh, Otomobil alacak kadar para kazanmadım çünkü. Bu sebeble Misis Cora'yı arabamla çiğnediğimi söylemeleri gülünç olmaz mı?»

Sanki komik bir şey anlatıyormuş gibi kıkırdadı.

«Ama böyle bir kaza yapmış olduğunu anlatan kâğıtta imzan var.»

«Evet doğru.. Ne yapayım? İşkence edilen adamın istediğini yapması, yapmaması elinde mi sun?»

«İşkence mi? Kim yaptı size işkenceyi?»

«Sherif ile gardiyan... İkisi de nereye vuracaklarını çok iyi bilerek döğüyorlar mahkümları.. İkisi de hep dişlerime indirdiler yumruklarını. Ağzımda diş kalmadı. Daha fazla dayanamadım. Bastım imzayı.»

«Sana bu eziyeti, Misis Cora'yı öldüreni gördüğün için mi yaptılar?»

«Allah kahretsin o günü suh.. Kafasızlığımın cezasını çekiyorum. Sam'a söz verdiğim halde ağazımı sıkı tutamadım.»

«Sam da kim?»

«O gece biz Sam ile beraberdik. Yanımızda daha iki kişi vardı.»

«Gecenin o saatinda ne arıyordunuz Parlange'lerin konağında?»

«İşimiz vardı. Aşçı kadın Sally, Sam'ın teyzesi olur. Arada sırada mutfakta buluşur, biriktirdiğimiz paraları Sam'a verirdik. O gece 1500 dolarımız vardı.»

«Nereden buldunuz o paraları?»

«Bolita biletlerinin satışından elde etmiştik suh.»

«Piyango gibi birşey mi bu polita?»

«Evet suh.. Sam, piyangonun ele başısı idi.»

«Sonra ne oldu?»

Griffin sustu.

Heyacandan soluyordu. Korkulu gözleri hücrenin içinde dolaşıyordu. Hastanın yanağını tutan doktora bir an baktım.

«Sonra ne oldu, diyorum sana Griffin?» diye tekrarladım sorumu.

Bella Marlin'in anlattıklarına göre külüstür Ford arabasının farlarını birden burnunun dibinde yanar görmüştü. O anda arabadan bir adam atlamıştı. Sonra da elleriyle boğazına sarılıp sıkmıştı.

Griffin'in soluk soluğa anlattıkları ayrıntı bakımından biraz farklı idi. Dört arkadaş evlerine dönüyorlarmış. Ağaçlı yoldan bir kadının geldiğini görünce durmuşlar. Gece zifiri karanlıkmış. Gelenin kim olduğunu göremiyorlarmış. Kadına görünmemek için bir ağacın arkasına gizlenmişler. Birden karanlığı bir arabanın farları yırtmış. Arabadan aşağıya atlıyan adamın üzerinde beyaz bir manto, başında sivri külâh varmış. Bu, zencilerin pek korktukları Ku-Klux-Klan'ın adamı olmalıymış. Aynı anda kadının boğazına sarıldığını görmüşler. Bir eliyle de kadının üzerindeki elbiseleri yırtıyormş. Az sonra kadın yere yuvarlanmış. Be-

yaz mantolu adam lambaların ışığı altında iyice görülüyormuş. Dikilmiş kadına bakıyormuş.

«Neye sadece seyrettiniz de, adamın bu kötü işi yapmasına engel olmadınız?» diye bağırdım Griffine.

«Suh, Ku-Klux-Klan iş başında çalışırken zencilerin onları görmesi günah sayılır. Bunu hayatlarıyla öderler. Bu sebeple biz de tabanları kaldırıp kaçtık. Birbirimize yemin ettirdik. Hiç bir şey görmemiş olacaktık.»

«Buna rağmen ertesi günü sen gördüğünü söyledin, ama.»

«Rahat edemedim söylemeden..» dedi Griffin.. Gözlerinden yaşlar akıyordu. «Latour ailesinden çok iyilik görmüştüm. Öldürülenin Cora olduğunu öğrenince aklım başımdan gitti. Durumu haber vermek için yargıç Ambros'a başvurdum.

«Yetsin artık Mister Jones.» dedi doktor.

«Bir şey daha soracağım, küçük bir soru daha.. Ondan sonra tamam doktor.»

«Buna müsade edemem. Çünkü gücünün sonu geldi. Daha fazla konuşursa, ölür.»

«Çok kısa bir soru doktor.»

«Peki haydi sorun!»

«Griffin seninle o gece olayı gören, arkadaşlarının adları ne idi?»

Doktor yeni bir enjeksiyonla mahkûma ilâç vermeğe başlamıştı. Yeniden canlanmıştı hasta gözleri.. Griffin, elimden not defterimi. kalemi aldı. Beyaz yaprağa üç isim yazdı:

(Sam Black, Ed Sage, Tom Ord).

Sonra kalem elinden düştü. Bitkin bir şekilde yatağına uzandı. Gözleri kapanmıştı.

Hapisaneyi konuşmadan terk ettik.

Arabada da hâlâ susuyorduk. Lisolun etkisiyle âdeta sarhoştuk. Griffin'in sinekler uçuşan oturağı ile kemikten ibaret vücudu, sherifin kocaman tabancası, gardiyanın gaddar bakışları gözlerimin önünden gitmiyordu.

Doktor Grandel'in evi önünde durunca:

«Güle güle Mister Jones,» dedi, «Eğer ilk uçakla Muscatine'den ayrılırsanız en akıllıca işi yapmış olursunuz.»

Bunları söyledikten sonra elimi sıktı, arabadan atladı.

Bense otele gidip yatmaktan başka bir şey düşünmüyordum. Ama otel hademesi kapımı açarken aklıma bir şey geldi, geri döndüm. Büyük şekerci dükkanına uğruyarak, hastahanedeki büyük anne adresine gönderilmek üzere çukulâta satın aldım.

Tekrar otelime dönerken bir Dixiland gazinosu önünden geçiyordum. Bir zenci resminin altında şu yazıları gördüm:

«Sam Black'in cazı ile dans ediniz!»

Gerçekten bu kasaba halkı neyle dans ediyordu acaba? Haftada bir piyango çektiğini de öğrendiğim Sam Black'ın saksofonuyle mi?

Caddenin sonuna kadar indim. Tren yolu ile kesilen caddenin öbür tarafında zenci mahallesi uzanıyordu. Yolun öbür yanı çok bozuktu. Çoğu yeri topraktı. Üzerindeki su birikintilerinde zenci çocukları kayık yüzdürüyorlardı.

Evlerin çoğu derme çatma kulübelerden ibaretti.

Çocukların belden yukarı kısımları çıplaktı.

Kızlar, göğüslerini geren yollu dar gömlekler giymişlerdi. Pis dükkânlar önünden geçtim. Çatısına saç çakılmış ufak bir manastır da gördüm.

Muscatine'deki 2000 hür zencinin yaşayışları Parlange'lerin eski köle zencilerinden daha iyi değildi.

Mahallenin yüksekçe bir yerinde verandasıyla, ön bahçesindeki palmiyeleriyle hoş bir görünüşü olan bir ev gözüme ilişti. Açık garajında bir Cadillac araba da duruyordu. Anlaşılan, burası zengin bir zencinin evi idi. Kapısında levhası bulunmadığı halde bu evin kime ait olabilecğini tahmin ettim.

Aynı anda varandadan tatlı bir erkek sesi:

«Beni mi arıyordunuz beyefendi?» diye sordu.

Koyu gölgelikte yüzü iyi seçilmiyordu.

«Mister Black siz misiniz?»

«Evet sir.»

«Bir dakika görüşebilir miyim sizinle?»

«Hangi konu üzerinde?»

«Griffin ile ilgili bir kaç soru soracağım size...»

İnanmamış biri gibi sustu.

Bu sukût, Cadillac arabanın da, villânın da değeri gibi göründü bana.

«Mister Black orada değil misiniz? İçeri mi çekildiniz yoksa?..»

Birden verânda bir lâmba ile aydınlandı, Sam Black göründü. Sırtında beyaz bir smokin vardı. İyi taranmış siyah saçları pırıl pırıldı. Dudağı üzerinde bırakılmış ince siyah bıyıkları dişlerini daha da beyaz gösteriyordu.

«Niçin içeri girmiyorsunuz sir?»

Bahçe kapısını ittim, kumlu yoldan geçtim. Üç basamak merdivenden çıktım. Sam Black'in manikurlu kahverengi elini sıktım.

Tedirgin bir hali vardı.

«Adım Jones!» diye kendimi tanıttım gülümseyerek.

Uzun boylu idi. Yakışıklı idi. Zencilerde pek az rastlanan gri renkte gözleri vardı, fakat bu gözler endişeyle doluydu.

«Hakkında bazı şeyler öğrenmek istediğiniz Griffin kim imiş? tanıyor muyum ben onu?»

«Öğrendiğime göre, evet.»

«Buralı mı kendisi?»

Başımla doğruladım.

«Çok tuhaf.. Ben burada aşağı yukarı herkesi tanırım, ama aralarında Griffin adında bir kimse hatırlamıyorum.» dedi.

«Şayet onun hapisanede yatmakta olduğunu söylersem, belki hatırlarsınız zavallıyı; Cora'yı öldüreni gördüğünü söylediği için tıkmışlar içeri...»

«Öldüreni mi?» Bunu söylerken gözleri kısılmıştı. «Kim uydurmuş bunu böyle?»

«Griffin bizzat kendisi söyledi.»

«İnandınız demek ona Mister Jones.. Deli olduğunu bilmiyor musunuz yoksa? Şimdi ben de size gazetelerde yayınlanan o günkü haberleri hatırlatayım.. Hepsi onun deli olduğunu yazdılar. Cinayet imiş. Yanlış beyefendi yanlış. O, sarhoşken otomobiliyle çiğnedi Mis Cora Latour'u.. Bunu cümle âlem bilir.»

«Sam, neye dürüst davranmıyorsun?. Neye kalleşce konuşuyorsun? Cora'yı öldürürlerken sen de gördün cinayet işlendiğini gözlerinle?»

«Ben mi?» dedi ve öyle bir kahkaha attı ki, gözlerinden yaşlar geldi.

«Ben de onunla beraber mişim ha?. Güleyim bari...»

«Evet, sen de beraberdin Sam.»

«Size yemin ederim ki, ben onu tanımıyorum.»

«Ama o da seni yıllardan beri tanıdığına yemin etti.»

«Yalan söylemiş.»

«Yalan söyliyen biri varsa, o da sensin Sam.»

Bana nefretle baktı. Sonra hızla döndü, sivrisineklere karşı tel geçirilmiş kapıyı aralayarak içeriye bağırdı:

«Judy.. Buraya gel de Mister Jones'a anlat, benim Grifin adında bir zenci tanımadığımı.»

Sam içeri girdi, ben de arkasından süzüldüm. Ondan daha kuvvetli olduğuma aklım yatmıştı. Boyum posum da ondan iri yapılı idi. Omuzlarım da daha genişti.

«Judy!» diye bir keze daha bağırdı. Elektirik düğmesini çevirerek içersini aydınlattı.

Odanın zemini güzel bir halıyla örtülmüştü. Menekşe renginde pahalı koltuklar sıralanmıştı kenarlara. Bir de divan vardı.

Köşeye çok pahalı cinsten bir televizyon yerleştirilmişti. Bir de teyp vardı masa üzerinde. Duvarda ünlü saksofonu ışıldıyordu.

Gene:

«Judy!» diye seslendi.

Merdivenden gevrek, tenbel bir ses yankılandı:

«Geliyorum şekerim.»

Merdivenden son derece mütenasıp, ama o

nispette pasaklı bir zenci kadın, sırtına attığı sabahlığı üzerine kemerini bağlamağa çalışarak, inmeğe başladı. Boylu-poslu, sağlam bir yapısı vardı. Bütün pisliğine rağmen cazip bir yanı olduğuna hiç şüphe yoktu. Saçları yapak gibi idi.. Yüzünün kahverengi tenini boyalarla renklendirmişti. İri ağzına penbe bir boya sürmüştü. Pek yakışmıştı bu renk kahverengi tenine.

«Hayrola?» dedi kocasına.

Sam beni göstererek:

«Griffin adında bir zenci tanıdığım olmadığını sen de söyle Beyfendiye?...»

«Ona zenci deme sevgilim...»

Kadın bana yaklaştı. O kadar sokuldu ki kokusunu duymağa başladım. Sabanlığı küf kokuyordu. Beni dikkatle süzdü. Zenci evinde bir beyazın hayra delâlet etmediğini bilen bir endişe seziliyordu gözlerinde.

«Siz kimsiniz Mister?»

Ben cevap vermeden kocası atıldı:

«Ooo, taktim etmeyi unuttum. Beyefendi, büyük muhabir Mister Jones'tır.»

«Bizden ne istiyorsunuz?» diye sordu zenci kadın.

«Bir yolunu bulup Griffin'e yardım etmek istiyorum.»

Gözlerine sıdak bir ışığın dolduğunu farkettim.

«Onun hakkında bilginiz var demek.»

«Onu hapishanede ziyaret ettim. Zavallıyı bir hücreye tıkmışlar. Berbat bir durumda. Kendisine söz verdim, elimden geldiği kadar sizi kurtarmağa çalışacağım, dedim.»

Gözlerindeki ışıklar bir sevinç halini aldı. İlk

kez, bir beyazın kendi ırkına, Afrikalı hayvan gözüyle bakmadığını görüyormuş gibi şaşkın ve mutlu bir duruşu vardı.

«Peki, biz size ne yolda faydalı olabiliriz Mister Jones?»

«Kocanızı iknâ edin de 16 Mart 1956 gecesi Griffin, Ed Sage ve Tom Ord ile cinayet işlenirken gözleriyle gördüklerini söylesin.»

«Sevgilim, hakikati olduğu gibi söyle, ne olur?» dedi Judy kocasına. Bir an bile tereddüt etmemişti.

«O herif delidir» dedi Sam, bir eliyle de sandalyaya tutunmağa çalıştı. «Ben onu tanımıyorum.»

«Mister Jones'e söyle: Cora öldürüldü, Griffin'in hiç bir sucu yok, de.»

Sam birden sandalyayı kavradı, vuracakmış gibi havaya kaldırdı. Yüzü delilerinki gibi karma karışıktı:

«Ağzını tut, yoksa şimdi seni tepelerim.»

«Mister Jones'e şunu da söyle sevgilim: O günden beri Ed Sage ile Tom Ord'u bir daha gören olmadı.»

«Sus diyorum sana, pasaklı orospu.»

Sandalye havada uçtu. Arkasından Sam kadının üzerine atıldı, boğazına sarıldı, sağa sola sallıyarak sıkıyordu. Kadının saçları, yüzüne dökülmüştü. İkisi birden divana yuvarlandılar. Bir ayağıyla kadını kıpırdayamıyacağı şekilde sardı. Sonra tokatları şaklamağa başladı.

«Delirdiniz mi siz» diye bağırdım. Ensesinden yakaladığım gibi odanın öbür ucuna fırlattım Sam'ı.

Kendini toparlar toparlamaz dikildi karşıma, gözleri hiddetten kan çanağına dönmüştü.

«Bir daha karına el kaldırırsan senin halin Griffin'den de beter olur.»

Bu beyaz smokin giymiş hayduta bütün bu işleri kendi gücümle başaracakmışcasına bir dirençle bakıyordum.

Gözlerimdeki kesinliği anlayınca, ensesini kaşıyarak dışarıya, verandaya çıktı.

Odada ses seda yoktu. Kadın baygın gibi yatıyordu. Birden verandadan Sam'ın sesi geldi. Döndüm baktım, saksofonu sopa gibi yakalamıştı. Yüzü çılgın bir hal peydahlamıştı:

«Şimdi senin kafanı ezeceğim Jones..» dedi dişleri arasından.

Bir sıçrayışta kendimi direk arkasına gizlemiştim. Karanlıkta beni göremiyordu. Birden açık garaja doğru koştuğunu gördüm. Arabanın içine sıçradı. Dirksiyonu yakaladı. Motor çalıştı, farlar yandı. Ok gibi fırladı araba, bir anda gözden kayboldu.

O zaman hareketsiz duran kadının yanına döndüm.

İncitmemeğe çalışarak, kollarımın arasına alıp kaldırdım. Sıcak vücudu bir an ürküttü beni.

«Dövme beni sevgilim» diye inledi.

Sabahlığı öyle berbat kokuyordu ki, sıyırdım, çektim üzerinden.

«Ben Jones'im..» dedim.

«Biliyorum canım, biliyorum.»

«Ed Sage ile Tom Ord'un ne olduklarını çabuk söyle bana!..»

«Kayboldular. Ne olduklarını kimse bilmiyor. Eğer tam zamanında kaçıp kurtulamadılarsa, ormanda asmışlardır onları.»

«Peki kocanı niye asmadılar?»

«Sam'ı mı?» Sam'ı nasıl asarlar? Belediye Başkanı'nın da, Yargıcın da, Sherif'in de en iyi dostudur o...»

Şaşırdım kaldım bu cevaba.. Çocuklarının bir arada okumasına bile razı olmıyan bu adamların bu zenci haydutla arkadaşlık etmeleri kolay kolay çözümlenecek bilmece değildi.

«Öyleyse bu işte bir kurt yeniği var.»

«Tabii var. Bolite piyangosunu hatırınızdan çıkarmayın..»

Şimdi anlıyordum. Bolita, her hafta çekilen bir piyango idi Muscatine'de. Demek bu piyangoyu Sam Black idare ediyordu.. Zaten bu yüzden kendisine Bolita - Sam adını takmışlardı.

Judy kalktı. Sabahlığının cebinden küçük bir anahtar çıkardı. Pencere altındaki çekmeceye doğru gitti, açtı.

«Görmek ister misiniz?»

Çekmecenin içi kağıt parayla doluydu. Çoğu bir dolarlık, beş dolarlık, pek az da 20 dolarlık bankonotlardı bunlar.

Judy'nin hırslı parmakları paraları avuçladı:

«Tam 80 bin dolar var burada canımın içi!» diye fısıldadı Judy.» Aşağıdaki mahzende sandıkların içinde bundan fazlası var.»

«Bunları Bolita'dan mı kazandınız?»

«Sam, yılda aşağı yukarı 250 bin dolar kazanır Bolita'dan. Ama bunun büyük kısmını beyaz adamlara yedirmek zorundadır.»

«Beyazlarla olan dostluğunun sebebi bu mu yani?»

«Zengin bir zenci, iyi bir zencidir. İyi bir zenci de asılmaz sir.»

Judy beyaz dişlerini göstererek gülüyordu.

Bolita-Sam'ın evinden ayrıldığım sırada ay, Muscatine üzerinde kocaman bir avize gibi sallanıyordu.

Saat 8.30 sularıydı. Beni Parlenge konağında bekliyorlardı. Zenci mahallesini şehire bağlıyan hurda otobüsle otele döndüm. Arabam otel önünde duruyordu. Direksiyona geçerken sinema önünde kaynaşan halka ve neon ışıklara şöyle bir baktım.. Hay Allah, bu küçük şehrin kâbusu içine gene mi dalıyordum?.

Parlange konağına gidesiye kadar düşünecek epey vaktim vardı. Ama, kafam durmuş gibi idi. Hiç bir şey düşünemiyordum. Cora'nın ölümü, tekrar dirilişi olayından gına gelmişti artık.

Karşıda, Parlange konağı ay ışığında bembeyaz yıkanıyordu. Arabam meşe ağaçları arasındaki yoldan ilerlerken sıra sıra Tanriçe heykelleri esrarlı ışıltılar saçıyordu.

Evin cephesindeki yüksek pencerelerin ikisi de ışık içinde idi. Bunlardan birinde Tante Lily'nin oturduğunu, öteki odanın, Cora dirildikten beri Jack ile karısı Gloria tarafından kullanıldığını biliyordum.

Bana kapıyı Toby amca açtı.. Uzaktan köpeklerin havladığı duyuluyordu. Bunların Michael'e ait iki Rus köpeği olduğunu öğrenmiştim. İkisi de uyanık, sert hayvanlardı.

Toby amca gülümseyerek özür diledi:

«Akşam yemeğini yediler sir.. Konakta saat 6 da yenir akşam yemeği.»

«Geçiktiğime üzüldüm. Ama işim vardı.»

«Şayet arzu ederseniz yiyecek tedarik edeyim sir?»

«Hayır, teşekkür ederim.. Aç değilim. Bayan Marlin geldi mi?»

«Hanım efendi sizi kütüphanede bekliyorlar Sir.»

Şimdiye kadar görmediğim bir saygı ile söylemişti bunu Toby amca. Anlaşılan hanımını tekrar hayata kavuşturmuş olan bu kadına karşı saygısı sonsuzdu.

Toby amca kapıcı odasına girdi.

Ben evin iç sahanlığında kala kaldım. Bu evin sadece bir kaç odasını biliyordum. 18 inci yüzyıldan kalma kütüphane için de çok şeyler dinlemiştim. Yazı masası üzerindeki yeşil lâmbadan, duvarda asılı gümüş çerçeve içindeki esir aksiyonuna kadar herşeyini kulaktan biliyordum bu kitaplığın.

Bu sebeble içeriye girerken bütün tecessüsüm ayaktaydı.

Kitaplıkta ilk gözümü üzerine çeken barok tarzında büyük ayna oldu. 1777 den beri asılı duruyordu orada. Bu ayna kimlerin yüzünü yansıtmamıştı bu güne dek. Aynadan, yazıhanenin bir bölümünü görüyordum. Bella Marlin'in masa üzerindeki yeşil lâmbayla aydınlanan yüzü büsbütün esrarlı görünüyordu. Siyahlar giymişti gene. İnci gerdanlığını üç kez dolamıştı boynuna. Önündeki kitaba öyle dalmıştı ki bir an kapıda durarak onu seyrettim.

Birden varlığımı hissetti. Hızla döndü bana. Gözlerimiz karşılaştı. Birtek kelime söylemeden, eliyle maroken koltuğu gösterdi.

«Mister Jones, üzülerek söyliyeyim ki, çok ihtiyatsız davrandınız. Yargıçın izni olmadığı halde, nasıl hapishaneye gider de, bir zenciyi ziyaret

edersiniz? Evet ihtiyar Griffin'i kasdetiyorum tabii.»

Şaşırmıştım.

«Ne çabuk ta öğrenmişsiniz bunu?»

«Cazcı Sam Black, bunu meslektaşınız Alyvar'a yetiştirmiş. Hemen bize, buraya telofonu açtı, buradan uzaklaşmanızı söyledi. (Aman onu kandırın, yoksa hali berbat!.) Yarın gazetesinde bunu yazıyla da sizden isterse hiç şaşmayın.»

Gözümün önüne şöyle bir satır geldi:

Hemşehrim, çek arabanı...

«Vay canına, çok ihtiyatsızlık ettim gerçekten,» diye üzüldüm. «Belki bir zaman buradan uzaklaşırsam iyi olur.»

Dudakları üzerinde belli belirsiz bir gülümseme uçuştu:

«Ama bunu artık yapamazsınız gibi geliyor bana, Mister Jones. En iyisi bana geliniz.»

«Teşekkür ederim Madam Marlin..»

Oturdum. Onunla konuşmak benim için kolay olmadı. O kadar yakınımda oturduğu halde aramızda mesafeler bulunduğu sanısından kurtaramıyordum kendimi.

«Nora size soracaklarının çok olduğunu söylemiştir herhalde..» dedim.

Bir el hareketiyle sözümü kesti:

«Unutmayın, ne Nora, ne de Roberta diye bir kimse yok burada.»

«Bunu öyle kolay kolay unutamam madam.»

«Ama benden sorularınıza doğru cevap istiyorsanız, onları unutmanızı şart koşacağım. Burada sadece bir tek Cora var.»

Öyle olsun, der gibi omuz silktim.

«Benden öğrenmek istedikleriniz nedir Frank Jones?»

«Yeni Cora'nızla hangi proplemleri çözmeğe çalıştığınızı bilmek istiyorum.»

«Bunu soracağınızı ben de tahmin etmiştim.»

Deri kaplı bir defter aldı yazı masasından, sayfalarını çevirmeğe başladı. Okadar uzun bir zaman sayfalara daldı ki, beni adeta unuttuğunu sandım.

Nihayet:

«Bu Cora'nın hatıra defteri» dedi. «Size bazı parçalarını okumak istiyorum.»

«Cora Latour'un hatıra defteri mi?»

Eğildim, omuzu üzerinden sayfalara baktım. Açık, enerjik harflerle yazılmıştı.

«Benim scrumla bu hatıra defteri arasında ne ilişik var?»

«Sandığınızdan çok fazla Frank Jones. Sorunuza aradığınız cevabı bu yapraklarda bulacaksınız.»

Bella Marlin, alçak tesirli bir sesle okumağa başladı.

★

24 Eylül 1954

Görüyorum ki, Noel hediyelerini zenci mahallesinde bizzat dağıtmak fikri pek isabetli değil.. Öğleden sonra bazı fakir evlerini ziyaret ettim. Hepsi de beni kuşkuyla karşıladılar. Sadece çocuklar oyuncaklara sevindiler.

3 Mart 1955

Umduğum gibi, Belediye Başkanı benden, babam zamanında yaptıkları istikrazın ödeme zamanını bir devre için daha uzatmamı rica etti.

Tam beş milyon dolarlık bir borç. Muazzam

bir servet ama, gerçekte hiç bir zaman tahsil edilemiyecek bir para bu.. Şehrin Belediyesi iflâs durumunda.. Yıllardan beri bir metelik ödiyememişler zaten.

Belediye Başkanına dedim ki: «Bir şartla. Şayet Abrahm Lincoln okuluna zenci çocuklarının da devamına müsade ederseniz...»

Razı oldu.

11 Mayıs 1955

Eirdic Vilson meselesi sarpa sarıyor. Zenci, güya altmışlık kadını tehdit ederek ondan 10 dolar sızdırmış. Herkes bunun yalan olduğunu biliyor. Öyleyken gene de kovuşturma yapıyorlar.. Polis, sokak başlarını tuttu. Kalabalık gittikçe artıyor. Zencilere karşı atıp tutuyorlar. O zavallılar deliklerine gizlendiler. Ku-Klux-Klan gene çalışıyor olmalı.

12 Mayıs 1955

Gece olanlar olmuş.

Michael anlatı. Bir Ku-Klux-Klan grubu, en sevdikleri korkutma medodunu uygulamışlar.. 10 kadar zenci kızı yataklarından alınmış, kamyonlarla bir vadiye götürülmüş, elleri kolları bağlandıktan sonra ırzlarına geçilmiş, türlü rezillikler işlenmiş.

Bu haydutluğu yeğenim Jack idare etmiş.

13 Mayıs 1955

Michael doğru bulmadığı halde babamın en yakın dostu olan yargıç Ambros ile görüştüm. Beni dostça, fakat sabırsızlıkla dinledi. Ama Ku - Klux-Klan'ı yasak edecek bir emir yazmayı red etti. Üstelik onların çalışmalarını övdü. Irk birliğini savunan vatan severce bir davranışmış bu..

Bu ne riyâkârlık.. İğreniyorum bu insanlar-

dan. Bu rezaletlerin önüne geçmek zamanı geldi de, geçiyor bile.

28 Mayıs 1955

Belediye Başkanı yemekte bana kesinlikle söz verdi. Okul meselesi gelecek Belediye Meclisi oturumunda görüşülecekmiş.

15 Haziran 1955

Zenci, problemiyle savaşmak için Michael ile Muscatine Times adlı bir gazete çıkarmağa karar verdik. Haftada bir kaç sefer çıkan Mus. Mascot gazetesiyle rekabet etmek için biz gazetemizi gündelik yapacağız. Bin nüsha bassak yeter. Matbaacı Montegut makinelerini satacakmış. Onu alınca işe başlıyabiliriz. New Orleans'dan kolayca kâğıt getirtebiliriz.

25 Temmuz 1955

Bu gün Times gazetemizin ilk sayısı yayınlandı.

Mister Alyvar büyük bir buket yollamış tebrik maksadıyle.. Üzülecek şeyler de oldu. Michael'in (Irkların Eşitliği) hakkındaki yazısını okuyunca Bakkal Goldman bir saat içinde bütün gazetelerimizi satın alıp piyasadan kaldırmış.

5 Eylül

Sherif'in yaptığı insanın kanını oynatıyor.

Ne var ki biz de yaptıklarını Times gazetemizde yayınladık ya.. Ölesiye dövmüş bir zenci mahkûmu hapisanede. Yayınımız üzerine beyazlardan kurulu bir juri toplandı. Yargıç Ambros zenciyi suçladı. Sherife hakaret etmişmiş. Tabii juri sherif lehine karar verdi.

8 Eylül

Yargıç Ambros beni çağırmış. Bu kışkırtıcı yayınlardan vazgeçmeli imişiz.

«Kızım,» dedi, «Yoksa sen de beni gazetenizi kapamağa mı zorluyorsun?»

Ama hazırlıklı gitmiştim yanına. Babamın yazı masasında bulduğum bir borç senedini süıdüm önüne, yargıçın tam 36 bin dolarlık bir senedi idi.

Ne utanmaz adam.. Kendisine bir yıl daha müsade etmemi rica etti.

1 Ekim

Tehdit mektupları alıyorum. Hemen her gün geliyor. Michael'e de yolluyorlar. Hiç kuşkum yok bu mektupları Yargıç Ambros yazdırıyor. Kötü, kin dolu lâflar ediliyor mektuplarda. Gazetemizin yayın müdürlüğünü de taşladılar. Michael New Orleans'tan Rus köpekleri satın aldı. Bunları iyi terbiye etmişler. Guy da bana küçük bir tabanca hediye etti. Başıma bir hal gelmesinden korkuyor. Onu seviyor muyum? Bazen ne cevap vereceğimi bilemiyorum. Öyle sanıyorum ki zencileri kurtarma düşüncesi bende bütün duyguları körletiyor.

31 Ekim

Belediye Meclisi okul problemini Belediyeden geçirmiş. Ama kararın hükümetçe onaylanması gerekiyormuş. Bu küçük bir formalite meselesiymiş.

«Artık paranın ödeme süresini uzatabilir miyiz?» diye bitirmiş mektubunu, Başkan.

22 Kasım

Guy ile birlikte Meksika körfezinde Biloyi'ye gittik. Misis ve Mr. Joy adıyla bir otele yerleştik. Bu Guy'un fikriydi. Beni çok seviyor, ama düşüncelerimizin uymaması yüzünden çekişiyoruz. Bu kavgalar hafta sonu tatilimizi zehir etti. Guy, zenci probleminin sürüp gitmesinden nefret ediyor. Böyle haksızlıklar dolu bir memlekette kendisiyle ya-

şayamıyacağımı kafası bir türlü almıyor. İnsan madem beyaz doğmuş, neye onun haklarına karşı gelmeli? diyor da bir daha demiyor.

25 Aralık

Yıl başı tatlimi Rex French ile bir av kulübesinde geçirmem fena kızdırmış Guy'u. Sahi, neye yaptım bu deliliği? Rex'i seviyor muyum? Hiç şüphe yok ben şıp sevdiyim. Her gördüğüm adama gönlüm kayıveriyor.

Rex'in tenis oynıyan kuvvetli kolları Guy'un sevgisini unutturuverdi bana.

15 Şubat 1956

Guy'um, benim sevgili Joy'um, her şeye rağmen hoşuma gidiyor.

9 Mart 1956

Saksofoncu Sam Black'ın kışkırttığı zenci çocuklar, Montegut matbaamıza saldırmışlar. Michael tam zamanında yetişmeseymiş baskı makinemizi kırıp dökeceklermiş. Köpekleri saldırtmış üzerlerine.. Özellikle Sam'ı kaçırtmış.

Benim anlayamadığım şey, nasıl oluyor da kendi haklarını savunan bir gazeteyi yıkmağa kalkabiliyorlar bu kara adamlar?

10 Mart

Acaba Sam Black hikâyesinin arkasında da yargıç Ambros mu var? Herif, bazı zenci çocuklarının köpekler tarafından dişlenmesinden dolayı Michael hakkında kovuşturma yapıyor.

15 Mart

Bu gece Guy'un evinde büyük bir parti verilecek. Kocam Mister Joy'u göreceğim. Acaba o da benim kadar seviniyor mu görüşeceğiz diye?

Akşamı iple çekiyorum. Bu gece Belediye Başkanı oraya gelmezse saadetime payan olmıyacak.

Ona bu gece kesin olarak, eğer Nisan'a kadar okul işi yoluna girmezse borcu geri bırakmıyacağımı söyliyeceğim. Zenci yavrularının da mükemmel bir okuldan faydalandığını görmek istiyorum. Bu fikirden hiç bir kuvet döndüremez beni. Gene de Guy'u göreceğim için seviniyorum. Onu seviyorum. Evet artık hiç şüphem yok: seviyorum onu.

★

Cora Latour'un hatıra defteri burada sona eriyordu. Ne yazık ki bu satırları yazdıktan bir kaç saat sonra hayatı da bitmişti.

Bella Marlin, deri kaplı defteri masa üzerine bıraktı:

«Görüyorsunuz Frank Jones bir matematik proplemi karşısındayız. Dirilen Cora da, ölenin son yılını aynen yaşamak zorunda. Çünkü ayni insanlar, ayni sebepler ortadan kalkmadı. Olaylar ayni şekilde tekrarlanacak. Bundan dolayı kimin öldürdüğünü öğreneceğiz.

Eaşımı salladım.

«Bu kadar önemli mi bu?»

«Evet.»

«Nora von Gregor.. Yani dirilen Cora o hayatı tekrar yaşamak gücünü kendinde bulabiliyor mu?»

«Evet, gözünü bile kırpmıyor.»

Herkesin önünde soyunan, serbest artist hayatı yaşıyan bir kadında böylesine bir idealizm?.. İnanılacak şey gibi görünmüyordu bana.

«Onun bu ideale gerçekten bağlandığına inanıyor musunuz?»

«Onu hor görmeyin rica ederim» dedi Bella Marlin.

Uzun bir nefes çektim pipomdan. Tavana doğru yükselen dumanların ardında tüllenen kitaplığa baktım. Arkaları deri çiltli yüzlerce kitap vardı raflarda. Ortadaki ayna esrarlı ışınlar yansıtıyordu.

Bakışlarımı karşımda oturan kadına çevirdim.

Kimin nesiydi bu kadın? Bu proplemle neden böylesine ilgileniyordu?.

«Siz kimsiniz peki?» diye sordum.

«Ben mi?»

Yüzü yeniden gölgelendi. Bir az ileri gittiğimi anladım:

«Sizin bütün bu zorluklarla savaşmanızın sebebini öğrenmek istiyorum da» dedim.

«Bu önemli değil?» karşılığını verdi.

Elini tuttum, en küçük bir heyecan göstermiyordu.

«Sizi Cora'ya çok bağlı görüyorum.»

«Onu çocukluğundan beri tanırım.»

«Akraba mısınız?»

Elini çekti elimden. Ayağa kalktı. Yüzü sertleşmiş, bakışları ciddileşmişti. Niye cevap vermek istemiyordu bu soruma?.

«Gelin Frank Jones. Vakit geçiyor. Cora ile Michael sabırsızlanmağa başlamışlardır.»

Önüm sıra yürüdü. Yan odanın kapısını açtı. Hafif bir ışıkla aydınlanan bu oda da geçmiş zamanın ihtişamlı eşyasıyla donatılmıştı.

Odanın bir köşesinde iki genç, birer hayalete benziyordu.

İçeri girmemiz üzerine kıpırdadılar. Hayalet olmadıkları derhal belli oldu. Michael Cora'nın yanında ayakta duruyordu. Sırtında yanık kahve rengi bir elbise vardı.

Birbirlerine kardeş gibi benziyorlardı. Michael de sarışındı. Kız kardeşinden daha büyüktü.. Yüzünün rengi uçuktu. Bakışları hülyalıydı. Bu gözlerle ters düşen bir boksör burnu yüzünün anlamını değiştiriyordu.

Beslediği Rus köpekleri gibi ince yapılı idi. Elini uzatarak bana doğru geldi. Ayni amaç için çalışan iki şövelye imişiz gibi, saygılı erkek bir duruşla elimi sıktı. Bella Marlin, gururlu bir sesle onu bana tanıştırdı:

«Michael benim oğlumdur..» dedi.

★

Ertesi sabah uyandığım zaman sarı ipek halı döşeli bir odada buldum kendimi. İçinde yatmakta olduğum karyola da pek ihtişamlı idi. Pencereden manolyalar açılmış bahceyi görünce Parlange konağında olduğumu anladım.

Yavaş yavaş olup bitenleri hatırlamağa başladım. Gecenin geç saatlerine kadar nasıl hareket etmemiz gerektiği üzerinde konuşmuştuk. Şimdi Cora diye bilinen kızı ben koruyacaktım.. İşimi planlaştırırken bir yandan da içiyorduk. Güneyin ağır şarabı başıma vurmuştu. Bir an geldi ki bir yudum daha alırsam fena olacağımı anladım. Hiç böylesi gelmemişti başıma.. Sonrasını bilmiyorum. Nasıl olmuştu da buraya gelmiştim. Elbiselerime baktım. Koltuklardan birine fırlatılmış, atılmıştı.

Birden tatlı bir ses:

«İyi uyudun mu şekerim?» diye sordu.

«Cora sen misin?»

Etrafıma bakındım Odada kimse yoktu. Gözüm açık kapıya gitti. Yandaki odada Cora karyoladan kalkıyordu.

«Bana ne oldu böyle?» diye bağırdım.

Penbe bir sabahlığa bürünerek yanıma geldi. Ayaklarında Roberta Gregg'in kadife pantofla'ları vardı.

«Fazla içmiştin şekerim» dedi, karyolanın yanına oturdu. «Sarhoş olarak buradan gidemezsin hayatım, dedim sana.. Sen de burada kalmağa razı oldun. Bunları hatırlamıyor musun yoksa?»

«Hayır hatırlamıyorum.»

«Seni Michael getirmişti buraya.. Ben geldiğim zaman iyice dalmıştın uykuya. Ayakkabılarını bile çıkarmamıştın. Soyunmana yardım ettim.»

«Hiç lüzumu yoktu.»

«Ama o kadar mecalsizdin ki, bu işte sana yardım etmek pek hoşuma gitti. Ufak bir çocuğa benziyordun.»

Gülümseyerek bakıyordu bana.. Çok tatlı, çok candan bir gülüştü bu. Çapkın bir gülüşte denebilirdi buna. İleri gitmiş olması ihtimali kurt düşürdü içime..

«Sözlerine inanamıyorum,» dedim.

«İstersen Michael'e sor!»

«İki bardak şarap içtim ben. Bu kadarcık şarap insanı böylesine maskara etmez.»

«Peki canımın içi..» dedi. Gülüş kayboldu yüzünden »Ben de yardım ettim biraz sarhoş olman için..»

«Sen ha? Nasıl yardımmış bu?»

«Kadehine biraz uyku ilâcı koydum. Küçük bir paket tozun yarısını vallahi. Ama üç dakikada etkisini gösterdi. Kadehine Mickey Finn koyduğum için bağışla beni.»

Bizim Nora Von Gregor, namı diğer Roberta Gregg, Amerika'da feleğin çenberinden geçmişti

anlaşılan. (Mickey Fin) sürtüklerin gece yarısı tavladıkları erkeklerin cüzdanını boşaltmak için kullandıkları bir ilâçtı.

«Neye bunu bana yaptın?»

«Seni burada alıkoymak zorundayım Frank. Gece gündüz yanımda olmazsan beni koruyamazdın. Michael de senin konakta kalman gerektiğini söylemişti.

«Gene de bu açıklamadan bir şey anlamış değilim.»

«Bu cennet gibi konakta keyif sürmek hoşuna gitmez mi yani?. Böylesine insan ancak rüyasında görür.»

«Buna hiç şüphem yok. Ama gene de otelde yatmayı tercih ederim.»

«Otele haber verdik, odanı boşaltsınlar diye.»

«Bunda da çok acele etmişsiniz.. Orada oturmam lüzumlu.. Parlange konağında senin misafirin olarak kaldığımı duyan bütün Muscatine halkı tedirgin olacak.»

«Zaten oldular olacakları kadar.»

Kızgınlıkla koltuk üzerindeki ceketime sarıldım. Saatimi çıkarıp baktım.

Birden Nora, yorganın altına girdi.

«Beni yalnız bırakma Frank!.. Yalvarırım sana!. Sen yanımda olmayınca korkudan ölüyorum».

Teninin sıcaklığını duyuyordum.

Kor gibi dudaklarına, erkekleri baştan çıkaran özel bir yaratılışı olan gölgeli gözlerine baktım. Bunlar benim masum Nora'mın ağzı, gözleri mi idi? O küçük Berlin'li kız mı idi bu yanımda yatan?.

«Çekil yanımdan!.» diye onu ittim.

★

Yarım saat sonra konaktan dışarı attım kendimi. Kavurucu bir sıcak soluğumu tutuşdurdu. Allah kahredsin! Bu iklime bir türlü alışamıyordum, alışamıyacaktım da.. Terlerimi silerek soluk soluğa attım kendimi bir arabaya.. Otelde bana eşyalarımın Mis Cora'nın emriyle Parlange konağına gönderdiklerini bildirdiler. Hesabım da ödenmişti.

Olan olmuştu, talihe boyun eğmem lâzımdı, başka ne yapabilirdim? O anda artık bu küçük kasabada onun yüklendiği sorumluluğu paylaşmam gerektiğini görüyordum. New York'lu bir gazeteciye her zaman nasip olmıyacak bir ödevi, Cora'nın özel polisliğini üzerime almadan bazı işleri görmem lâzımdı. Her şeyden önce beni buraya gönderen gazeteme bir haber ulaştırmalı idim. Nereden bulmalı yazı makinesini?.

Meslektaşım ve Muscatine gazetesi sahip ve yazarı Mister Alyvar'a gitmeğe karar verdim.

Bu sefer hiç de dostça karşılamadı beni. Alışılmış en küçük bir nezaket ve saygı gösterisi bile yapmadı. Dazlak kafalı bu ihtiyarın üzerime saldırmağa hazır bir hali vardı.

«Varlığınızla daha uzun zaman bize şeref vereceğiniz haberi doğru mu bayım?» dedi.

«Doğru.. Güzel öğütlerinize rağmen gitmekten vazgeçtim.»

«O nasihatların senin iyiliğine olduğuna inanmalıydın delikanlı.»

Alyvard adımı unutmuş görünüyordu.

«Bütün kasaba halkı, sağda solda sürtmene, başkalarının işlerine burnunu sokmana dehşetli kızıyor.»

«Bunlar sizin kendi düşünceleriniz değilse,

izin verin de, makinenizden faydalanarak gazeteme bir haber ulaştırayım.»

«Haber mi?»

«Evet bir haber ama, önce yazmam lâzım.»

«Yazı masamdan faydalanabilirsin.»

Yerini bana bıraktı. Eski yazı makinesine kâğıdı bile kendisi yerleştirdi.

Ceketimi fırlattım. Gömleğimin düğmelerini çözdüm. Çatırdıyan döner koltuğa oturdum. Yazmağa başladım. Ufak yapılı ihtiyar gazeteci etrafımda dolaşıyor, neler yazdığımı görmeğe çalışıyordu.

Herhalde gözucuyla okudukları onu son derece hayrette bırakacaktı. Çünkü New York Globe'a, nehir kıyısındaki bu rüyalı kasabada zencilerle beyazların örnek bir yaşayışları olduğunu, birbirleriyle çok iyi geçindiklerini, görüştüğüm kimselerin çok nazik olduklarını, Alyvard'ı geleneksel çalışan büyük gazetecilerden biri saydığımı, yargıç Ambros'un hak ve adaleti koruduğunu, Sherif'in de ehil bir adam olduğunu yazdım.

«Mucize» hakkında henüz kesin bir malumat veremiyeceğimi, fakat dirilen kadını gördüğümü, hoş bir bayan olduğunu, beni birkaç gün konağında misafir etmek istediğini, teklifini kabul ettiğimi, bir zaman daha Muscatine'de kalacağımı ekledim. Herhalde bu son satırlar Alyvard'ı çok ilgilendirecekti.

Yazıyı makineden çıkardım.

«Bunu basın telgrafı olarak benim yerime çeker misiniz Mister Alyvard?»

«Memnunlukla Mister Jones!»

Tozlu dolaptan bir şişe Bourbon şarabı ile iki

kadeh çıkardı. Kadehler hiç su yüzü görmemişti. Onları doldurdu, şerefime kaldırdı:

«Şimdiye kadar gördüğüm roportaj yazarlarının en büğüğü şerefine!» dedi. «Roportajınızın bir kopyasını gazetemde basmama izin verirseniz size beş dolar telif ödemeğe hazırım.»

Boğazımı yaktığı halde kadehimi sonuna kadar boşalttım. Bu dostluk benim için çok değerli idi.

Ceketimi tekrar giyerken:

«Bir ricada daha bulunacağım.»

«Her zaman hizmetinizdeyim Mister Jones, size faydalı olmak benim için şereftir.»

«Zenci Ed Sage ile Tom Ord'un nerede olduklarını öğrenmeğe çalışın.. Malûm ya bunlar Cora'nın ölümünden sonra birden bire ortadan kaybolmuşlar.»

Bunları söyler söylemez ufak tefek ihtiyarı gülümseyerek ve dostça selâmlıyarak çıktım.

O andaki yüzünü hiç unutamıyacağım. Gözleri korkuyla açılmış, yüzü balmumu gibi solmuş, ağzından bir feryat yükselmişti.

Cora cinayetinin bu görgü şahidlerinin adını anmak, ihtiyar gazeteciyi nasıl da heyecanlandırmıştı?.

★

Goldman'ın büyük mağazasına uğradım. Önce spor bölümüne gittim. Orada güzel av tüfekleri ve tabancalar vardı. 38'lik bir Gold tabancayla mermilerini satın aldım. Bu tabanca aslında Sherif'in 45'lik Smith-Vesson tabancası yanında oyuncak sayılırdı.

Louisiana'da avcıların ruhsat almalarına ihtiyaç yoktu.

Sonra giyim eşyası bölümünden dar frenk gömlekleri, delikli fanılâ ile iki pijama satın aldım. Çilek pazarındaki telefon kulübesinden New Orleans'taki otomobil firmasına telefon ederek, kiraladığım arabayı daha bir süre kullanacağımı bildirdim.

Öğle yemeği olarak bir avuç çilek yedim.

Kendimi Avolon sinamasına attım. Çünkü dışarısı yanıyordu.

Ancak orada biraz serinleyeceğimi ummuştum. *Lady Face* filmini bir kaç yıl önce seyretmiştim. Ama şimdi onu daha ilginç buldum. Çünkü bu filim ile Cora Latour beyaz perdede şöhret yapmıştı.

Yüzü, sesi, hareketleri o kadar Nora'ya benziyordu ki, şaştım kaldım. Beyaz perdede seyrettiğim sanki kor dudaklı, rüya bakışlı Nora'mın ta kendisi idi.

Ancak ikindi vakti Parlange konağına döndüm. Odamı düzeltmeğe başladım.

Pencerelere ipekli sarı perdeler aldığım için bana kızacak değillerdi ya.. Onları kendim astım, küçük radyomu da komodin üzerine yerleştirdim. Çekmecesine küçük İncil'imi, onun yanına da satın aldığım tabancayı koydum.

Yazı masamın üzerine kitaplarımı sıraladım. Yüzbaşı Stevard'ın hatırası olan pipolarımı yerleştirdim. 1945'de Berlin'de satın aldığım gümüş şişeyi bavulumdan çıkarmadım. Ayağımla ittim bavulu yatağın altına.

Sonra turaş takımlarımı banyo odasına götürdüm. Mermerden oyulmuş bir banyo küveti vardı.

İhtimal Cora'nın dedesi banyo alacağı zaman bunu zenci kızlar hazırlıyordu.

Saat 6'da kuvvetli bir gonk vurdu. Bu çan sesi kalabalık misafirleri yemeğe çağırıyordu sanki. Oysa beni Toby amcanın «Küçük yemek odası» dediği Goblenli salona götürdüğü zaman orada Michael'den başka kimse yoktu.

«Cora gelmedi mi?»

İki kişilik servis bulunan yemek masasına oturdu. Soruma cevap vermeden bir parça ekmeği parmakları arasında ezdi. Elimi omuzuna koydum. İki köpek te hemen hırlamağa başladılar.

«Kesin sesinizi, dostum o benim.»

O da benim dostumdu. Basık boksör burnu ile bu sarışın delikanlı çok hoşuma gidiyordu.

«Cora nerede?»

«Sokağa çıktı.»

«Sokağa mı?»

«Evet.. Guy Ducournau gelip aldı onu.»

Sâkin, alçak güç anlaşılan sesi onun görünüşüne pek uygun düşmüyordu.

Yüreğime kurt düşmüştü:

«Cora'yla Guy'dan başka kimse yok muydu yanlarında?»

«Yoktu?»

«İyi ama onu hiç bir zaman yalnız bırakmamağa karar vermemiş miydik?»

«Guy ben yokken ansızın gelmiş, çıkmışlar.. Ama zaten o da yabancı sayılmaz. Kız kardeşimin nişanlısı..

«Michael, keşki onların gitmesine engel olsaydın.»

Eliyle durmadan ekmek parcasını eziyordu. Sinirli sinirli güldü.

«Ne yazık Frank, benim talihim yok. Hiç bir zaman tam vaktinde müdahale edemem.»

Ben de masaya oturdum.

Ama ikimizi de bir korkunun avuçları içine aldığını görüyordum. Cora ilk kez himayesiz olarak evden çıkıyordu. Onu beraber götüren de hatıra defterinde «Mister Joy» dediği delikanlı idi.

Acaba dirilen kadın Guy Ducournau'yu da ölen Cora olduğuna inandırabilecek mi idi?

«Nereye gitmiş olabilirler?» Diye sordum Michael'e.

«Bilmem ki, bara gitmişlerdir belki.»

«Onları aramak lâzım geldiğini düşünmüyor musun?»

«Pek değil.. Olsa olsa New Orleans'a gitmişlerdir. Ya da...»

Hizmetçi kızın tabakları getirmesi üzerine sustu. Kızın temiz, ince esmer yüzü çekici idi. Kıvrak diri bir vücudu vardı. Tamam bu Nancy Ann olmalıydı

«Baylar bir şey içmek isterler mi?»

«İçecek bir şey getirsen hiç te fena olmaz Nancy..» dedi Michael.

Kız buzluktan bir şişe şampanya çıkardı. Etiketinde 1921 yılı *Extra dry* yazılı idi. Nancy becerikli elleriyle şişenin boğazına peçeteyi doladı. Mantarını da patlatmadan açtı.

Önce benim kadehimi doldurdu. Bir an bile gözlerini kaldırıp yüzüme bakmadı. Büyük bir ciddiyetle hizmet ediyordu.

Pek az bir şey yiyebildik. Ben üstelik içki de içmedim. Michael durmadan bardağını boşaltıyordu. İkinci şişe bitmişti bile. Acaba her akşam böyle içer miydi? Kızın da büfede gözlerini Michael'den

ayırmadan şampanya çekiştirdiğini hayretle gördüm.

Hiç birimiz konuşmuyorduk. Hepimizde de kötü bir duruma kendini hazırlıyan bir hal vardı. Korkum gittikçe artıyordu.

Acaba Nora'nın başına neler gelmişti? Nerdeydi? Ne yapıyordu?.

Yemekten sonra Michael'in ağzını bıçak açmadı. İçki ona derin bir Melankoli vermişti. Köpekleri ayağı dibinden ayrılmamışlardı. Kulakları dikik arada mırıltılı sesler çıkarıyorlardı.

Yatmağa karar verdim.

Yatak odama beni Nancy götürdü. Yatağımı hazırladı. Pijamalarımı koydu.

«Başka bir arzunuz var mı Monsigneur Frank?»

Elini dar kalçası üzerinde tutuyordu.

«Hayır teşekkür ederim.»

«Ne yazık..»

Büyük bir teslimiyetle gözlerime bakıyordu. Radyonun düğmesini çevirdi. Sonra kalçalarını kıvıra kıvıra kapıdan çıktı, gitti.

Bir caz müziği gürültüyle doldurmuştu odamı. Düğmeyi kıstım.

Hafif müzik de beni teskin edemedi. Huzursuzluk kanımdaydı. Şimdiye kadar sinirlenmek nedir bilmezdim. Sinir yatıştırıcı bir hap almak zorundaydım.

Fantastik bir dram başlamıştı. Nora von Gregor, nam'ı diğer Roberta Gregg artık tarihe karışmıştı. Şimdi o, bir ölünün hayatını yaşıyordu.

Ama şu anda neredeydi acaba? Guy ile birlikte her hangi bir motelde mi idi? Hani bir zamanlar Cora Latour'un Mister Joy'la kaldığı gibi..

Gece yarısı olmuştu. Hâlâ görünürlerde yoktular. Odanın içinde bir aşağı bir yukarı dolaşmaktan, saat yelkovanına bakmaktan bıkmıştım. Soyundum, yatağa attım kendimi lâmbayı söndürdüm.

Her taraf zifiri karanlık olduğu halde, odamda bir ay ışığı parıldıyor gibiydi. Çevre, derin bir sessizliğe gömülmüştü. Odamda hafif müzik sürüp gidiyordu. Arada bir haber emisyonları geliyordu kulağıma.. Sonra hiç bir şey duymaz oldum.

★

Rüya görüyordum.

Cora'nın odasından, koridoru aşarak gelen bir ışık vuruyordu odama.. Açık kapımda kıpkızıl elbise giymiş bir kız belirmişti.

Antika vazo kadar biçimli bir vücudu vardı. Sarı saçları yüzüne dökülmüştü. Gözlerini göremiyordum. Sislerle örtülmüş gibiydiler. Kızıl dudakları gülmesini bilmiyordu sanki. Bu mahlûkta barbar güzelliği vardı. Bir sevgi savaşçısı olmalı, diye geçiriyordum zihnimden.. Işıltılı bacaklarıyla karyolama tırmanıyordu. Birden uyandım. Rüya gördüğümü anladım. Dışarıda ışık yanıyordu. Gürültüsüzce yatağımdan çıktım. Cora'nın yatak odasına süzüldüm.

Karyolasına yaklaştım, üzerine eğildim. Korkuyla fırladı.

«Korkma Cora, benim!» diye mırıldandım.

Niye böyle korkmuştu benden?

«Guy ile beraber olmak seni üzmedi ya?»

Çıplak kollarını açtı:

«Hayır, çok güzel bir gece geçirdim..»

«Neredeydiniz?»

«Cafe Dixieleand'daydık. Dans ettik.»

Derin bir nefes aldım. Allaha şükür ki bir Motele gitmemişlerdi.

«Demek hiç bir zorlukla karşılaşmadın?»

«İşler gayet yolunda gitti.»

«Seni seviyor mu?»

«Hem de nasıl? Eskisinden beter yanıp tutuşuyor.»

«Yâni o da bu sahteciliği yutmuş mu?»

«Sahtecilik mi?»

«Başka nedir bu ya? Senin Cora olmadığın aklına hiç gelmiyor mu herifin?»

«Ben Cora'yım.»

Sustum. O anda karşı koymanın faydası yoktu. Onun tekrar geri dönmesinden o kadar mutluydum ki, eğildim, öptüm onu.

Cute du Premier Homme esansı kokuyordu.

«Haydi git yat.» dedi. Sesi sert ve soğuktu.

«Yanında kalayım, ne olur küçük sevgilim?»

«Git, dedim sana. Erkeklere karşı artık arzum kalmadığını da öğren!»

Ya ya.. Bu benim Berlinli küçük sevgilim Nora değildi. Yedi yıl Strip-tease dansözlüğü yapan Roberta Gregg'in ta kendisi idi.

Yatağıma döndüm.

★

Odama açık pencere önüne gittim. Dalgın dalgın, dışarısını seyrederek bir, belki iki saat dinlendim.

Bahçe ay ışıklarıyle yıkanıyordu. Yüzlerce manolyanın kokusu havayı buğulamıştı. Uzakta şeker fabrikasının silueti, daha arka pânda gümüş

gibi ışıldayan nehir.. Gece rüzgârı uzaktan yosun kokusu getiriyordu.

Gecenin sessizliğinde birden birbirine karışan feryatlar, yalvarmalar duyar gibi oldum. Sırtımın terlediğini hissettim. Bu seslerin nereden geldiği iyice seçilemiyordu. İhtimal Cora'nın dedeleri tarafından amansızca ölüme mahkûm edilmiş zenci kölelerin ruhları böyle feryat ediyorlardı.

Gülmeğe başladım. Delilik bu.. dedim kendi kendime. Atom çağında hâlâ ruhlara inanılır mıydı? Belki de bahçede Tante Lily'nin kedileri sevişiyorlardı.

Yatağıma döndüm. İpekli pijamamın yumuşak teması bile sırtımdaki korkuyu silip götüremedi.

★

Pazar sabahı güneşle beraber uyandım. Manolyaların kokusu odama doluyordu. Gece gördüğüm kırmızı elbiseli kız da, feryatlar da bana düş gibi geliyordu.

Cora, Tante Lily ile birlikte kendisini kiliseye götürmemi rica etti.

Siyah - beyaz ipekli bir elbise giymişti. Brüksel örgüsü bir şal örtmüştü başına. Şal, madonna yüzünü parlak bir çerçeve gibi sarmıştı. Gözlerinde başka diyarlara mahsus, saf ışıltılar vardı. Bu ışıltılar onun ölüp dirildiğinin tanrısal belirtileri idi sanki.

Klisenin sağ yanındaki kapıdan zenciler, sol yanındakinden beyazlar giriyorlardı.

Cora, bu kaynaşmanın asıl sebebi kendisi olduğunu hatırlatmak istermiş gibi:

«Lütfen ortadaki büyük kapıya çek!» diye uyardı beni.

İstediğini yaptım.

Merdivenlere manolya çiçekleri serilmiş büyük kapı önünde durdurdum arabayı.. Beyaz saçlı rahip Philpot bizi karşıladı. Arabanın kapısını açtı.

Etraftaki insanların koşuşarak arabanın çevresini sarmalarından anladım ki, hepsi buraya Cora'yı görmeğe gelmişlerdi.

Yere diz çökenler durmadan istavroz çıkarıyorlardı.

Benim küçük sevgilimin bu sahnelerde işi ne idi? Durum gittikçe gelişiyor, içinden çıkılmaz bir hal alıyordu.

Zavallı sevgilim, yedi yıl süreyle, alkış toplamıştı. Halkın kendisine «onu da soyun, onu da soyun!» diye bağırdığını duymuştu. Ama böylesi hiç gelmemişti başına.. Kadınlar, erkekler azizeymiş gibi kendilerini ona taktis ettirmek istiyorlardı. Cora da başlarını okşıyarak arzularını yerine getiriyordu.

Sonra rahip, Cora'ya kolunu verdi. Kiliseye doğru yürümeğe başladılar. Biz de Tante Lily ile onları bir kaç adım geriden izledik.

Muscatine, Amerika'da hristiyanlığın bütün mezheplerini sinesinde toplamış olmakla övünür. Ama 20 kadar kiliseden en çok itibar göreni St. Nazarnis kilisesidir.

Kırmızı, mavi yeşil mozayik camlardan dökülen ışıklar içeride İncil suretlerini ve kaynaşan halkın soluk yüzlerini aydınlatıyordu.

Rahip, Cora'yı, Latour ailesine ayrılmış yere götürdü, oturttu. Biz Tante Lily ile ikinci sıraya geçtik. Cora'nın başını, yeğeninin karısı Gloria'nın

dimdik, azemetle gerilmiş başı yanında görüyordum. O tabloyu hiç unutamam. Gloria'nın oturuşunda, ışıklı siyah gözlerinde, manalı dudaklarında tam bir aristokrat görünüş vardı. Cora'da da dişilik ve çekiçilik ondan geri kalmıyordu, ama ondaki, madonna resimlerinde, özellikle Tizian'ın ünlü tablolarında görülen o semavi güzellikti.

O anda Cora'nın, Gloria'nın boynundaki kolyeyi tutarak:

«Bu benim kolyem..» dediğini duydum.

«Onu sen bana miras bırakmıştın şekerim.» dedi Gloria.

«Miras! Bu soğuk lâftan hoşlanmadım. Senin incik boncuğa önem verdiğini bilirdim ama, öldüğüm zaman üzerimde bulunan kolyeyi kullanacağını hiç ummazdım.»

«Şekerim bu konu üzerinde tartışmamız doğru değil kilisede..

«Bana şekerim falân deme! Ne sen beni seversin, ne de ben senden hoşlanırım. Parmağındaki yüzük de benim yüzüğüm.»

Şaşkın şaşkın bakıyordum Cora'ya. Kaçırmış mı idi? Kiliseye 50 bin dolar değerinde olan bu mücevherleri geri almak için mi gelmişti? Yüzündeki o madonna temizliği kaybolmuştu.

«Benim buz gibi olmuş parmaklarımdan çıkarılan yüzüğü takmaktan utanmıyor musun Gloria?»

Tante Lily şaşırmış, telaşlanmıştı. Tartışmayı sona erdirmek isteğiyle, Gloria'nın kocasına:

«Jack,» diye fısıldadı.. «Dostumuz Mister Jones sizinle tanışmak istiyor.»

Ama Cora daha tiz perdeden:

«Eğer yüzünü tırmalamamı istemiyorsan, derhal mücevherlerimi çıkarıp verirsin bana» dedi.

Her halde gerçek Cora, böyle bir çıkış yapmazdı. Ama onu hiç tanımadım. Belki de böyle huyları vardı. Ne olursa olsun, hayretimden ağzım açık kalmıştı.

Gloria, bir baş hareketiyle gür saçlarını geri attı. Boynundan kolyeyi, parmağından yüzüğü çıkardı. Horluk ifade eden bir jestle Cora'nın avucuna bıraktı:

«Al beş para etmez mallarını da, iyi sakla!» dedi.

Tante Lily bir kere daha:

«Jack,» dedi. «Frank Jones'i sana taktim etmek istiyorum, duymuyor musun?»

O zaman kadar Jack'ın yalnız başını ve geniş omuzlarını görüyordum.

Ayağa kalktı.

Dev gibi bir adamdı. Söylediklerine göre, telefon rehberini kolayca yırtarmış. Bana öyle geliyordu ki, üzerinde iki adam oturan bir kanepeyi kolayca kaldırabilirdi.

(Ku-Klux-Klan'ın Büyük Ejderhası) dedikleri bu adamdı.

Bana doğru döndü. Geniş, kemikli bir yüzü vardı. Alnı dardı. Sarı saçları kirpi gibi dikilmişti.

«Frank Jones siz misiniz?.. New Yorklu gazeteci, ha?»

Açık mavi gözleri beni baştan ayağı süzdü.

«Karım sizden hoşlanmış, Jones. Güvenilecek bir adam, diyor sizin için.»

Eğilerek selâmladım.

«Gazeteci olarak burada sizi ilgilendirecek çok haberler var.» diye ekledi.

«Haberler mi, ne üzerine?»

Eğilerek kulağıma fısıldadı:

«Eğer Cora'ya ait gerçekleri öğrenmek isterseniz, âyinden sonra *Eski Esir Satıcısı Barı*'nda beni bulun.»

O esnada kilisede dinî âyin başladı.

Rahip Philpot, kürsüsüne çıkmış, vaaz ediyordu.»

Vaazının konusu Muscatine mucizesine aitti.

Vaaz esnasında rahip, iki beyaz koyundan, dört şeytandan, beş orakçı kadından bahsedince Tante Lily'nin dua kitabına dudak rujuyla 2,4,5 rakkamlarını yazdığını hayretle gördüm. Bunun anlamını çok sonra öğrendim. Bu rakamlar, Bolita-Sam'ın kazanma şahsı olan piyango numaraları imiş. Yargıç, Sherif gibi rahip te kazançtan pay alıyormuş

★

Barda, Mister Jack'ı sordum. Soy adını söylemiyorlardı. Onu Cunata kulübünde bulabileceğimi söylediler.

Kulüp yukarı kattaydı.

Merdivenlerden çıktım. Karşımıza gelen kapının üzerinde kırmızı ışıklarla:

MİNERVA CUNATA CLUB yazılıydı.

Kapının tokmağına yapıştığım sırada ayı gibi bir herif önüme dikildi.

«Ayak?»

Bu, her halde, Muscatine üsülünde bir selâm olacak, diye düşündüm.

«Ayak!.» diye karşılık verdim.

Herifin sırıtması kayboldu:

«Doğru cevabı Akia'dır» dedi. Bana ne, ne olursa olsun.

«Biz Mister Latour ile buluşacaktık.»

«Mister Jack'la mı? Öyleyse lütfen adınızı şu deftere yazınız.»

Siyah beyaz bir defter açtı. Ben de adımı yazdım. Buranın ne tuhaf âdetleri varmış.

Meğer daha tuhaflarını da görecekmişim.

Herif, adımın altına, Kafkas ırkından olduğuma dair yemin ettiğimi bildiren bir satır yazınamı istedi benden. Bunu da yazdıktan sonra herif bana bir üye kartı doldurdu, verdi.

Bu bana 1945 yılını hatırlattı. O zaman Berlin'in yanmış, yıkılmış sokaklarında âri ırktan olmakla öğünen yığınlarca insan vardı.

«Üyelik aidâtı ne kadar?»

«Yıllığı 10 dolar sir..»

Vereceğiz tabii, Jack ile yapacağım konuşma bakalım on dolara değecek mi?

Minerva klübünün üyeleri bütün dünyada on kategoriye ayrılıyormuş. Ama kılık kıyafet bakımından hiç birinin birinden farkı yoktu. Gömleklerinin kolları sıvalı idi. Hepsi de küfrederek konuşuyorlardı. Ne kadar çok bira ısmarlarlarsa birbirlerine, dostlukları da o kadar artıyordu.

Jack'ın yanına vardığımda bir gülleyi, yol içinde bütün gücüyle yuvarlıyordu. Gülle gürültü koparark, hedefe uçtu.

«Tamam dokuz!»

250 lira kazanmıştı Jack. Dans eder gibi hareketler yaptı. Paradan ziyade kuvveti sevindiriyordu onu.

«Oyunu seyrettin mi Jones?»

«Evet, mükemmel oynuyorsunuz. Bana ayıracak zamanınız var mı?»

«Sizin için daima zamanım vardır.»

Bir masaya götürdü beni. Buraya geldiğimden beri içime hep şöyle bir kuşku doluyordu: Muscatine'de hiç kimse mahut mucizeye inanmadığı halde, bilmediğim sebeplerden dolayı bu sahteciliği yutmuş görünüyordu.

Ayni kuşku gene düşmüştü içime. Jack, işin farkında değil miydi yâni?

«Bir duble bira içersiniz tabii..» dedi Jack, gitti tezgâhtan iki duble bira aldı getirdi.

«Söyleyin bakalım Cora Latour olayının iç yüzü neymiş?.»

«Ne bu aceleniz Jones? Bu konuya gelmeden önce size soracak küçük bir sorum var. Söylendiğine göre bu olayla ilginiz roportaj çerçevesi dışına çıkıyormuş. Hatta iddialara bakılırsa, siz yeğenimin.. en güvendiği kişi imişsiniz.. Doğru mu?»

Kadehleri tokuşturduk, içtik.

«Roportaj yazarları sorulara cevap vermeğe alışık değillerdir. Onlar sadece sorarlar.»

«Bir istisna yapmanız lâzım. Aramızdaki dostluk icabı sorularıma cevap vermeniz gerekir gibi geliyor bana.»

«Yeğeninizin bana itimadı olduğunu iddiaya sebep görmüyorum zaten.»

«Size küçük bir teklifte bulunabilir miyim?»

«Ne gibi?»

«Birbirimize sıra ile sual soralım. Bir ben sorayım, sonra bir siz sorun.. Kabul mü?»

«Kabul.»

Uzun bir yudum çekti birasından. Sonra sarı tüylü elinin tersiyle ağzını sildi.

«Cora size hangi sırrını açtı Jones? Söz gelişi öldüğü gece hakkında bir şey söyledi mi?»

Bu soruyu sormasıyla anladım ki Jack dirilme hikâyesine kesinlikle inanmamaktaydı.

Ama bu soruyu da gayet kurnazca sormuştu. Öğrenmek istediği belli bir şey olduğu hissini vermemeğe çalışıyordu.

«Tabii söyledi.» dedim.

«Ölümü hakkında bazı şeyler hatırlıyor mu?»

«Evet.»

«Meselâ neleri?»

«Hemen her şeyi.. Konak yolunda birden karşısına çıkan külüstür Fordu hatırlıyor.»

Jack'ın yassı, kemikli yüzünde ter damlacıkları belirmişti.

«Arabanın üzerinden geçişini de hatırlıyor mu?»

«Bir dakika Mister Latour, hani bir siz soracaktınız bir ben? Şimdi sıra bende. Çözmeğe çalıştığınız bir sır mı var bende?»

Tekrar bardağına sarıldı içti. Dudaklarında köpükler, yüzünde ter damlaları, gülmeğe çalışıyordu.

«Bana inanınız, kuzenim hakkında kötü sözler söylenmesi beni son derece müteessir eder.»

«Cora hakkında kötü şeyler söylenebileceğini sanmıyorum.»

«Siz aslında onun ne çamur olduğunu bilmiyorsunuz, alelâde bir orospudan başka bir şey değildir o..»

Bir an geri çektim kendimi...

«Daha On dört yaşındayken zenci delikanlılarla düşüp kalktığını biliyor musunuz?»

İri vücuduna yakışmayan yumuşak, alçak bir sesle konuşuyordu.

«Tahsil çağındayken her gece bir delikanlıyı

odasına aldığından dolayı babasının onu evden kovduğunu da bilmiyorsunuzdur tabii. New York'ta bir sürtük hayatı yaşadığından, Holyvood'ta Strip-tease dansözlüğü ettiğinden de haberiniz yoktur elbet!»

Ellerimle yüzümü kapamıştım. Söylediklerini dinlemek utandırıyordu beni.

«Babasının ölümünden sonra da mirasını almak için buraya geldiğinde, Sam ile Judy Black'in evinde sık sık gecelediğini, «Yedi Günah Bahçesi»nde göründüğünü de biliyor muydunuz?»

Yalan bu söyledikleri doğru olamazdı.

Kanım başıma çıkmıştı:

«Bana anlatacaklarınız bunlar mı idi Jack Latour?»

«Bitirmedim daha.. Şeytanın yardımıyla mezarından kalktıktan sonra neler yaptığını da bilmiyorsunuzdur.»

«Neler yapmış?»

«Jones şimdi sormak sırası bende.»

Beni kızdırmış olmaktan dolayı rahatlamış gibi sırıttı.

«Son olarak, yeğenimin üzerinden araba geçtiğini hatırladığını söylemiştiniz.»

«Ben öyle söylemedim.»

«Ya ne dediniz?»

«Cora öldürüldüğünü biliyor, dedim.»

Açık mavi gözleri tutuşmuş yanıyordu. Sol gözünün altında kırmızı damar vardı.

Gene sırıttı:

«Pataolojik bir yalancı olan o günahkârın iddiası beni şaşırtmadı. Şükür ki resmi zabıtalarda gerçek, bütün ayrıntılarıyla tesbit edilmiş bulunuyor.»

«O zabıtlar uydurma. Cora öldürülmüştü. Bir çok insan biliyorum ki, bir gün kendilerini bu ölümden sorumlu tutacaklar, diye ecel terleri dökü-yor.»

«Kendisini kimin öldürdüğünü de biliyor mu imiş?»

«Evet biliyor.»

«Kim imiş bu cinayeti işleyen?»

Onu korkutmaktan çılgın bir haz duyuyordum. Ama kendim de korkuyordum.

«Önce siz cevap verin bakalım: Muscatine'ye döndüğü zaman neler yapmış? Öğrenelim.»

Beni uzun uzun inceleyerek:

«Goo» dedi, «Sizi üzmek istemezdim ama, onun bir orospu olduğunu öğrenmeniz her halde hakkınızda hayırlıdır.»

«Bununla ne demek istiyorsunuz?»

«Jones, Cora daha dün Guy Ducournau ile nişanlandığı halde geceyi bir başka erkekle geçirdi.»

«Kiminle!»

«Sizinle Jones.»

Dudağımı ısırdım. Yüzüne bir yumruk sallamamak için kendimi güç tuttum.

«Yalan, bu yalan..» diye bağırdım.

Jack gayet yumuşak bir gülüşle güldü bana.

«Siz bir çentilmensiniz Jones. Şerefinizi savunuyorsunuz. Ama nafile.. Sizi gören var.»

«Kim?»

Keyiflenerek sustu. Bir an sonra:

«Bana bir cevap borcunuz var, Jones...» dedi.

«Size borçlu kalmak hoşuma gitmez.»

«Bu cinayetten kuzenim kimi sorumlu tutuyor?»

Bütüm kinim, nefretim ayaklanmıştı. Yüzü-

mün gerildiğini, sesimin tutuştuğunu hissediyordum.

«Sizin Ku-Klux-Klan'ı Jack Latour.»

Birden başı önüne yıkıldı. Sarı saçları bu ani hareket nedeniyle anlına dökülmüştü. İki kocaman eliyle masayı kavramıştı. Sanki onu kaldırıp kafama indirmek istiyordu.

«Klan mı» dedi.

Sesi pürüzlenmişti.

«Katilin sırtında onların ünlü beyaz mantosu varmış.»

«Peki kimmiş bu, kimmiş?»

«Belki de sizdiniz, Jack Latour!»

Jack öylesine gürültülü bir kahkaha attı ki, gülle yarıştıranların gürültüsünü bile bastırdı.

Gözleri çizgi gibi olmuş, yanakları kabarmıştı.

«Jones beni çok eğlendirdin ama senin gibi zeki bir adamın, kuzenimin yalanlarına inanmış olmasına da şaşıyorum doğrusu.»

«Yalan değil onun söylediği.»

«Siz New Yorklusunuz Jones, bir yabancı olarak size şunu söyliyeyim ki, burada Ku-Klux-Klan yok artık. O eskidendi. Şimdi o derneğin yerini bu zararsız Minerva kulübü aldı.»

«Bu oyun kulübünün eski geleneklerinden kurtulduğunu da savunabilir misiniz?»

«Şöyle bir etrafınıza bakın, yeter. Siz bu insanlarda bir kaatil suratı görüyor musunuz?»

Bira içen kulüp üyelerine ve oyunculara baktım. Hepsi de gülüp söyleyen, samimi insanlara benziyorlardı. Hallerinden, konuşmalarından kimisinin esnaf, kimisinin bakkal, kimisinin şoför olduğu anlaşılıyordu.

En sonra gözüm kapıdaki ayı gibi herife iliş-ti. Bana:

«Ayak?» diye soran, benim kendisine:

«Akia!» cevabını vermem gereken adamdı bu.

Sonradan Ayak'ın manasını öğrendim.

Ayak: (Are You a Klansman) yani (Siz Klan'ın adamlarından mısınız?) demekti. Akia da: (A Klansman I am) Yâni (Ben Klan'danım) anlamına geliyordu.

Jack halâ gülüyordu. Belki de benim gibi bir New York'lunun Klan'a üye yazılması tuhafına gidiyordu.

«Birer bira daha içeriz değil mi Jones?» dedi. «Birer bardak daha içelim de, bu budalaca konuşmayı unutalım.»

★

Cora konağın geleneğine uyarak, yıllık partisini verecekti. Esirlik devrinde yapılan bayramlar pek parlak olurmuş. Köleler gelenlerin üzerine gümüş ve altın tozları üflerlermiş. Yerlere 3 mil boyunca halılar serilirmiş... Bin kadar misafiri ağırlamak için en eski şaraplar su gibi akar, en nefis yemekler ikram edilirmiş.

Cora'nın büyük partisi eski bayramlara benzemedi. 50 kadar misafir davet edildi. Yolun iki yanındaki meşe ağaçları kağıt fenerlerle donatıldı. Konak ışıklarla aydınlatıldı.

Uşaklar konuk bayanlara orkideler, baylara Diamanot Fizz denilen yarısı şampanya, yarısı rom, geleneksel içkiler sunuyorlardı.

Büfedeki yiyecekler, New Orleans'ın birinci sınıf bir restoranından getirilmişti. 15 Mart 1956 da banker Ducourau'nun villasındaki baloda oldu-

ğu gibi, burada da konağın balo salonunda Sam Black'ın cazı çalıyordu.

Sam Black, beni hayrette bırakıyordu. Saksofonunu çok tatlı üflüyor, cazı idare ederken de ritme uygun hareketler yapıyordu. Sırtında gıcır gıcır beyaz bir smokin vardı.

Dansa kalkan şehrin ileri gelenleri idi. Erkekler beyaz smokin, kadınlar rengârek gece tuvaletleri giymişlerdi.

Sadece Yargıç Ambros gelmemişti partiye. Dirilen Cora'nın şampanyasından içmek istememişti.

Acaba bir zamanlar Cora'yı öldüren adamlar da Konukların arasında mıydılar? Bence hepsi o cinayetten sorumlu kimselerdi.

Bu davetlilerin hepsi Cora'nın cenazesinde hazır bulunmuştu.. Hiç biri de Cora'nın kazaya kurban gitmediğini, öldürüldüğünü söylemek cesaretini gösterememişti.

Zavallı Griffin'in nahak yere hapisaneye atılmasına engel olmağa da kalkışmamıştı. Bunlardan bir bölümü de cinayette aktif rol almıştı. Kimisi mahkeme jûrisinde karar hakkında oy kullanmıştı.

Bu gece balo salonunda ilk kez Cora'nın ceddine ait tabloları gördüm.

Kadınlarda Cora'ya benzer hatlar gözüme çarptı. Hepsinin saçları sarı, gözleri hülyalı, yüz hatları çok düzgündü.. Sadece simetri yoktu bu hatlarda..

Hiç birinde zencileri kırbaçlıyacak bir sertlik, bir fizikî kudret görünmüyordu. Omuzlarında ışıltılı kadifeden atkılar bulunan bu kadınların en göze batan yanları kadınlıkları idi.

Tante Lily'nin isteğiyle Cora, omuzlarını meydanda bırakan, kadifeden bir elbise giymiş, ellerine dirseklerine kadar çıkan eldivenler geçirmiş, sırtına ince bir tül eşarp atmıştı. Bu haliyle Cora, Altın yaldızlı çerçevelerden birinden atlayıvermiş hissini veriyordu.

Gene Chute Premier Houme esansından sürmüştü.

«Misafirlerimizi nasıl buluyorsunuz Mister Jones?»

Elinde bir şampanya kadehi tutuyordu.

«Bir çokları hakkında fikrimi zaten biliyorsunuz.»

«Hiç hoşunuza giden yok mu aralarında?»

«Hayır, sizin?»

Anlam dolu bir bakışla süzdü beni:

«Guy yüzünden konağa çağıramadığım biri var şimdi burada..»

«Kimmiş bu?»

«Rex French.»

Hemen Cora'nın hatıra defterindeki satırları hatırladım:

(Noel gecesini nehir kıyısında ki kulübede Rex French ile geçirdiğim için Guy köpürmüş. Neye yaptım sanki bunu? Rexe, vaz geçemeyeceğim bir sevgiliye bağlanmış gibi bağlanmış mı idim yâni? Birinden biraz hoşlanınca, neden bir erkeği bırakıp ötekine gidiyorum?

Tenis oynarken Rex'in kuvvetli kollarını görünce, Guy'a olan sevgimi neden unuttum sanki?)

«Hangisi Rex French?»

«Hemen dönüp bakma Frank! Şu anda arkanda, çok yakınımızda duruyor.»

Cora'yı biraz yana çektim.

«Onunla konuştun mu?»

«Evet, gelişimden biraz sonra.»

«Ne dedi sana..»

«İnanmıyacaksın belki Frank, Guy'u sevmeğe devam edersem buradan ayrılmayacağını söyledi. Öyle heyacanlı idi ki sesi, olay çıkaracak diye ödüm kopuyor.»

Bunları kulağıma fısıldarken yanımızdan gecen delikanlıya bakarak gülümsüyordu. Delikanlının saçları kabarmıştı. Esmer yüzünde gözleri ateş gibi yanıyordu. Birden ortalıktan kayboldu.

Cora'nın bakışları gölgelendi.

Yavaşca:

«İşte Rex oydu,» dedi. Sonra sesini yükseltti:

«Mister Jones, galiba eğlenemiyorsunuz bu gece.. Neye yalnızsınız? Dans edeceğiniz bir çok hanım var.»

«Dans etmiyorum, ama siz dans etmek isterseniz o başka..»

«Hayır Mister Jones..»

Öyle yabancı gülüşle güldü ki bir zamanlar küçük sevgilim Nora olduğuna bin şahit isterdi.

«Şimdi sırası değil.. Üstelik keyfim de yok.. Ben..»

Birden konuşmasını keserek elini kaldırdı:

«Buradayım Guy!»

Uzakta, beyaz smokin giymiş yağız bir delikanlı da elini kaldırmıştı. Az sonra yanımıza geldi.

Cora:

«Frank! işte Guy bu.. Guy! Bu da dostumuz Frank!» diye bizi tanıştırdı birbirimize.. El sıkıştık.

«Tanıştığımıza memnun oldum Frank..»

«O şeref bana ait Guy.»

Şimdi neden Cora'nın hatıra defterinde bu delikanlıyı ilâhlaştırarak (Kocam Joy!) diye bahsettiğini gayet iyi anlıyorum. Gerçekten insanın içini açan, yüreğine çarpıntı veren bir çekiciliği vardı delikanlının.

Onun halinden de mucize masalına inanmadığı belli idi. Ama benim küçük sevgilime de sevgi dolu gözlerle bakıyordu.

«Dans eder misin benimle sevgilim?»

Cora tatlı bakışlarla baktı delikanlıya:

«Seninle olduktan sonra cehenneme giderim Guy!.»

«Frank bu güzel kızı elinizden aldığım için, büfeden soğuk bir şey içseniz hiç fena olmaz, ateşinizi söndürür.» dedi gülerek, eliyle de omuzuma vurdu. Dans ederek uzaklaştılar.

Birden Cora durdu. Koşarak, yanıma geldi, şampanya kadehini bana verdi.

«Lütfen bardağımı tutar mısınız Mister Jones?»

Başka ne yapabilirdim ki.. Sadece Cora'nın kulağına şu bir kaç lâfı fısıldadım:

«Dikkatli ol Cora! Guy her şeyin farkında..»

«Her şey dediğin ne?»

Soğuk bir bakış fırlattı bana..

«Bilmiyor merak etme! Eğer farkına varsaydı her şey biterdi.»

Cora bastı, gitti.

Cora ile Guy öpüşüyorlardı. Eğer yüreğimi kıskançlık daraltmasaydı onların oynayışını seyretmek çok zevkli olurdu. Oysa müthiş üzüntü duyuyordum. Elimdeki kadehle ne halt edeceğimi bilemiyordum. Bardağın ağzına değen kenarında

kırmızı bir iz kalmıştı.. Kadehin bu kırmızı yerinden şampanyayı yudumladım.

Birden kadeh elimden kaydı, yere düştü paramparça oldu.

Bir ayak uzandı, kadeh kırıklarını bir kenara itti. Bir kol bana sarıldı. Altın renkli lâme elbise giymiş olan uzun boylu bir kadın vucüdunu vucüduma yasladı. Misk gibi kokan saçları yüzüme değdi.

«Benimle dans etmez misin Frank?»

İyi dans etmediğim için tereddüt ettim.

«Yoksa sevgilin benimle dans etmene yasak mı koydu?»

Diye fısıldadı kulağıma.. Sesi tatlı ve alaycı idi.

«Cora benim sevgilim değil, Gloria..»

«Öyleyse, neden seni onun yatak odasında görmüşler!»

«Kocana da açıklamıştım, bu söylentinin doğru olmadığını. Bunu sen de böyle bilmelisin.»

«O inanabilir belki sözlerine, ama ben inanmam. Çünkü gözlerimle gördüm seni onun yatak odasında.. Niye durdun dans etsene!»

Sözleri okadar şaşırtıcı idi ki, isteğine uyarak dans etmeğe başladım.

«Ama» dedi Gloria gülerek «seni gözetlediğimi sanma!.. Eskiden gece geç vakit Cora'yla çene çalardık da, onun için gelmiştim. Seni yatak odasında görünce şaşırdım.»

İçime kuşku girdi. Geceleyin konuşmak için odasından çıkacağını hiç sanmıyordum Cora ile benim odamın arasındaydı onunki. Kim bilir ne maksatla çıkmıştı dışarıya..

«Düşündüğün gibi değil işler Gloria, seni temin ederim ki yanılıyorsun.»

«Neye böyle özür diler bir halin var? Sana sitem etmiyorum ki. Bana üzüntü veren, bu yosmanın Guy ile Rex'den sonra, seni de baştan çıkarabilmiş olmasıdır.»

«Beni kadınların kolayca baştan çıkaracağını sanıyorsan aldanıyorsun Gloria..»

Bir an durdum, sonra ekledim:

«Niye bukadar Cora'dan nefret ediyorsun?»

«Cora ölümünden kocamı sorumlu tutuyor.»

Yüzünü öylesine yüzüme yaklaştırmıştı ki, ne gözlerini görebiliyordum, ne de bu heyecan verici sözlerini söyleyen ağzını..

«Hiç bir zaman böyle bir şey söylemedi Cora.»

«Yalan! Kendisini öldürdüklerini, bunu beyaz mantosunu giymiş ve Ku-Klux-Klan'ın yaptığını söylemiş sana Cora.»

«Bununla beraber hiç bir zaman bu cinayeti kocanın işlediğini iddia etmedi.»

«Etmemiştir. Bilirim ben Cora'yı. İçinden neler geçtiğini de anlarım. İlerde miras yüzünden bu cinayeti işlediğini de söyliyecek.»

«Miras yüzünden mi?»

«Tabii.. Bu çamuru bulaştırmadan yapacağı iddia dayanaksız kalır. Miras, gayet alışılmış bir motiftir bu gibi pis işlerde..»

«Sonra ne olacak?»

«Ne olacak? Mirası geri isteyecek tabii.»

Birden yüreğimde büyük bir ferahlık duydum, dansım bile düzeldi âdeta. Bu güzel kadınla pistte keyifle dönmeğe başladım.

İnanılacak şey değildi bu.. Kaatil kendiliğin-

den ortaya çıkıvermişti.. Bütün açıklığıyla belli olmuştu kaatil.

Hızlı dans etmek soluğumu kesti. Yavaşladım.

«Sen de artık ölümün bir kazadan ileri gelmediğine, bir cinayet işlendiğine inanıyorsun değil mi Gloria?»

Omuzlarını kaldırdı..

«Ben orada değildim, ama inanmıyorum kazaya. Bu cinayeti sevgililerinden birinin işleyebileceğini neye düşünmüyorsun? Kıskançlık sebebiyle yapamazlar mı bu haydutluğu? Sizi şimdi aldattığı gibi, onları da birbiriyle aldatmıştı.»

«Doğru değil bu iddia...» dedim, elimde olmadan Guy ile Cora'yı aradı gözlerim. Ortalıktan kaybolmuşlardı.

Sam, saksofonunu son bir sefer üfledikten sonra Tiger Rang havası sona erdi.

Gloria bileğimden yakalayarak beni salondan dışarı götürdü. Merdivenleri indik, avlunun çiçek tarhları arasına gömüldük. Sanki, kadının biri tarafından ilk kez maceraya sürüklenen toy bir okul öğrencisi idim. Beni kimsenin göremiyeceği bir kuytuya götürdü. Vücudunun sıcaklığını hissediyordum. Her an beni öpmesini bekliyordum.

İki yanı meşe ağaçları ile kaplı yoldan başka bahçenin her tarafı karanlıktı. Ama Gloria karanlıkta yolunu rahatça buluyordu. Gittiğimiz yolun iki yanı palmiyeler, manolyalarla çevrilmişti.

Birden heyecanlı fısıltılar geldi kulağıma.. Gloria, elleriyle ağaç dallarını araladı. Bir bank göründü. Kameriye içinde Guy ile Cora birbirlerine sevgiyle sarılmışlardı.

Bir kaç dakika sonra Gloria beni tekrar bina

ya götürdü. Ama içeri giremedik. Karanlık bir köşede dorduk. Ellerini omuzuma koydu.

«Aldırma Frank!. Bir orospu için üzülmeğe değmez, sana göre kadın değil o..»

Gloria'yı kendimden uzaklaştırmak istiyordum. Ama yapamadım. Altın lâme elbise altından sıcak vücudunun bütün diriliğini hissediyordum. Dudakları dudaklarıma değecek kadar sokulmuştu bana:

«Niye Cora'ya önem veriyorsun bu kadar?» diye fısıldadı. «Başka bir kadın seni mutlu edemez mi? Ben beğenilmiyecek kadın mıyım?»

Yakıcı güzelliğiyle Gloria kollarımın arasındaydı.

Cora ise Guy'a sarılmıştı. Birden geçmişteki küçük sevgiliyi unuttum. Gloria'yı lezzetle öptüm.

★

Kameriyede olanları sonra Cora anlattı bana. Parlange konağında olup bitenleri kavrayabilmek için bunları anlatmam lâzım daha önce...

Nora Gregor, Amerika'ya gelip dansöz Roberta olduktan sonra erkekleri çok iyi öğrenmişti. Onlarla otel odalarında, gece lokallerinde, yataklı otomobillerde, plâjlarda beraber yaşamıştı. Nerede olurlarsa olsunlar, erkekler hep ayni çamurdan karılmıştı. Hayatında yalnız bir defa, Berlin yıkıntıları içinde, titrek mum alevinin aydınlattığı bir odada tanıdığı erkek, ötekilere benzemiyordu. Yalnız Amerikan Harp Muhabiri Frank Jones erkeklerin her zaman, her yerde istedikleri şeyi istememişti. Tatlı konuşup tatlı vaadlerde bulunmuştu. Kendisini Amerikaya götüreceğine dair söz vermişti.

Ama sözünde durmamıştı. Amerika'ya vardığı zaman da kendisini karşılamamıştı. Ondan sonraki yaşantısı hep çamur içinde geçmişti. Tâ bana, Mississippi yandançarklısının güvertesinde rastlayıncaya kadar.

Beni kendisine karşı gösterdiğim vefasızlık, erkeklere olan bütün ilgisini yok etmişti. Hiç bir erkek onun için önemli değildi artık. Bana da, Guy'a karşı da soğuk davranması bundandı.

Kameriyeye girince Guy ona:

«Öp beni! sevgilim» demiş, o da bir zaman Cora nasıl öpüyorsa öyle öpmüştü Guy'u.. öpmezse kuşkulanırdı.

«Daha kuvvetle öp beni sevgilim!.» diye yalvardı Guy. Nora gözleri açık, alnı kırışmış olarak tekrar öpmüştü delikanlıyı.. Ya daha ileri gitmek isterse? ya Cora onu öyle alıştırmışsa?

«Vaktiyle beni böyle soğuk öpmezdin Cora! Hararetini kaybetmişsin..» diye sikâyet etmiş oğlan.

«Nasıl beni soğuk bulabilirsin Guy?»

«Eskiden çok ihtiraslı idin sevgilim..»

Nişanlarını ilân etmeden önce gene Meksika körfezindeki Motele gitmeyi teklif etmişti Guy. Fakat Nora razı olmamıştı.

«Benim esrarengiz meleğim, tekrar hayata döndün ama, tam eski Cora olarak değil.»

«Gerçekten o kadar değişmiş miyim?»

«Sen değil, öpüşlerin başkalaşmış.»

«Yanıldığını göstereceğim sana tontonum..»

«Oh Cora..»

«Beni daima sevdiğini söyle.»

«Seni seviyorum Cora.»

«Eskisi gibi mi?»

«Evet, Cora.. Sen de beni eskisi gibi seviyor musun?»

«Evet Guy. Daha bile fazla..»

«Neye tereddüt ediyorsun öyleyse.. Resmen niçin nişanlanmıyoruz?»

Nora erkekleri tanıyordu. Kulakları her şeyi çok iyi seziyordu. Guy'un sesinde bir güvensizlik olduğunu farketmişti. Öptüğü, kendisinin olduğunu bildiği bir kadına resmen nişanlanmaktan söz açmazdı erkek kısmı..

«Neye acele ediyorsun bu kadar nişan konusunda?»

«Bir çok nedenlerden dolayı.»

«Meselâ?»

Guy onu kollarından bırakmıştı.

«Hem senin ilgini korumak, hemde başkaları nın umutlarını kırmak için buna lüzum görüyorum.»

«Ne demek istediğini pek anlayamadım.»

«Senin ekonomik işlerinle birinin meşgul olması lâzım Cora..»

«Bunun için mi istiyorsun evlenmemizi?»

«Başka türlü senin işlerine nasıl karışabilirim?»

Cora omuzlarını silkti.

«Para işleri okadar önemli değil benim için..»

«Yargıç Ambros, Jack'ın miras olarak aldığı paraları geri verdirecek. Bu paraların işletilmesi gerekli değil mi?»

Ancak Cora'nın o zaman ayağı suya ermişti.

«Paralarım artık sizin bankanızda değil mi?»

«Değil. Bütün gayretine rağmen babam bu paraların nerede olduğunu öğrenemedi. Şu kadarını

söyliyeyim ki sana, hemen harekete geçmek lâzım. Yoksa geç kalmış olacaksın.»

Cora elini alnından geçirdi. Onun bütün umudu bankadaki paralardaydı. Plânlarını yürürlüğe koyabilmek için bu paralara ihtiyacı vardı. Eğer paralar elden giderse, bu tehlikeli oyuna girmesinin ne anlamı kalacaktı?»

«Dinle beni Cora!» dedi Guy. «Benimle babama bir vekâletname verirsen yegenin Jack'dan paraları derhal geri alabiliriz.»

İçinde çok acaip bir his duydu. Sanki birden ruh değiştirmişti. İçinde bir alev yanmış ve sönmüştü. Yabancı bir varlık vücüdüna girmiş gibi düşünmeğe, duymağa başlamıştı. Yoksa gerçekten arkadaşının ruhu benliğine hâkim mi olmuştu?.

«Rahatsız mısın Cora, ne oldu sana?» dedi Guy.

Bakışlarını delikanlının yüzünde gezdirdi:

«Sen yanımda olunca keyfim daima yerindedir sevgilim.»

«Neye sarardın böyle?»

«Bir şey yok, haberlerin biraz korkuttu beni de...»

«İyi düşün Cora.. Ben seni tanırım. Çok yumuşak başlısındır. Jack karşısında demir gibi bir insan lâzım.»

Cora eğildi, delikanlıyı bir kere daha öptü.

«Seni seviyorum Guy. Yüzüğünü ne zaman getirirsen nişanlanırım.»

Cora kanepeden kalktı.

Kameriyeden çıktılar.

İşte tam o anda yumruk büyüklüğünde bir taş Cora'nın yüzünü sıyırarak geçti ve çimenlere düştü.

Cora bağırmadı. O kadar ani bir şeydi ki, tehlikeyi fark bile etmemişti kız. Karanlıkta uzun boylu bir gölge kaçıyordu. Kim olduğunu farkedememişti.

Guy eğildi taşı yerden aldı.

«Sarhoş bir zenci olmalı,» dedi.

«Zenci değildi.»

«Başka kim yapabilir bunu?»

R. Felix yapabilir, diye düşündü.

Cora:

«Hiç bir şey olmamış gibi davranalım.» dedi.

Işıldaklarla aydınlatılan konağa döndüler.

★

Dediğim gibi ben bunları sonradan öğrendim. Gloria'dan ayrılıp küçük yemek odasına girdiğim zaman bunlardan haberim yoktu.

Yüksek tavanlı odaya dışarının gürültüsü doluyordu. Ocağın yanında beyaz saçlı bir adam vardı. Onu tanıyordum. Zaten bu küçük kasabada bilmediğim, tanımadığım kimse kalmamış gibiydi. Ocak başındaki, doktor Mark Grandel idi.

Kendisini selâmladım. Dudak ucuyla gülümsedi, selâmıma karşılık bile vermedi.

«Hayrola doktor,» dedim, «kırgın mısınız yoksa bana?»

«Sadece bir soru soracağım size..»

«Buyurun! Madem ki dostuz, ne isterseniz sorabilirsiniz.»

«Gerçekten dost muyuz?» sesi şüpheciydi. «Neye Ku-Klux-Klan'a siz de üye oldunuz?»

«Surat asmanızın nedeni bu muydu?»

«Evet.. Bu derneğe üye oluşunuz düşündürdü beni. Kardeşim David'den beni korumasını rica ettim.»

«Sizi korumasını mı?»

«Size hapishanede Griffin ile konuşmak imkânını ben hazırladım. Klan bunu öğrenirse bütün hastalarımı kaybederim.. Daha başka kötülük de yapabilirler bana.»

«Benim Klan'la alış verişim olabileceğine cidden inanıyor musunuz?»

«Jack Latour öyle söylüyor. Kasabamızın gazetesi de yazdı.»

«Beni yanlış tanımışsınız öyleyse doktor..» dedim ve olup bitenleri, kulübe girerken o ayı herifin beni ne şekilde üye yazdığını, Jack ile orada neler konuştuğumuzu bir bir anlattım doktora.

Grandel başını salladı:

«Çok garip Jones, çok garip,» dedi. «Jack niye kendini savunmak zorunu duysun?»

«Miras meselesi yüzünden Jack, Cora'yı kendisinin öldürmediğini savunmak zorunu duyuyor. Gloria da ayni şeyi yaptı.»

«Miras meselesi yüzünden mi?»

«Evet paraları geri vermek zorunda kalmaktan ödleri kopuyor. Buna engel olmak için her şeyi yapacak durumdalar. Yarı açık, yarı kapalı olarak Gloria, Cora'ya karşı birleşmemizi teklif etti. Onu zararsız hale koymak istiyorlar.»

Doktor elini omuzuma koydu:

«Gel Jones, bütün bunları kardeşim senin ağzından duymalı..»

★

Kardeşi avukat David'i kütüphanede bulduk. Beyaz keten bir elbise giymişti. İri yapılıydı, kardeşine nazaran biraz kaba ve hissiz görünüyordu.

Cora'nın oturduğu koltuğun arkasında, ayak-

ta dikiliyordu. Cora'nın etrafını erkekler sarmışlardı. Yeğeni Jack, solunda oturuyordu. Karşısındaki divanda baba - oğul Ducournau'lar yer almışlardı.

Belediye Başkanı da onların sağındaydı. Masanın üzerindeki viski şişelerinden biri çoktan boşalmıştı. Biz oraya girdiğimiz de Belediye Başkanı, Cora'nın kadehini dolduruyordu.

«Jack, herhalde babamın vasiyetnamesi dışında tekliflerde bulunmazsın bana» dedi Cora.

Jack eğildi, elini Cora'nın dizine koydu:

«Babanın vasiyetnamesini hiç görmedim yavrucuğum,» dedi.

«Bilmemezlikten gelme!» dedi Cora, yeğeninin dizindeki elini itti. «Benim kadar sen de vasiyetnamenin 19 uncu maddesinde yazılanları bilirsin: Bütün serveti Muscatine milli bankasında kalacak».

«Bununla ne demek istiyorsun güzelim?»

«Bankadan para ancak ben öldüğüm takdirde çekilebilir.»

«Sen beni iyi tanırsın şekerim.. Babanın vasiyetnamesiyle benim hiç bir alış verişim yok. Ben sadece senin vasiyetinle ilgiliyim. Onda ise böyle bir madde mevcut değildi.»

«O vasiyetnamede sana bir sent bile bırakılmış değildi. Mirasım tamamen kardeşim Michael'e kalacağı yazılı idi.»

«Eğer Yargıç Ambros benimle karımı varis göstermişse, suç benim mi güzelim?»

«Peki, benim mülkiyet hakkım ne olacak öyleyse Jack?»

«O hak bana geçti yavrucuğum. Bu sebeple paramı istediğim bankaya yatırmakta serbestim.»

Banker Ducournau istakoz gibi kıpkırmızı kesilerek ayağa fırladı. Ayni anda Avukat David Grandel:

«Hak mı dediniz? Budalalık etmeyin Jack Latour..» dedi Dünyanın hiç bir kanunu bu şartlar altında vasiyetnamenin 19 uncu maddesini hükümsüz kılamaz.»

Banker Ducournau oğlunun elindeki kadehi alarak içti. Sonra cebinden not defterini çıkardı:

«Bu durumda benim de haklarımı kullanmam lâzım, Mister Latour. Defterimdeki hesapları müsadenizle aynen okuyacağım.»

Okumağa başladı:

«İpotek edilen meblâğ ile şeker fabrikasının gelirleri ve diğer çeşitli kaynaklardan alınan paralar, ki toplam 80 bin dolardır.»

Başını kaldırdı:

«Müsadenizle soracağım; bu paralar nerede Mister Latour?»

Jack gülümsedi:

«Arzedeyim Mister Ducournau, bütün bu paralar şimdi Baton Rouge'de Luisiana devlet bankasında.. Ve sürekli olarak orada kalacak.»

Cora sordu:

«Ya rehin edilen paralar ne olacak?»

Jack yanağını kaşıdı:

«Onların gerçekte mevcut olmadığını bilirsin sevgilim. Muscatine Belediyesi bu parayı, ne de faizlerini ödeyecek durumda değildir.»

«Peki o paralar ne olacak?»

Jack'ın yüzündeki gülümseme büsbütün genişledi:

«Borç senedini Belediye'ye iade etmekle, rah-

metli babanın da isteğini yerine getirmiş olduğuma inanıyorum şekerim.»

Birden bütün bakışlar Belediye Başkanına çevrildi.

Gayet keyifli olarak Belediye Başkanı gene Cora'nın kadehini doldurmağa davrandı.

«Görüyorsunuz ya, partiniz büyük sonuçlar doğurdu sevgili Cora.»

Cora'nın gözleri ateş püskürüyordu:

«Nerede o borç senedleri?»

«Hepsi yerli yerinde sevgili Cora'cığım.»

Belediye Başkanı kadehini kaldırdı:

«Belediye meclisimizin en büyük saygılarını iletirim size.. Şehrin büyük bir borçtan kurtulması sizi de sevindirmedi mi güzelim?»

«Ben bunu soygunculuk, haydutluk sayarım.»

Belediye Başkanı kahkahayla gülerek ellerini dizlerine vurdu:

«Haydutluk ha? Çok güzel doğrusu, çok güzel. Eski değersiz bir kağıt parçasından ne çıkar yâni?»

«Eski bir kâğıt parçası ama, Belediyemiz Abraham Lincoln okulunu o kâğıt sayesinde inşa ettirebilmişti.»

«Sadece arsasını sağlamıştı güzel Cora'cığım. Okulun inşaatını yapmak için başka kaynaklar bulmak lâzım gelmişti.»

«Babamın borç senedinin bankamdan alınmasına izni yoktu. Bol keseden yapılan bu bağışı kabul etmiyorum. Bu süre içinde senedi bankama iade ediniz.»

«İmkân yok buna Cora.»

«Ooo.. Luisiana hükümet idaresinde vazife almak isteyen sizin gibi bir zat için imkânsız bir şey olabilir mi?»

Tabakasından bir sigara çıkarıp ağzına iliştirdi:

«Beni kendinize düşman etmeyin Belediye Başkanı Leane, çok şeyler biliyorum zira..»

Belediye Başkanının, kırmızı yüzü hafifçe sarardı. Ama kendini çabuk topladı:

«Öyleyse şerefinize içiyorum sevgili Cora!» dedi. Kadehi bir dikişte boşalttı.

«Mükemmeldir şu Bourbon şarabı.. Bu da üstelik en nefisinden. Belediye meclisini toplantıya çağırmam lâzım. Çünkü böyle bir meseleye tek başıma karar veremem. İki üç hafta içinde görüşürüz Mecliste bu konuyu. Söz veriyorum size.. En geç dört hafta sonra bir karar alırız. Bir zamanlar da bu sahneler aynen cereyan etmişti.»

Cora başını salladı:

«Sizin sözünüze güvenim yok. Kaç sefer verdiğiniz sözü tutmadınız. Bir haftadan fazla mühlet veremem.»

Hiddetle dikildi Belediye Başkanı:

«Ne zaman sözümü tutmamışım?»

«En son 15 Martta, Ducournau'nun partisinde verdiğiniz sözü hatırlasanıza..» Sigarasının dumanını havaya üfledi. «Bir Nisana kadar Beş zenci çocuğunu Abrahm Lincoln okuluna kabul edeceğinizi söylemiştiniz. Meğer Poisson d'avril yapıyormuşsunuz da haberim yokmuş.»

«Bunda benim kabahatim yok. Kaymakam razı olmadı. İl genel meclisi de onun kararını onayladı.»

«Biliyorum, biliyorum. O gece bir cinayet işlenmesinde de suçunuz yoktu. Ama bu cinayet çok işinize yaradı.»

«Cinayet mi?»

«Hem de teammüden işlenen bir cinayet, Başkan Leanne. Ve cinayete kurban giden de bendim.»

Belediye Başkanı sapsarı kesildi. Okadar sarardı ki, neredeyse kendimi tutamayıp haline gülecektim.

Nora'ya da şaşıyordum. Bu adamların arasında nasıl da kılı kıpırdamadan o cinayetin lâfını edebiliyordu? Bu da diriliş mûcizesinin sonucu mu idi yoksa? Bunu düşünmek bile sırtıma ürpertiler veriyordu.

Öyle umulmaz bir sahne idi ki bu, bir türlü izah edemiyordum. Hiçbiri Cora'yı alaya alınağa mecal bulamamıştı önünde. Biri olsun:

«Sen, düzenbaz, sahtekâr kadının birisin!» demek cesaretini gösteremedi. Tersine Cora, onların karşısına öylesine gerçek, öylesine kudretli dikilmişti ki, Belediye Başkanı suçluluğunu kabullenmiş bir korkuyla koltuğa yıkılmış, kuvvetli parmaklarıyle telefon rehberini yırttığı söylenen Jack Latour'da, gözlerini yerden kaldıramamış, sanki öldürdüğü kadının önünde bulunuyormuş gibi titriyordu. Birden Avukat David, zenbereğine basılmış gibi fırladı oturduğu koltuktan, arkasına bakmadan salondan çıktı, gitti.

Doktorun kolundan tuttum:

«Biz onunla konuşacaktık hani.. Gelin peşinden gidelim,» dedim.

Avukata ancak iki yanı meşe ağacıyle kaplı giriş yolunda yetişebildik. Gitmeğe davranıyor, kaba bir şekilde:

«Eğer mutlaka benimle görüşmek istiyorsanız yazıhaneme gelirsiniz. Cora denilen kızı da beraber getirin.. Ona bir çift sözüm var..» dedi, yürüdü gitti.

Az sonra ben de odama çıkıldım, kendimi yatağa attım. Geç vakte kadar balo görültüsünden uyuyamadım. Kahkahalar, haykırışlar, Sam'ın saksofonu, cazın gürültüsü sürüp gitti.

★

Parlange konağındaki partiden bir kaç gün sonra idi. Öğle üzeri Doktor Grandel'in muayenehanesine ağır bir hasta getirmişler. İki zenci, hastalarını, siyahlara ayrılan taşlı yoldan muayene odasına geçirmişler, yaşlı zenci kadın ahlayıp oflayarak, arada bir sancının etkisiyle bağırarak, muayene masasına uzanmış. İri dudakları köpük içindeymiş. Yüzü sapsarı kesilmiş. Doktor Grandel, zenci kadının bağırsak düğümlenmesinden muztarip olduğunu derhal anlamış. Hemen, ameliyat yapılması lâzımmış.

Ama nasıl?.

Zenci mahallesindeki dispanserde ameliyathane mevcut değilmiş. Hastayı civardaki kasabalardan birine, operatörü bulunan bir zenci hastahanesine götürmek için ise vakit yok.. Tek çare kalıyormuş: zenci kadını Muscatine memleket hastahanesine yatırmak.

Doktor Grandel ödevini yapmağa karar vermiş, hastahaneye telefon etmiş: Operatör anlayış göstermiş. Derhal hastayı getirin, ameliyat edelim, demiş.

Hastayı memleket hastahanesine götürmüşler. Ne hasta bakıcılar, ne asistanlar, ne operatör hiç güçlük çıkarmamışlar. Hasta ameliyat odasına alınmış. Masaya yatırılmış. Operatör, ameliyatı asiste edecek doktorlar ve hemşireler yerlerini almışlar. Narkoz uzmanı doktor Tew'i çağırmışlar.

Doktor Tew masa üzerinde yatan, ıstırap içinde kıvranan hastanın bir zenci kadın olduğunu görünce, başından maskesini çıkarmış

«Baylar», demiş «durumdan hükümeti haberdar etmek vazifemdir..» demiş. Ameliyathaneyi terk etmiş.

Operatörle doktor Grandel kalakalmışlar. Bir hemşire ağlamağa başlamış. Kimbilir ne kötü şeyler olacak, diye..

Nitekim olmuş da.. Başlarında Sherif olduğu halde, hoyrat bir kaç polis içeriye girmişler. Ameliyat masasında can çekişen kadıncağızı alarak, sokağa çıkarıp, kaldırımlara bırakmışlar. (Çünkü sedye de memleket hastahanesininmiş). Sherife göre zenciler ancak şehrin kaldırımlarından faydalanabilirmiş. Anlatılması güç, acıklı bir durum.

Cora ile avukata giderken duyduk bunu.. Yanımızda bir motör gürültüsüyle irkildik. Doktor Grandel, hastayı arabaya koymuş, yanına çömelmiş götürüyordu:

«Size yardımda bulunabilir miyim doktor?» diye sordum.

«Teşekkür ederim Jones..» dedi. Yüzü saçları gibi bembeyazdı. «Öldü zavallı kadın».

Cora avukatla konuşmağa giderken futursuzdu. Rasladığımız, insanı felce uğratacak bu kötü olay bile onu etkilememişti. Avukatın yazıhanesinin bulunduğu matbaanın önüne geldiğimizde, çantasından rujunu, aynasını çıkardı.

«Buna ne lüzum var şimdi?» dedim.

«Yüzümün ağlamış görünmesinden nefret ederim...» dedi. Bunu gerçekten Cora söyleyebilirdi ancak.

Yüzünü pudraladı. Dudaklarını boyadı.

«Nasıl bir şeye benzedim mi bari?» diye sordu.

Başımı salladım. Siyah ipek kadife elbise içinde olağanüstü bir görünüşü vardı.. Binanın zemin katında bir zamanlar Cora'nın kardeşi Michael tarafından çıkarılan gazete idarehanesi tozlu pencerelerden boş odalardan ibaretti şimdi.

Gıcırdayan merdivenler çıktık. Uzun bir koridordan yürüdük. Bütün bu dekor kötülüğüne rağmen doktor Grandel'in kardeşi Muscatine'in en iyi avukatı idi.

Yazıhanenin holünde, yazı makinesinde birşeyler yazan kır saçlı sekreter bizi görünce yüzünü buruşturdu:

«Randevu almış mıydınız?»

Kadına, avukat'ın bizi çağırdığını, ama gün ve saat vermediğini söyledim.

«Burada değilse, bekleriz kendisini..» dedim.

«Boşuna beklemiş olursunuz. Çünkü avukat Grandel'in bütün günü dolu...»

«Yarın, yahut öbürgün gelelim?»

«Size bildirmek zorundayım: Avukat Grandel ne sizin, ne de misis Latour'un işleriyle meşgul olmak istemiyor, Mister Jones!»

Kadın bunu kaba bir şekilde söylemişti ve tekrar yazmağa başlamıştı. İş sarpa sarıyordu. Oysa muhakkak bir avukata ihtiyacımız vardı.

«Ne yapalım, sağlık olsun..» dedim. Cora'yı kolundan tutup götürmek istedim.

Kolunu kurtardı elimden, azametle sekreterin önünden geçerek, avukatın yazıhane kapısını itti, açtı.

Bir an odanın içini göremedim. İçerisi sigara dumanıyle sislenmişti. Avukatın kızgınlıkla fırladığını farkettim. Ayni anda Cora da kapıyı örtmüştü.

Sekreter kadın sinirlenmişti:

«Bayan çok ileri gidiyor. Bu yaptığı hareketle beni yerimden edebilir.»

Ben de o kanaatteydim. Cora ileri gitmişti. İçeriden bağırarak tartıştıklarını duyuyordum. Birşey olacak diye korkuyordum.

Doktor Grandel'in kardeşi kaçık değildi herhalde. Ona karşı, Belediye Başkanına yaptıklarını yapamazdı. Ama avukat Grandel, eskidenberi Latour'ların avukatı idi. Şimdi çok önem kazanan iki vasiyetnameyi de o hazırlamıştı.

Birden içerideki gürültü kesildi. Bir şey duyabilmek için sırf kulak kesilmiştim, ama bir şey duyulmuyordu. Bu sessizlik 15 dakika sürdü. Sonra kapı açıldı. Avukat Grandel eliyle bana işaret etti:

«Mister Jones buyurun!»

İçeri girer girmez, arkamdan kapıyı kapadı.

«Mister Jones, Nora Gregor bana gerçeği bütün çıplaklığıyle anlattı..» dedi avukat Grandel.

Sesi o kadar soğuktu ki, sırtım üşüdü âdeta.

Cora'ya baktım. Hiçbir şey olmamış gibi maroken koltuğa bütün rahatlığıyle yaslanmıştı. Sakin gülümsemesi beni büsbütün sinirlendirdi. Sanki oyunda rest çekmişti.

«Cesaretiniz beni gerçekten şaşırtıyor,» dedi avukat. Yüzü sert, sesi hâlâ soğuktu. «Ama şunu da söyliyeyim ki, avukatlığınızı üzerime almak niyetinde değilim.»

Odanın içinde dolaşmağa başladı.

«Böyle bir dolap nasıl çevrilebilir? Beş milyon dolarlık servete konmak için ne sahtekârlıktır bu. Özür dilerim, aklım almıyor benim bunu...»

Oysa kafası almağa başlamıştı herşeyi..

«Söz konusu olan paraya konmak değil, cinayetin aydınlanması..» diye açıkladım.

«Orasını biliyorum Mister Jones.. Bu müthiş sahtekârlık, cinayeti de aydınlatacak biliyorum, onun için zaten sizi redetmeğe de pek gönlüm razı olmuyor.»

Bir koltuğa attı kendini, bana da bir koltuğa oturmamı işaret etti. Kitaplığın önündeki koltuğu çektim, oturdum.

«Peki ne yapmak niyetindesiniz?»

«Henüz teklifinize peki demedim Mister Jones. Nora Gregor önce tekliflerimi kabul etmeli.»

«Ben tekliflerinizi peşinen kabul ediyorum» dedi Cora. Doğrusu ona hayrandım. Partiyi kazanmıştı.

Grandel kır saçlı başını kaldırdı, Cora'ya baktı:

«O. K, Fraulein Gregor.. Latour'ların mirasından metelik almamanız şartiyle davanızı kabul ediyorum.»

Eldivenli kolunu huzursuzlukla kaldırdı:

«Sözünüzden birşey anlamadım..» dedi.

«Bella Marlin, yapacağınız fedâkarlık için size mirastan bir şey vaad etmemiş mi idi?»

«Evet etmişti.»

«Bu parayı Cora Latour rolünü oynamak için almayacak mı idiniz?»

«Kısmen öyle..»

«Bundan vazgeçmezseniz herşey mahvolur. Şüpheyi çekersiniz üzerinize Hukuk bakımından da mahzurlu. İşin içine para konusu girdi mi, bu yaptığınız düpedüz sahtekârlıktan sayılır. Bundan dolayı o paradan da vazgeçmenizi istiyorum. Anlatabiliyor muyum meramımı Mis Nora?»

Anladı ve biraz burnunun ucu sarardı. Ama kendini çabuk toparladı. Elinden eldivenini çıkardı. Latour'ların zümrüt yüzüğünden yeşil yakomazlar ışıldamağa başladı.

«Bu mücevherleri de iade etmem lâzım mı?»

«Tabiî, onlara sahip çıkmanız için de hukuki bir sebep yok.»

İmdat ister gibi bana baktı. Üzüntüsü beni incittiği halde, ona yardımda bulunamadım. İncinmiştim, çünkü, kafasının içinde hâlâ o kitaplık, bir saplantı halindeydi.

«Evet, cevabınızı bekliyorum...» dedi avukat.

«O. K.» dedi.. Başka tek kelime çıkmadı ağzından.

Avukat sigarasından derin bir nefes çekti:

«Tamamen mutabık mıyız?»

«Evet.»

Bana öyle geldi ki, Norayı herşeyden vazgeçerek avukatın teklifini kabule zorluyan sebep, az önce feci şekilde ölen zenci kadının başına gelenlerdi.

Zenci kadına karşı insanlık dışı davranış onun üzerine yıldırım etkisi yaptı, sanıyorum. 12 yıl önce kan ve ateş altında can veren üçüncü imparatorluk devrinde yaşadığı hürriyetsizlik ve despot düzen tekrar canlanmıştı gözünde. Bu topraklarda, babasının hatırasını anmak için dikilecek anıt uğruna çalışmakla, bu haksızlığı ortadan kaldırma yolunda mücadele etmek arasında bir fark kalmamıştı.

«Pekâlâ...» dedi avukat Grandel «Ben de davanızı üzerime alıyorum Cora Latour..»

Sesi şimdi çok sıcak ve yumuşaktı.

★

Sonradan öğrendiğime göre avukat Grandel bütün gün yazıhanesinden çıkmamış. Duvarı kaplıyan kitaplıktaki tozlu kitaplardan miras ve cinayet üzerine yazılmış ne kadar kitap varsa gözden geçirmiş, Luisiana kanunlarına göre, davaya uygun bütün kanunî delilleri toplamak istemiş. Sonra gelmiş geçmiş yılların karakteristik davalarını incelemiş. Ama bizim davaya benzer bir davaya rastlayamamış. Hukuk tarihinde ilk kez, bir kadın, kendisinin ölümü ile terekesine kalan mirası, geri almak için bizzat dava açıyordu.

Kitapları karıştırdıktan sonra bloknotu kalemi eline almış. Bir çok kâğıt karalayıp sepete attıktan sonra dava dilekçesine şu satırlarla başlamış:

(Cora Latour, Muscatine hükümetinden 17 Marttan itibaren kendisini ölü ilân etmesi yüzünden, davacı olup..)

★

13 Mayıs 1957 de her şey yoluna girmişti artık. Benim imkânsız sandığım bütün zorluklar çözülmüştü. Yargıç Ambros, 13 Mayıs günü saat 9'da duruşmanın başlıyacağını ilân etmişti.

13 Mayıs Pazartesi günü Cora'da, ben de tam anlamıyla korkulardan kurtulmuş değildik. Daha sabahleyin Muscatine Mascot gazetesini elimize aldığımızda müthiş bozulduk. Cora'nın konak kapısından çıkarken, alttan çekilen bir resmini basmışlardı. Cora'ın resminde en göze batan yeri uzun mevzun bacakları idi. Resmin altına da şu satırları yazmışlardı: (Cora Latour, beş milyon için savaş açtı.)

Bereket ki avukat olarak David Grandel'i seç-

mişiz. İstifini bile bozmuyordu, adam. Kaba-saba görünüşlü ama, ne serinkanlılığını, ne de cesaretini kaybetmiyor hiç bir zaman.

Yargıç Ambros gibisi karşısında ancak böyle bir adam tutunabilirdi.

Avukat bizi mahkemenin mermer merdivenlerinde karşıladı. Onlar Cora ile ayrıntıları konuşmak üzere bir odaya çekildikleri sırada, ben de mahkeme salonuna girdim. Salon tıklım tıklım dinleyicilerle doluydu. Arka sıralarda, iki ihtiyar kadının arasına sıkışabildim ancak.

Etrafıma bakındım:

Yargıç Ambros, hâkimlere mahsus o azemetli kürsüye oturmuştu bile. Sağ tarafında gömleklerinin kolları kıvrık 12 adam yer almıştı. Bunlar jüri üyeleriydi. Sol tarafta zabıt kâtibi, onun önünde bir kaç avukat oturmuşlardı. Bunlardan biri zenci idi.

Gözlükleri, kır saçları, şüpheci tavırlarıyla zenci avukat, insanda filezof etkisi yapıyordu.

«Siz kimsiniz birader efendi?»

Diye sordu Yargıç Ambros zenci avukata...

«Vaşington'dan Over Rolinsan'ım Sir...» dedi «Devlet hastahanesinde tedbirsizlik yüzünden ölümüne sebebiyet verilen Minni Jean Green ailesini temsil ediyorum. Zarar ve ziyan talep edeceğiz.»

Yargıç Ambros hayretle açtı gözlerini:

«Ne gibi bir zarar söz konusu imiş bakalım?»

«Ölen kadının çocukları yüzüstü kaldılar, sir..»

Yargıç tütün çiğneyerek avukatı alaya aldı:

«20 bin dolara ne dersiniz?»

Dinleyeci sıralarından kahkahalar yükseldi.

«Yâni siz, müteveffa Bayan Gren'in ölümün-

den hastahaneyi mi sorumlu tutuyorsunuz birader efendi.»

«Evet Sir.. Şehir hastahanesi müdahale ameliyatını yapmakta taalilül gösterdi.»

«Ama dava dosyasındaki raporda ameliyat zamanının geçmiş olduğu ve müteveffanın arzusu ile evine götürülürken öldüğü yazılı..»

«Bayan Green, fazla teskin edici ilâç aldığından kendinde değildi ki, evine götürülmesini istediği söz konusu olsun.»

«Gene zabıtta belirtildiğine göre, müteveffanın arzusunu yerine getirme vazifesi hastahanece Sherif Smith'e havale edilmiş.»

«Gerçek ise bambaşka şekilde olmuş. Sherif, zavallı kadını hastahaneden alarak sokağa atmış.»

«Sherif ifadesinde, kadının muvazenesini kaybederek caddeye düştüğünü söylemiş.»

«Hayır sayın yargıcım.. Kadıncağız öylesine haşin bir şekilde sokağa atılmış ki, beyin kanamasından ölümüne sebep olunmuş.. Bunun öldürücü bir darbe olduğunu söylemeğe dilim varmıyor, Sir.»

«Peki bu kadarı yeter birader efendi» dedi yargıç, sesi diklenmişti. «Sizi ben dinlesem bile jüri üyeleri tahammül edemiyecek buna.. Vaşington'dan bir zenci müdahil avukat geliyor, memleket hastahanesini, Sherf'i ölüm suçuyla itham ediyor. Olacak şey mi bu?»

«O çeşit suçlandırmamak için elimden geleni yaptım, Sir. Şunu da arzetmek isterim ki, jüri üyelerinin bilerek ve vicdanlarının sesine uyarak karar verebilmeleri için davayı açıklamamı sabırla dinlemek kanuni vazifeleridir.»

«Çekil, birader efendi, çık dışarı!. Yoksa sizi

mahkemeye hakaret etmekten içeri tıkarım. Haydi çek arabanı!.»

Yargıç tokmağını vurdu:

«Öteki davaya başlıyoruz.»

«Korkarım ki, beni tekrar dinlemek zorunda kalacaksınız sayın yargıçım...» diyerek avukat ayrıldı yargıcın önünden. Dinleyicilerin küfürleri, tehditleri peşini kovaladı.

Zabit kâtibi dosyayı aldı, okumağa başladı:

«Cora Latour'un Muscatine hükümeti ve Jack Latour aleyhine açtığı dava...»

Birden salondan çıt kesildi.

Yargıç Ambros gibi, şimdi avukat Grandel de törenli bir şekilde sahnede yerini almış bulunuyordu.

Büyük kapıdan Cora, Tante Lily, Michael salona girdiler. Dinleyiciler soluk bile almıyorlardı. Gelenin gerçek Cora olmadığını kim iddia edebilirdi?

Mahkemeye ne Belediye Başkanının, ne de Jack'ın gelmemiş olması garibime gitti. Üstelik avukat da göndermemişlerdi.

Yargıç, yenleri geniş, kara cübbesiyle, Cora'nın üzerine atılmağa hazır yırtıcı bir kuşa benziyordu.

«Seni selâmlarım kızım!» Şarkı söyler gibi tatlı bir sesi vardı Yargıcın. «Aramıza tekrar karıştığın için tanrıya şükürler olsun!..»

«Gerçekten böyle mi sayın yargıçım?» Azemetle gülüyordu Cora. «Oysa kışkırtıcı gazetem yüzünden benimle az uğraşmadınız.»

«Onu çoktan unuttuk kızım.»

Kürsüsünden indi, Cora'yı kucakladı.

Avukat Grandel'in sakin sesi bu hissî sahneyle bağdaşmaz bir şekilde yükseldi:

«İzin verirseniz sayın yargıcım, bir şey soracağım. Duruşmada karşı taraf hazır bulunmadığına göre, mahkemeye gıyaben bakılmada bir sakınca var mı?»

«Sabırlı ol avukat, sabırlı ol...»

Yargıç yerine geçti, parmaklarını birbirlerine bağladı:

«Aziz dostum!» diye konuşmasına devam etti.» Hakkınız var. Duruşma gıyaben de devam edebilir. Ama buna lüzum yok. Çünkü karşı taraf müvekkilinizin isteklerini kabul etmiş. Yazılı bir dilekçeyle bildirmişler ki, miras yoluyla aldıkları paraları ve senetleri Muscatine National Bank'a teslim etmişler. Başka bir diyeceğiniz kaldı mı?»

Bizim kadar avukat da şaşırmıştı. Söyliyecek bir söz bulamadı.

«Karar tefhim edilmiştir.» dedi yargıç, tokmağını vurdu.

Zabıt kâtibi sonraki dava dilekçesini okumaya başladı.

Cora bir ada beş milyon doların sahibi olmuştu. Ama gidip tebrik etmeye içim varmıyordu.

Onlara mahkemenin merdivenlerinde yetiştim.

Avukat Grandel:

«Bu karar hiç, ama hiç hoşuma gitmedi.» dedi.

★

Bize kapıyı açan bankanın kapıcısı Cora'yı, eski bir tanış gibi selamladı. Camekan gerisinde oturan veznedar ve memurlar saygıyla eğildiler. Az sonra müdürün odasına girdik. İçeride baba -

oğul beni, Cora ve avukat Davit'i, görüşmek üzere bekliyorlardı.

Baba - oğul Ducournau'lar, yargıç Ambros'un sözlerini teyid ettiler.

«İşi mükemmel başardın David.» diye avukatı övdü ihtiyar Ducournau.

Avukat başını salladı:

«Ben hiç birşey yapmadım.»

«Jack ile Belediye Başkanı'nın milyonları geri vermeleri için karşılarında kendilerinden kuvvetli birinin bulunduğuna inanmaları gerekir. Senin ne adam olduğunu bilmezler mi onlar?»

«Ne dersen de, ben paraları geri almak için hiç bir teşebbüste bulunmadım.» diye israr etti avukat.» Onların gözünü yıldıran başka biri olmalı. Bu adamın da kim olabileceğini tahmin ediyorum.»

«Kimmiş bu adam David?»

Avukat, purosunun ucunu dişledi, sonra ağzına yerleştirerek, yaktı. Ağzından dumanla birlikte bu önemli kişinin adı da çıktı:

«Yargıç Ambros.»

Banka direktörü irkildi:

«Buna inanmam.» dedi. «Yargıç Ambros, Jack'la da, Belediye Başkanıyla da sıkı fıkı dosttur. Onlarla birlikte Cora'ya cephe de almıştır. Mirası geri vermeleri için Yargıç'ın onları zorlamasına imkân görmüyorum ben.»

«İşte benim de değişikliği beğenmemem bundan ya.. Nasıl bir dolap tasarladıklarını şeytan bilir.»

«Bunu bilen yalnız şeytan değil bereket..» diye bağırdı Guy. Cora'nın oturduğu koltuğun kena-

rına ilişmişti. Halinden birbirini seven iki insanın yakınlığı belli oluyordu.

«Ne demek istiyorsun oğul?» diye sordu ihtiyar banker.

«Onların böyle davranmalarının sebebi: korku... Jack'ın da, Belediye Başkanı'nın da ödleri kopuyor, cinayet sebepleri araştırılacak diye. Cinayetten sonra Cora, ister ölüp dirilsin, ister ölmeden kurtulmuş olsun, onları ilgilendirmiyor. Onları gece gündüz rahatsız eden cinayeti işlemiş olmak.. Beş milyonu, sırf Cora'nın ağzını kapamak için geri verdiler.»

«Oğlum, Yargıç Ambros hakkında böyle saygısızca konuşmaktan seni menederim...» dedi ihtiyar, ama dudağının ucunda alaylı bir gülümseme vardı.

Avukat, Cora'ya iade edilen servetin bir listesini yapmaya başladı. Ama beni bu mali ayrıntı ilgilendirmiyordu. Kafam hep yargıçla meşgüldü.

Gerçekten Yargıç Amros korkuyor muydu?

Buna ihtimal vermiyordum. Çünkü mirası geri almakla Cora'nın susması lâzım gelmezdi.

Birden Jack'ın kulüpte bana söylediği sözler kulaklarımda yankılandı. «Bu orospuyu zararsız hale sokmak için bize yardım edin!»

Bu sözler şimdi sırtımı üşütüyordu. Bir komplo hazırlıyabilmeleri korkutuyordu beni. Cora'yı öldürmek istiyecekleri muhakkaktı. Cora'yı öldürebilirlerse beş milyon madem tekrar Jack'ın olacaktı, mirası niye geri vermesindi herif?

Ben düşüncemin burasına geldiğimde Cora'nın:

«Paraya ihtiyacım var.» dediğini duydum. «Mevduatımdan bir miktarını çekebilir miyim?»

Cora bunları söylerken avukat David'e bakıyordu.

Avukat başını salladı.

Banker de:

«Gayet tabii,» dedi, «yalnız iade edilen paraları önce hesabınıza geçirmemiz lâzım.»

«Yarına kadar beklerim, o kadar acele değil paraya olan ihtiyacım. Öbür gün de olsa olur.»

«Sizi ne diye bekletelim güzelim, formaliteleri sonra da tamamlayabiliriz.»

Kırmızı bir düğmeye bastı. İçeri bir adam girdi. Gözlüklü, şüpheci bakışları olan sevimsiz bir adamdı. Cora'yı yapma bir gülümsemeyle selâmladı.

Bir kartelâyı önüne sürerek:

«İmzanızı rica edeceğim Miss Latour..» dedi.

Cora, kalemi eline alır almaz banker baba - oğulun gözleri, onun kalem tutan ellerine dikilmişti. Cora'nın eli titremiyordu. Kendi adını yazıyormuş gibi gayet sakin bir şekilde kartı imzaladı, kuyruğunu kıvırmayı da unutmadı. Sonra:

«Başka imza lâzım mı?» diye sordu.

Gözlüklü memur, bir uzman dikkatiyle eski yeni imzaları karşılaştırdı. Özellikle O A ve R harflerine dikkatle baktı.

Odayı derin bir sessizlik kaplamıştı. Herkes adeta soluk almaktan korkuyordu.

«Pekalâ, teşekkür ederim Miss Latour.» dedi memur, kartelâyı dürdü.

«Yeni bir çek defteri arzu eder misiniz?»

«Hayır, teşekkür ederim. Eski defter yanımda.»

İhtiyar banker ellerini kavuşturdu:

«Şimdi söyleyin ne kadar istiyorsunuz güzel yavrucuğum?»

Cora çantasından çek defterini çıkardı:

«On bin dolar rica edeceğim.»

«Bu parayı ne yapacağınızı sorabilir miyim?»

«Gayet tabii.. Bu parayı Michael için istiyorum. En kısa zamanda yeni bir Muscatine Times gazetesi çıkaracak.»

Banker üzüntülü bir yüzle avukat David'e:

«Gene mi bu gazete yayınlanacak? Size danıştılar mı bunu David?»

Avukat sükunetle sigarasını çekiştirdi:

«Evet, malumatım var...» dedi.

Böylece bankadaki toplantı sona erdi.

Cora vezneden paraları alırken avukat Grandel bizden ayrıldı. On paket banknotu zor sığdırdı çantasına Cora.

«Artık gidebiliriz Mister Jones..» dedi.

Kendisini himayemde hissettiği zamanlarda yaptığı gibi koluma girmişti.

Bankadan çıktık.

Sokağın sıcağından kurtulmak için kendimizi meyva çarşısının serinliğine attık.... Meyvalar, sebzeler, meyva suyu çağlayancıkları, kapakları açık buzdolapları arasında hedefsiz yürümeye başladık.

«Bir akıl ver bana Frank!» dedi Cora.

«Ne üzerine?»

«Bu paralarla savuşmak istiyorum.» Masum yüzünde bir haydut gülüşü belirmişti.

«Bunu yapamazsın Cora..»

«Alay etmiyorum. Eğer bu akşam New York'a, oradan da Berlin'e uçabilirsem, bu korkulu rüyadan kurtulmuş olacağım.»

Hülyalı gözlerine bakarak:

«Ya ben ne olacağım,» diye sordum.

«Sen de benimle beraber gelirsin.»

«Artık çok geç...» dedim.

Elini kolumdan çıkardım.

«Ne yapıyorsun?» dedi şaşırarak.

«Guy geliyor baksana...»

Cora eliyle oğlanı selâmlarken:

«Gelmez olaydı..» diye söylendi.

«Deminden beri seni arıyorum» diye sitem etti delikanlı «Burada ne işin var?»

Yumurta, süt ve tereyağı satın alacaktım.»

«Bu işi Tante Lily'e bırak.. Haydi gel benimle.»

Guy'un yanına öyle bir sokuluş sokuldu ki, onu ebediyyen kaybettiğimi anladım.

«Ne yapacakmışsın beni şekerim?»

«Seni Meksika körfezine götüreceğim,» dedi, koluyla sararak kızı kendine çekti..

Cora, benim kiraladığım külüstür arabadan ziyade Guy'un kırmızı Cabriolet'sine yakışıyordu doğrusu. Yanyana oturdular arabaya.. Sarışın başını delikanlının omuzuna yasladı. Bir anda gözden kayboldular.

★

Hiç ummadığım halde, Michael bir hafta sonra Muscatine Times gazetesini çıkarmağa başladı. Her şeyi yeniden kazanmanın sevinciyle, enerjisiyle işe girişmişti. Pas tutmuş rotatif makinesi elden geçirilmiş, telefon ve televizyon araçları yerlerine konulmuş, bir kamyon da kâğıtları getirmişti. Matbaanın camlarına Muscatine Times kelimeleri yazılmıştı.

23 Mayıs gecesi basımevi ışık içerisindeydi. Telefonlar çalışıyor, muhabirlerden memleket ve dünya haberleri alınıyordu.

Gece yarısı bütün yazılar dizilmiş, bağlanmış, kalıbı alınmıştı. Michael'in bir işareti üzerine rotatif baskı makinesi çalışmağa bağladı. Kâğıt bobinleri dönüyor, makine gök gürültüsüne benzer sesler çıkararak Muscatine Times gazetesini basıyordu.

Michael, henüz mürekkebi kurumamış ilk basılan gazeteleri aldı. Çerçeve içinde ki şu yazıyı birlikte okuduk:

[Cora Latour, Ku-Klux-Klan'ı cinayetle itham ediyor. Cazcı Sam Black, Ed Sage, Tom Ord ve İsidor Griffin'in görgü tanığı olduğunu, Griffin'in suçsuz olarak hapisanede yattığını söylüyor.]

★

Üç gün sonra telefon zili uykudan uyandırdı beni.. Karanlıkta sıçradım telefonu aldım, önce kulağıma bir caz uğultusu çarptı. Sonra ağır, bastıra bastıra konuşan bir kadın sesi:

«Frank Jones, sizsiniz değil mi?»

Telefon edeni tanıdım. Sam Black'ın karısı Judy idi.

«Gecenin bu vaktinde neye bana telefon ediyorsun Judy?»

«Daha erken edemezdim, çünkü Sam buradaydı.»

«Ne istiyorsun?»

«Mister Michael, tahrik edici gazetesiyle kötü şeylere sebep oldu. Cora'nın hayatıyla ilgili bir mesele üzerinde sizinle görüşmek istiyorum. Yarın akşam benimle buluşur musunuz?»

Mıymıntı sesi sabrımı tükediyordu.

«Nerede? sizin evde mi buluşacağız?»

«Evde olmaz Frank. Sam bizi rahatsız eder. En iyisi Yedi Günah'ta buluşalım.»

«Yedi Günah mı?»

Bu adı evvelce duymuştum. Hatırlamağa çalıştım.. Evet, Jack bahsetmişti oradan..

«Saat 9'a doğru.. Şimdilik iyi uykular.»

Yerime yattım.

Cora'nın odasında ışık yandığını fark ettim.

Kalktım, onun odasına geçtim.

Rüyada idim sanki.. Bir Tanrıça heykeli, çırçıplak yatağa uzanmış gibi idi.

«Hayır ola?» diye mırıldandı uykulu bir ses.

«Hiç bir şey yok..»

«Ama telefonda konuştuğunu duydum.»

«Biri yanlış numara çevirmiş.»

«Olur şey değil..» Işığı söndürdü.

Tanrıça heykeli karanlığa büründü, ama hâlâ hayal meyal onu görüyordum.

Yatağıma döndüm. Sabaha kadar uyuyamadım. Pencereden Mississippi nehri üzerindeki mavi sislere bakarak dalgın yattım. Sisler Parlange'lerin bahçesine dökülüyordu.

Kollarım uyuşmuş gibiydi. Sanki yüz değnek yemiştim. Rüyamı görmüştüm, yoksa gerçekten Judy bana telefon etmiş mi idi?.

Yedi Günah'a gerçekten çağırmış mı idi beni?

Soğuk düşün altına girdim. Aklım biraz başıma geldi.

Cora'nın hayatıyla ilgili bir meseleyi konuşmak için.. Yarın akşam saat (9) a doğru..

Bu gün o gündü işte..

Duştan çıktım, kurulandım, gömleğimi giydim. Gene sırsıklam terlemiştim. Gömlek vücu-

duma yapışmıştı. Bu hayaletler ve cinayetler diyarının ne berbat bir havası vardı?

Cora'yı göremedim. Kahvaltıdan sonra gene New Orleans'a gitmişti. Onsuz bu Parlange konağı ne ıssız bir yer oluyordu. Akşamı zor ettim. Gün Mississippi, üzerinden ufka inmişti. Ortalığa bir kızıllık yayılmıştı. Artık Yedi Günah Bahçesi'ne gidebilirdim. Ne romantik bir yer ismiydi bu böyle..

Yedi Günah Bahçesi, zenci mahallesinde, eski nehir yolu üzerindeydi. Bu yol bataklıklara ve ıssızlığa doğru uzanıyordu.

Michael'den öğrendiğime göre orada vaktiyle bir saray varmış. Sütunları devrilmiş sadece iki duvar kalmıştı ayakta o saraydan...

Arabamın farlarını söndürmüştüm. İndim. Karanlıkta güçlükle ilerliyordum. Birden bileğimi bir el yakaladı:

Yanlızsın değil mi?» Judy idi.

«Tabii yanlızım.»

«O kadar tabii değil. Benimle tek başına konuşmağa gelmekten çekinmişsindir. Belki de korusun diye birini getirmişsindir.»

«Yanlış geldim. Umarım ki sen de yanlızsın.»

«Evet, başbaşa konuşacağız.»

«Sam burada yok değil mi?»

«Kocam mı? Deli misiniz? Sizinle buluşacağımı bilse beni öldürür.»

Çakmağı yaktım.

Judy'nin sırtında ışıltılı bir gece tuvaleti vardı

«Gel Frankie!.. Ama etrafa göz kulak ol!..»

Önümden kalçalarını devirerek yürüyordu.

Harabenin alt katında bir odadan sarı ışıklar

geliyordu. Bir gaz lâmbası yanıyordu muhakkak. Oda çok dardı. Yatak odası gibi döşenmişti. Kapalı bir kaç kapı gördüm. İçeriden gürültüler geliyordu. Bir de plâk müziği.. İçeride 8 - 10 kadar kadın vardı. Bazıları siyah, bazıları beyaz derili idiler.

«Kim bunlar?» diye sordum.

Bunlar hırsızlık edenlerdir. Güzelseler Sherif onları buraya hapseder.»

«Kaçamazlar mı?»

«Hayır. Elbiselerini alırız. Ancak cezalarını doldurdukları zaman geri alırlar elbiselerini. Dışarı çıkmak için birtek kapı vardır. Gözetlenir her zaman..»

«İyi ama yeteri kadar pencere de var?»

«Batı taraftakilere demir parmaklık çekilmiştir. Doğu taraf ise bataklığa bakar. Oradan kaçmayı kimse göze alamaz. Geçen yıllarda biri o akılsızlığı yaptı, müthiş ızdırap içinde bataklığa gömüldü. Onu hepsi gördüler. Hiç unutamıyacakları bir manzara idi o.»

O feci salonu geçince sordum:

«Etrafıma iyice göz kulak oldum, ama neye benim bunları görmemi istedin Judy?»

«Gayet açık Frankie.. Ancak burasını gördükten sonra anlıyabilirsin, Mister Michael'in gazetesinde bütün şehre, hattâ Yargıç Ambros'a neden saldırdığını.. Cora'yı burada yok etmeğe karar verdiklerini öğrenirsen sakin kalabilir misin artık?»

Yerin ayaklarım altında sallanmağa başladığını sandım. Koridoru geçmiş, dipte bir odaya gelmiştik.

«Otur Frankie,» dedi Judy, «Bira mı şarap mı istersin?»

«Hiç bir şey istemem.»

Örtüleri yırtık, kirli divana oturmağa korkuyordum.. Judy kendini attı divanın üzerine, beni de çekti oturttu yanına.

«Bu komployu kim hazırlıyor?»

Boğazım o kadar kurumuştu ki, kelimeler canımı yakarak çıkıyordu.

«Başlarında yargıç Ambros var. Kocamla gizli görüşmek istedi mi, kimse tarafından görünmemek için buraya gelir. Dün gece Sherif'le birlikte geldiler. Neler konuştuklarını dinledim.

Kirli fakat sevimli yüzünde en ufak bir heyecan belirtisi görünmüyordu. Sanki taştan bir Sphinx idi. İri gözlerinde, kemikli yüzünde, yassı burnunda ve penbeye boyanmış dudaklarında en küçük bir kıpırdama yoktu.

«Yargıç, Sherif ve Sam, Cora ile ne yolda hesaplaşacaklarını kararlaştırdılar.»

«Buralarda gelenek olan bir düzenle hareket edecekler.. Böylece cinayet işlemekten kurtulmuş olacaklar.»

«Ne şekilde olursa olsun onu öldürmüş olmuyorlar mı? Hiç vicdan azabı duymaz mı bu adamlar?»

«Böyle bir duyguları olacağını sanmam Frankie.. Hele ne şekilde olursa olsun dirilmesini bilen bir kadın için kılları bile kıpırdamaz.»

«Demek onu sürüyüp buraya getirecekler.»

«Sürümek fikri yargıçın idi. Buraya kadar sürüyüp getirmek de Sherif'in buluşu.»

«Plânın uygulanmasını Sam'a bıraktılar.»

«Evet Frankie. Sam'ı KU-KLUX-KLAN'ın dostu sayıyorlar. Latour cinayetini gören arkadaşlarını yok etmelerine göz yumduğu için, başı nara yanıyor Sam'ın...»

«Yargıç, Cora için böyle bir akibet tasarlamasının skandalla sonuçlanabileceğini hesaba katmıyor mu?»

«Ona göre halk Cora'nın dirildiğine nasıl inanmışsa tekrar ölüler diyarına döndüğüne de kolayca inanacak. Yeter ki Muscatine Mascot gazetesinde böyle bir yazı yazılsın.»

Bunları duyunca sersemlemiştim adetâ. Burada suçlu diye tutulan kadınlar şehrin yargıcı yanında ne kadar masumdular? Sherif bende sadece nefret duyguları uyandırıyordu. Yargıç ise, korku ve dehşet.

Sam'ın bu işe niçin girdiği belli idi. Bir daha Cora meselesi diye bir şey çıkmayacak, eline geçirdiğini rahat rahat yiyecekti.

«Judy.. Bütün bu anlattıklarına rağmen benden yana olacağına bir türlü inanamıyorum.»

«Neden Frankie?..»

Sesinde gene en küçük bir heyacan yoktu.

«Çünkü,» dedim, «kocana karşı, acımadan harekete geçmek zorunda kalacağımı kabul edersin.»

«Gayet tabii öyle hareket edeceksin.»

«Böyle hareket etmemi istemenin bir nedeni var mı?»

«Evet, var, Frankie.. Ben size hizmet ediyorum madem, sizin de bana bir faydanız dokunmalı. Beni Sam'dan yaşadığım mahpus hayatından kurtarmanızı istiyorum.»

İlk kez sesinde heyecan yankılanıyordu. İçinden kabaran kin duyguları nedeniyle yüzü büsbütün sertleşmişti.

İlkel bir orman kini idi bu.. Birden ağlayarak kendini kollarımın arasına attı, ben de elimde ol-

madan kucakladım kendisini. Yarma bir kadın vücudunu sarmıştı kollarım.

«Bu ağın içinden beni kurtaracak adamın kulu kölesi olurum. Bu hayata artık tahammülüm kalmadı.. Sam benim ağır ağır bu batağa gömülmemi istiyor.» Uzandı divanın öbür ucundan bir sigara paketi çıkardı. Yaktı. Ne sigarası olduğu belli değildi, ama güzel bir kokusu vardı.

«Yanlız şunu bil ki ben Sam'ı vuramam.»

«Onu vurman lâzım değil Frankie. Hele şu sigarayı al!. Çok iyidir içimi..»

Kendi içtiği sigarayı ağzıma yerleştirdi. Zıvanalı bir sigara idi. Derin bir nefes çektim.

Tanrı bilir ya, içine düştüğüm bu badireden ben de kaçmak istiyordum. Birden kendimi çok güçlü hissettim. Şu satın aldığım tabancayı Sam'ın üzerinde denemek hiç de fena olmıyacaktı.

«Beni dinliyor musun Frankie?»

«Tabii dinliyorum.»

«En iyisi sen kocamı Baton Rouge'de hükümete ihbar et!»

«Ne ihbarı?»

«Bolita oynattığını haber ver.. Luisiana'da kumarın her türlüsü yasaktır. Sam'ı derhal tutuklarlar.»

«Muhakkak mı?»

«Muhakkak.. Kaymakam müthiş zenci düşmanıdır zaten. Bir zencinin yasak edilmiş bir çeşit kumar oynattığını duyunca, 24 saata kalmaz Sam'ı aldırır buradan.»

«İyi ama onun bu oyunu oynattığına dair elimde delil yok ki.»

«Delillerin daniskası var bende.. Bolitanın yıllık geliri 250 bin dolardır. Bunun dörtte biri ka-

zananlara dağıtılır. Dörtte biri ortaklara verilir. Dörtte biri rüşvete harcanır. Kalan dörtte biri safi kâr da villada saklanır. İncile basarım bu söylediklerimin doğru olduğuna dair..»

«Ama bunların hiçbiri delil değil ki Judy?»

«Sabırlı ol Frankie!.» Sigarasını söndürdü, attı. Sonra özendiği ışıklı elbiseyi çıkardı. Kahverengi vucudunu sütyeninden, ince kilodundan ve çoraplarından başka bir şey örtmüyordu. Penbe sütyenini hafif aralayarak küçük bir defter çıkardı.

«Bu delil sayılmaz mı Frankie?»

Kahverengi vücuduna bakmıyordum. O anda beni küçük defterden başka hiçbir şey ilgilendirmiyordu. Judy yeniden giyinirken küçük defterin yapraklarını çevirmeğe başladım. Adlar, rakkamlar, tarihler gözlerimin önünden kanat çırparak geçiyordu. Avucumda tutuğum en mükemmel silâhlardan etkiliydi. Yanlız Sam'a karşı değil, bütün silâhlara karşı üstünlüğü vardı.

Hesaplar ayrıntılarıyla deftere işlenmişti. Şehrin ileri gelenlerine dağıtılan rüşvetler de açıkca gösterilmişti. «Yedi Günah» evine ait masraflar da Bolita'dan ödenmişti.

Kârın büyüğü Muscatine'de üç kişiye verilmişti:

Sherif Smith'e, Belediye Başkanı Lean'e, Yargıç Ambros'a...

★

Bir çeyrek saat sonra arabayla geri dönüyordum. Farları söndürmüştüm. Bir türlü sakin düşünemiyordum. O üç herif, demek benim küçük

sevgilimi Sam'a peşkeş çekmişlerdi. O da sürüyüp «Yedi Günah» Bahçesin'e götürecekti onu ha?

Artık Cora'yı bir saniye bile yalnız bırakmamam gerekiyordu.

Şoseye çıkınca arabamı gazladım, uçar gibi gidiyordum. En iyisi önce kaymakama gitmek, Judy'nin tavsiyesine uyarak ihbarda bulunmaktı. Madem herif zenci düşmanı imiş; Sam'ı «devletin kanunlarına karşı gelmek» suçlarıyle derhal tevkif ettirirdi. Bu çeşit ihbarlardan hoşlanmasam bile yapmam lâzımdı. Savaştı bu.. Her tedbir mübantı. Bu olayda Cora'nın hayatı söz konusu idi.

Bu gece Cora'ya göz kulak olma ödevini kardeşi Michael'e havale etmeli idim. Telefonla onu durumdan haberdar edince Baton Rouge'un yolunu tutabilirdim.

Yol o kadar ıssızdı ki, bu da hızlı gitmeme yardım ediyordu. Birden arkamda polis arabalarının canavar düdüğünü duydum. Aldırmadan yoluma devam ettim. Ama ses gittikçe yaklaşıyordu. Dikiz aynasına baktım. Polis arabasının farları beni kovalıyordu.

Ayağımı gaz pedalından çektim.

Polis arabası o kadar yakınımdan geçti ki az kalsın bir ağaca çarpacaktım. Araba durdu. İçinden şişman bir adam çıktı.

«Ne oluyorsun hemşehrim? Şarhoş musun yoksa? Niye böyle sürüyorsun arabayı?»

Adamı derhal tanıdım. Griffin'i ziyarete gittiğimde rastladığım Sherifti.

«Acele gitmem lâzım Sherif.» dedim.

«Levhalarda 80 mile müsade olduğunu okumadın mı? Sen ise 100 mil hızla gidiyorsun.»

Onun da beni tanıdığına hiç şüphem yoktu.

Belki de beni buraya gelirken izlemişti. Her halde can sıkıcı bir durumdu bu. Acaba nezaketle sıyrılabilir miydim işin içinden?»

«Özür dilerim Sherif, acele işim vardı.»

«Ama pahalıya mal olacak bu sana.. Ver bakalım kâğıtlarını.»

İç çekerek ehliyetimi verdim. Aldı, farların ışığında inceledi.

«Jones... Jones?..» diye söylendi sonra şeytanca sırıttı:

«Hatırladım. Büyük anneni görmek için hapishaneye gelen sendin değil mi? Hani 5 numaralı hücrede kalıyor.»

Sırıtan yüzü canımı sıkıyordu. Büyük anne masalı da tehlikeli bir şekilde karşıma çıkıyordu. Demek bu herif benim Griffin'in hücresine girdiğimi biliyordu.

Gülümsemeğe çalıştım.

«Sen de hiç birşeyi unutmuyorsun Sherif.» dedim.

Gene sırıtarak eliyle sırtıma vurdu:

«Yarın büyük annenden özür dileyeceğim, hakkında hızlı otomobil sürme suçundan takibat yaptığım için.»

«Görmemiş olsan günaha mı girersin?»

«Tabii Jones.. Vazife vazifedir. Seni rapor etmem lâzım. Yarın saat tam 9 da yargıçın huzuruna çıkarsın. Para cezasıyla birlikte bir hafta hapis yatarsın her halde.»

«Hapis mi?»

«Fena mı oğlum, hapishanede büyük annenle bir hafta beraber olmak istemiyor musun?»

Sherifin beni takip etmesi boşuna değilmiş meğer. Maksatları komplo'ya düşürmekmiş. Ben Co-

ra'nın koruyucusu idim. Oysa Cora hâmisiz kalmalı idi.

Kaçsam mı?

Gaza basıp son süratle heriften uzaklaşsam? Doğru Baton Rouge'e..

Sherif raporunu yazmağa başlamıştı bile. Saatine baktı.

«Yarım» diye mırıldandı. «Eski ırmak yolu, Delta caddesinin virajı.. Siz neredeydiniz Jones?»

O anda kaçmağa karar verdim.

«Yedi Günah Bahçesinde Smith.»

Tesir müthiş oldu. Korkulu kısılmış gözlerle bakmağa başlamıştı. Ama saygılı davranmasına devam etti:

«Jones, böyle kötü yerlerde dolaşacağını söylememiştin bana.»

«Sizi temin ederim ki, kendi çıkarım için gitmedim oraya. Reportaj yazarı olarak söylentileri yerinde tahkik etmek görevimdir benim.»

«Söylentiler mi, ne gibi?»

«Her zamanki söylentiler bunlar. Aldırma Smith. Bu söylentilere bakılırsa Sam Black çok para yediriyormuş Yargıç'a, Belediye Başkanı'na.»

«Çok alçakca uydurulmuş yalan bu...»

«Ama pek de yalan değil galiba Sherif. Sonra bolita piyangosundan sen de yılda 15 bin dolar para alıyormuşsun. Yedi Günah Bahçesi'ni çekip çevirmek için..»

«Kim uydurmuş bunu!»

Tereddüt ettim, duraladım. Ama zenciyi ele verirsem Cora'yı kurtarabilirdim.

«Cevap istiyorum sizden Jones..»

«Bolita Sam.. Şehrin yarısını ben besliyorum diyor.»

«O zenci keratası yalan söylüyor.»

«Ben de önce öyle düşündüm. Bu sebeple (Yedi Günah)'a gittim. Orada söylentinin doğruluğunu gösteren küçük bir defter gördüm. Onu hükümete teslim etmeden önce gazetemde yayınlanmış bulunacak.

Judy'nin defterini çıkardım. Ayağım gaz pedalındaydı. Sherif silâha sarılırsa kaçacaktım. Ama hiç de tasavvur ettiklerim olmadı.

Sherifin, farların ışığında görünen yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Rapor yazan iri eli yanına düşmüştü. Ama tabanca çıkaracak yerde yassı bir Burbon şarabı şişesi çıkardı. Bir kaç yudum çekti.

«Aziz dostum Jones, gel ahbabça konuşalım seninle..» dedi şişeyi bana uzattı.

Teklifini kabul etmiş görünmek için ben de şişeyi yudumladım. Anlaşmaya benim de onun kadar ihtiyacım vardı.

«Ne konuşacaksın benimle Sherif?»

«Sevgili Jones.. Ben Alabamalı bir kadınla evliyim ve yedi çocuk babasıyım. Karımdan da çocuklarımdanda Allah razı olsun. Eğer sen bu defteri basına verirsen kabak benim başıma patlar. Yargıç Ambros ile Belediye Başkanı yüksek mevki sahibi kişiler. Kaymakam onlara bir şey yapamaz. Her halde yedi çocuk babası bir adamı ekmeğinden etmek istemezsin. Senin insanlığına sığınıyorum Jones..»

Ağlamağa başlamıştı. Yanaklarından sicim gibi yaşlar dökülen bu adam mıydı, zavallı zenci kadını hastahaneden alıp kaldırımlara çalan? Hapisanedeki o gaddar adam mıydı bu? Cora'ya karşı işlenen cinayetin ortağı?

«Smith, merhametimi uyardın..» dedim. «Sana öylesine acıdım ki, bir teklifte bulunmağa karar verdim: Sam Black'ı uzaklaştır bu şehirden.. Defter ona ait çünkü.»

Sustu. Yüzü hâlâ kıpkırmızı idi.

«Söz mü Jones?»

«Söz Smith.»

«Pekalâ.. Ver öyleyse defteri..»

Ama uzanan eli havada kaldı.

«O kadar acele değil Sherif. Dur bakalım daha..»

«Sözünü tutacağına dair bir garanti istemeyeyim mi?»

«Tabii garanti vereceğim sana..»

Defteri ortasından ikiye böldüm. Yarısını alıkoydum.

«Bu kadarı yetmez mi sana?»

«Tamam Jones.. Karımla çocuklarımı sana tanıtmak isterim.»

«Günün birinde o da olur Sherif.»

«Benden başka bir isteğin var mı?»

«Başka zaman isteyeceğim elbet.»

Gaz pedalına bastım, yanından uzaklaştım.

Son süratle Parlange konağına gitmem lâzımdı.

★

Cora halâ eve dönmemişti.

Oradan ayrıldım, Muscatine'ye geldim. Guy'la Meksika körfezine gitmeden onu mutlaka bulmalıydım.

Aramama Cafe Dixreland'dan başladım. İçerisi caz delisi gençlerle tıklım tıklımdı. Fakat ara-

larında Cora'yı göremedim. Diğer lokallerde de bulamadım onu. Saat bire doğru (Eski Köle Satıcıları) barında Guy'u buldum. Yalnız başına oturuyordu. Saçları karmakarışık alnına dökülmüştü. Gözleri cam gibi parlıyordu. Rengi uçuktu.

«Sen misin Frank?» dedi, dili dolaşıyordu.

«Evet.. Cora nerede?»

«Niye onu benden soruyorsun!»

«Guy.. kendini topla.. Durum çok ciddi. Cora nerede? Söyle bana!»

«Niye gidip Rex French'ten sormuyorsun?»

Ayağa kalkmıştı. Ayağının altında yer sallanıyormuş gibi yalpalıyordu. Bardağına wisky koymak istedi, boşuna akıttı.

«Sana yalnız şu kadarını söyliyebilirim Frank: Hiç değişmemiş o.. Sadakat nedir bilmiyor.. Eskiden olduğu gibi.. Anlamıyorum şu Rex denen oğlanın nesi fazla?»

«Neredeler şimdi?»

«Nerede olacaklar? Av kulubesinde. Eskiden de oraya giderlerdi.»

Cora'nın Rex ile ne alış verişi olduğunu ben de anlıyamadım.

Derhal arabama atladım. Guy'un tarif ettiği yoldan av kulübesine hareket ettim.

20 dakika sonra kaba saba yapılmış av kulübesi önünde durdum. İçeriden mum ışığı camlara vurmuştu. Çok ilkel bir şekilde döşenmişti oda. Pencerelerde de perde yoktu. yerlere hayvan postları serilmişti. Duvarda av tüfekleri asılı idi.

Cora ile Rex içerdeydiler. Rex, bir tanrıçe önünde ibadet eder gibi eğilmiş başını Cora'nın dizlerine koymuştu.

Kapıyı vurdum ve beklemeden içeri girdim.

«Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim» dedim, ayağa fırlayıp tüfeğe sarılmış olan Rex'e de «sersemlik etmeyin!» dedim.

«Jones, bu kadarı fazla..» diye bağırdı Cora.

«Afedersiniz ama saat ikiyi geçiyor. Benimle eve dönmeniz mutlaka lâzım.»

«Beni dışarda bekleyin!.»

Bir çocuk gibi itaat ederek dışarıya çıkışıma kendim de şaştım. Uzun zaman bekletti beni arabada. Sabrımın tükendiği bir sırada, çıktı, geldi, yanıma oturdu.

«Cora burada ne işin var allah aşkına?» diye sordum.

Başını yana çevirdi gecenin karanlıklarına baktı:

«Ölü arkadaşımın hatıra defterinde neler varsa onları tekrarlamam gerek. Rex'in de önemli bir yeri var bu olayda.»

«Az kalsın Rex taşla kafanı yaracaktı, biliyorsun değil mi?»

«Kıskançlığından yaptı bunu.. Ben çoktan af ettim.»

«Bak Cora, haberin olsun bundan böyle yalnız dolaşmana göz yumamam.»

Güldü, güldü ve ellerini çırptı:

«Kıskanıyor musun?»

«Budalaca sözler söyleme!»

«Frank, sevgilim, samimi ol, kıskanıyorsun beni, değil mi?»

Kolunu omuzuma koydu. Bir şey söylemedim.

Cora'nın kendisini kıskandığımı sanması daha iyiydi. Üç adamın, Sam Black'ın kendisini «Ye-

di günah bahçesi»ne sürüyüp götürmesi için görevlendirildiğini bilmesi doğru olmazdı zaten..

Sherif'le yaptığımız gizli anlaşmadan da söz açmadım ona.

★

Cumartesi akşamı geç vakit bir kitap almak için kütüphaneye uğradım.. Kapının altından dışarıya ışık sızıyordu. İçeri girince, lâmbanın altında Gloria'nın oturmakta olduğunu gördüm. Kucağında eski büyük bir kitap vardı. Siyah saçları, vucuduna sımsıkı yapışmış Torero pantolonu lâmbanın ışığında parlıyordu.

«Rahatsız etmiyorum ya?» dedim.

Gözündeki kalın gözlüğü kaldırdı. Onu gözlüklü hiç görmemiştim. Gülümseyerek:

«Hayır Frankie, gelebilirsin.. Biraz okumak istiyordum.»

«Okuduğunuz kitap neymiş?»

«Madam Parlange'nin hatıralarının üçüncü cildini okuyordum.»

Kitabın deri cildi hayretimi uyandırdı. Kağıtları bir az sararmıştı. Baskı ve resimler çok sanatkârane idi.

«Çok ilgi çekici mi?»

«Muscatine'nin tarihiyle ilgilenen bir kimse için ilgi çekici tabii. Birinci cilt Laura Parlangen'in hayatını anlatıyor. İkinci cilt burada yatan aile cedlerine ayrılmış. Üçüncü cild kölelerin nasıl yetiştirilmesi gerektiğini açıklıyor.»

«Onlara pek iyi muamele edilmediği anlaşılıyor» dedim gülerek «konakta, eziyet çekmiş kölelerin ruhları dolaştığı boşuna söylenmiyor olmalı».

Gloria, Karmen kırmızısıyla boyanmış parmağıyla bir gravürü gösterince gülmemi kestim.

«Kendinizi o yıllarca farz edin Frankie. Bu konağa getirilen yüzlerce köle vahşi hayvandan farklı değillerdi. Onların çalışma eğitimi görmeleri kolayca sağlanabilir miydi? Bir problem idi bu.. Cezasız yola gelmeleri mümkün değildi.»

«Ama galiba sadist bir hırsla veriliyordu bu cezalar.»

«Başka çare yoktu. Zenciler ancak korkutulunca yola getiriliyorlardı.»

«Örneğin kamçıdan korkmuyorlardı, kasları kayış gibi sağlamdı. Kırbaçtan tınmıyorlardı. Ama erkekliklerini tehdit eden cezalar onları yumuşatıyordu. Bundan dolayı iğdiş ediliyorlardı.»

«Laura Parlange bizzat kendisi mi yapıyordu bu operasyonu?»

Gravüre baktım. Beyaz insanlar birer zenci yakalamışlar, elinde bıçak tutan beyaz bir kadının huzuruna getiriyorlardı.

«Evet, Laura Parlange bizzat yapıyordu bu operasyonu.»

Gloria sayfaları çevirdi.. Bir başka gravürün üzerinde durdu. Resim bir ırza geçme sahnesini tesbit etmişti.

Anlatılamıyacak kadar müthiş bir sahne.. Evet, tarihe **mal olmuş bir sahne,** Lousiana'nın acıklı tarihinden bir sahne.

«Laura'ya karşı gelen kadınlara da bu ceza veriliyordu.»

Gloria'nın yüzü **maske gibi hissizdi:**

«Allaha **şükür,** bu gün artık böyle olaylar tarihe **karıştı.**»

Kitabı kapattı.

Cora'yı bir an bile yalnız bırakmamağa yemin ettim içimden.

Kütüphane camekânlarındaki kitapları gözden geçirdim. Laura Parlange'nin anılarına ait ikinci cildi buldum, şehrin bu kibar ailesinin geçmişine ait bazı şeyler öğrenmek faydalı olacaktı.

Kitabı aldım, kapıya yürüdüm:

«Bir dakika Frank..» dedi Gloria, «bir ricada bulunacağım senden.» Kalktı, yanıma sokuldu.

«Çok zamandır bir ricamı söylemek istiyordum sana?»

«Benden rica mı, ne hakkında?»

Bana o kadar sokulmuştu ki, vücudünun sıcaklığını, teninin güzel kokusunu duyuyordum. Ellerini omuzuma koydu:

«Yeğenimle barışmamızı ancak sen sağlayabilirsin.»

«Cora ile barışmak mı istiyorsun? Az zaman önce onu düşman bellemiyor muydun kendine?»

«Ben düşmanlıktan hoşlanmam Frank. Vaktiyle çok iyi dosttuk onunla. Şimdi düşman gibi uzak kalmak üzüntü veriyor bana..»

«Sen de, kocan da benden Cora'yı zararsız hale sokmak için yardım istemediniz mi?»

«Böyle bir şey beni çok üzerdi, çok. O zaman beni kışkırtmışlardı da ondan öyle söylemiştim.»

Öyle açık, öyle sade ve içten konuşuyordu ki, ondan kuşkulanmakta belki de hata ediyordum.

«Kocan ne der, Cora ile barışırsan Gloria?»

«Anlayış gösterir.. Ona bir şey iyice anlatılırsa kabul eder. Nitekim 5 milyon dolardan vazgeçmesi lâzım geldiğini söylediğim zaman karşı çıkmadı.»

«Onu sen mi razı ettin?.»

«Tabii ben! Başka kim olabilir? Cora'nın dostluğu benim için mirastan önemlidir çünkü..»

Derinliklerinde menekşe ışıltılar parıldayan gözlerini benden kaçırıyordu. Sadece gülüyordu.. Anlamsız bir gülüş, ama bütün erkekleri büyüleyebilirdi bu gülüşle...

«Bana bu iyiliği yapacak mısın Frankie? Cora ile beni barıştırmağa gayret edecek misin?»

Ona güvensizlik duygularım kaybolmuştu. Şüpheyle birlikte uyanıklık da beni terk etmişti. Menekşe ışıltılı duman rengi gözleri eritmişti sanki içimden bütün tedirginlikleri. Gülümseyen dudakları, yapacağım iyilik için beni şimdiden mükâfatlandırmağa hazır görünüyordu.

«Bir deneyeceğim Gloria...» dedim.

«Sağ ol Frankie...»

Bir an düşündü, sonra:

«İşine yarayacak bir fikrim var» diye ekledi..

«Ne gibi?»

«Bir barışma yemeği yesek nasıl olur? Bu işi ben çok iyi düzenlerim.»

Çocuk gibi ellerini çırpıyordu. O andaki kadar onu açık ve candan görmemiştim.

«Sahiden iyi bir fikir bu Gloria.»

Kollarını boynuma doladı, başımı kendine çekti ve dudaklarımdan öptü beni. Yürekten, dostça bir öpüştü bu.. Aşk arzuları yoktu içinde. Parktaki öpüşlerinde bir can sıkıntısı hissetmiştim. Bu öpüş, iyi bir kız arkadaş öpüşü idi.

Öyle düşündüm o anda. Ama ben erkektim, Gloria gibi kadınların da erkekleri farkına varmadan tuzağa düşürebileceklerini gayet iyi biliyordum.

★

Barışma yemeği yiyeceğimiz o pazar günü başımıza kötü şeyler geleceğini hatır ve hayalime getirmiyordum. Tamamen tersine, içim içime sığmayarak akşamı iple çekiyordum.

Küçük sevgilim bile akşam yemeğine büyük hazırlıklar yaptı. Güzel kokulu bir banyo aldı. Elbiseleri arasından en göze batan gece elbisesini seçti. Makyajına itina gösterdi. Bu sebebten Jujagne restoranına kararlaştırdığımız saatten beş on dakika geç vardık.

Restoran ufak, fakat çok kibar bir yerdi. Muscatine de böylesi bir yer olacağını ummazdım. Tam bir New York havası vardı lokantada.

Zenci bir garson Cora ile beni. masada yalnız başına oturan Gloria'nın yanına götürdü.

Salonda oturanların, biz içeri girince susmaları çok komikti. Başlar dönmüş, hepsi bize bakıyorlardı. Pazar günü akşam yemeğini yiyen Muscatine'li baylar ve bayanlar, birbirlerine düşman bildikleri Cora ile Gloria'nın gülümseyerek birbirlerini dostça karşılaşmaları hepsini şaşırtmıştı.

Yosun yeşili şifon bir elbise giymiş bulunan Gloria mı yoksa bal rengindeki tuvaleti içinde Cora mı daha güzeldi, kestiremiyorum. Olağanüstü iki kadın arasında bulunmak keyfimi arttırmıştı.

İki kadın, biraz tereddütle el sıkıştılar. Sonra esmer başla sarışın baş birbirlerine yaklaştı, öpüştüler. Eski İspanyol asillerinden olan Gloria ile bir Profösörün kızı ve striptease dansözü olan ölü Cora'nın dublörü çok tatlı bir sahne yaratmışlardı.

Garsonun doldurduğu şampanya kadehlerini aldık.

«İyi dostluk şerefine!...» diye kaldırdık.

Kadehimi yerine koyarken masada dördüncü bir servis bulunduğunu **fark ettim.**

Gloria açıkladı:

«Jack biraz geç gelecek. Onu beklememize lüzum yok.»

Hafiften sinirlendim buna. Jack'ın bu ziyafete gelebileceğini hiç düşünmemiştim.

Garsonlar tablalar içinde yemekleri getirdiler. Kaz ciğeri, havyar, istakoz kokteyli ve çeşitli balıklar.

Hepsinin de lezzeti nefisti. Tıka basa yedim.. Cora ile Gloria öyle dost olmuşlardı ki, muhabbete dalmışlar, beni unutmuşlardı.

«Jenny'yi hatırlıyorsun değil mi?»

Evet, benim küçük sevgilim, her şeyi gayet iyi hatırlıyordu.

«Hatırlamaz olur muyum? Dans ederken ayağı kırılmıştı kızcağızın!»

«Kiminle evlendiğini biliyor musun?»

«Ben ile evlenmişti yanılmıyorsam?»

«Evet, yakışıklı Ben ile evlenmişti.. Ya Joe'yi?»

«Hangi Joe'yi soruyorsun?»

«Şu bizim Joe!» dedi Gloria, ses biraz haşinleşmişti.

«Hangi Joe'yi sorduğunu anlayamadım şekerim. Bir çok Joe vardı: Johans, Johnnies, Joes. Hangisini soruyorsun?»

«Yedi yaşındayken seni Mississippi'den kurtaran Joe'yi soruyorum.»

Gloria, küçük sevgilimi zor bir duruma sokmuştu.. Cora'nın hatıra defterinde bunlar yazılı değildi. Joe adına raslamamıştım o defterde..

«Demek hatırlayamadın Cora?»

«Nasıl hatırlamam» dedi Cora, gayet soğukkanlı idi. «Öylesi unutulur mu?»

«Onun hakkında bir şeyler duydun mu?»

Biran içinde Cora'nın giri mavi gözleri nemlendi, burun delikleri kabardı. Belli belirsiz bir gülüş uçtu dudak uçlarında.

«Evet şekerim» dedi «Dönüşümde bana krizantemleri o göndermişti.»

Gloria'nın, Cora'yı dikkatle incelediğini fark ettim.

«Hiç onunla karşılaştın mı Cora?»

Tam bu anda keyifli bir kahkaha patladı masamızın yanında.

Jack gelmişti. Elinde bir orkide demeti tutuyordu.

«Barıştınız mı sevgilim?»

Cora'nın önünde eğildi. Sonra bana döndü, eliyle omuzuma vurdu:

«Sana iyi haberlerim var Jones...» dedi.

Garson servisi düzenlerken Jack iki genç kadının arasına oturdu. Peçetesini boynuna iliştirirken, bir aile reisi halini takınmıştı.

«Neymiş haberlerin Jack?»

«Acele yok.. Sonra söylerim.»

«Şu kadarını söyliyebilirsin herhalde: Neyle ilgili?»

Kulağıma doğru eğildi:

«Sam ile...»

Ayni anda kesin bir bakışla baktı yüzüme.

Bu bir tek kelime içimi alt üst etmişti. Renk vermemeğe çalışarak:

«Başbaşa ne zaman konuşabiliriz?» diye fısıldadım.

«Yemekten sonra» dedi, iri bir lokma attı ağ-

zına «hanımlar bizden ayarıldıktan sonra konuşuruz.»

Benim küçük sevgilimden bir an bile ayrılmağa niyetim yoktu. Cora'yı Gloria ile yalnız gönderemezdim.

«Olmaz, ben hanımlardan ayrılmam..» dedim.

«Eğer havadis seni ilgilendiriyorsa, benimle Minerva kulübüne geleceksin demektir.»

«Ne varmış orada?»

«Sam ile ilgili bir toplantı tertip ettim.»

Duvarda asılı karşımdaki aynaya baktım. Gloria, Cora gülüp söylüyorlardı. Zenci garson kadehlerimize şampanya dolduruyordu. Masalarda yemek yiyen insanlar neşe içindeydiler. Bir benim yüzüm asıktı, karanlıktı. Bu salondaki neşeye katılamıyordum. Jack ise, eğilmiş küçük bir ejderhayı parçalayıp yiyordu.

Huzursuzluk içinde yemeğin sonunu ettim, kahveler geldi. İşte tam o sırada istemediğim şey oldu:

«Baylar izin verirse kaçacağız biz» dedi Gloria. İtiraz edecek oldum. Cora kaşlarını çattı:

«Sersemlik etme Jones!. Senin muhafızlığına ihtiyacım yok benim.»

İki kadın da alay olsun diye benim alnımdan öptüler ve ayrıldılar.

Jack bir sigara uzattı. Kendisi de yaktı bir tane

«Söyle bakalım şimdi söyleyeceklerini...» dedim.

«Jones. Sherif her şeyi anlattı bana. Bende seninle beraberim. Sam bu şehrin yüz karasıdır. Bundan dolayı Minerva kulüp üyelerini toplantıya çağırdım. Saat tam dokuzda buluşacağız.

«Neyi konuşacaksınız?»

«Gayet açık. İstediğiniz olacak, Sam bu şehirden uzaklaştırılacak. Ben de sizi destekliyeceğim bu konuda.. Ben destekleyince bütün üyeler kararın lehinde oy kullanırlar. Artık temiz kasabamızda ne Bolita piyangosu istiyoruz, ne Yedi Günah Bahçesi. Hele bir zencinin bir beyaz kadının ırzına geçmesine asla müsade etmiyeceğiz.»

İrkildim.

«Bu ne demek oluyor böyle?»

«Bir ırk problemi bizim için, iddia ettiğiniz rüşvet yeme olayından daha önemlidir. Haber aldığımıza göre böyle kötülük yapılmış.»

Jack kaşıkla oynuyordu:

«Sam Yedi Günah Bahçesinde İrene adında beyaz bir kıza tecavüz etmiş.»

«Beyaz bir kıza mı? Sakın orospu olmasın?»

«Orospu olabilir. Ama beyaz bir orospu...»

«Aynı fikirde değilim sizinle bu konuda» dedim. «Benim pazarlığım Sherif ile idi, Minerva kulübü ile bir alışverişim yok benim.»

«İyi ama Sherif de bu kulübün üyesi.. Sen de.. Senin isteğini hep beraber inceleyip karara bağlamak zorundayız. Böylece Sam, Muscatine'den sürülmüş olur. Bize teşekkür etmen lâzım gelirken..»

«Ben kan akıtılmasını istemem.»

«Kim kan akıtılacağından bahsediyor? Bir damla bile kan akmıyacağına emin olabilirsin Jones. Sen bizi ne sanıyorsun?»

Başını sallıyarak Jack altın saatine baktı. Garsona el etti.

«İki bira ile iki viski daha getir. Sonra da hesabı çıkar.»

Jack, hesabı öderken yüzünde namuslu bir adamın ifadesi vardı. Ama artık onun suratındaki anlama aldanmıyordum.. Jack, hiç bir zaman namuslu bir adam olmamıştı ve olmıyacaktı. İri yapısından, esrarlı, tehlikeli bir aniam taşıyordu. Gözünü kırpmadan cinayet işleyebilecek adamlardandı. Yeğeni bile olsa boğazını sıkabilirdi.

★

Muskatine sokakları uykuya dalmıştı. Ticarethanelerin Neon ışıkları esrarlı bir şekilde yanıp sönüyordu.

Jack ile (Eski Esir Taciri) barına giderken, böyle bir Pazar akşamı, herkesin erkenden evine çekilmiş olmasına şaşmaktan kendimi alamıyordum. Bunun manasını sonradan anladım, o feci işler olduktan sonra..

Minerva kulübünün merdivenlerinden çıkarken saat tam dokuzdu. Şaşılacak şey, kulüpte kimseler yoktu..

Dikildim, kaldım:

«Haniya burada bir toplantı olacağını söylemiştin, kimseler yok.»

«Hele gel sen peşimden Frank.»

Uzun bir koridora girdik. Sonsuz bir koridordaydık sanki.. Yürümekle bitiremiyecekmişiz gibi geliyordu bana.. Koridorun sonunda demir bir kapı görülüyordu.

Jack açtı bu kapıyı.. Loş ışıkların aydınlattığı bir garajdı burası. Orta yerde bir kamyonet duruyordu. Oldukça büyüçek bir yük arabasıydı bu. Kasası dolu idi. Üzeri de muşamba örtüyle örtülmüştü. Arabanın motoru çalışıyordu. Gürültüsü

bütün garajı dolduruyordu. Araba uğursuz, zaptedilmez bir canavar gibi göründü gözüme.

«Atla bakalım Jones!» dedi Jack.

Tereddüt ettim:

«Bir toplantıda bulunmağa kararlı değil miydik yoksa?»

Pis pis sırıtıyordu.

«New York'lu röportaj yazarımızı çok meraklı biliyordum. Korkma, mükâfatını göreceksin. Haydi atla! Yoksa ürktüğün bir şey mi var?»

Bu gavgacı herifle çekişmek içimden gelmiyordu. Atladım arabaya. Jack beni izledi. Muşambanın içine girdik.

Karanlıktı ama, arabada bir takım adamların bulunduğunu soluklarından, kımıldanışlarından hissediyordum. Gözüm karanlığa alışınca bunların da başlarında beyaz sivri külâhlar bulunduğunu gördüm.

Yüzleri örtülü idi. Deliklerden sadece gözleri seçiliyordu. Ku-Klux-Klan idi bunlar.

«Şöyle sokul Jones!.»

Arabadan atlayıp kaçmak mümkün değildi. Sımsıkı aralarına almışlardı yeni. Beyaz külâhlar arasında kımıldayamıyordum bile. Hayatımda hiç böyle güçsüz hissetmedim kendimi.

Cora'yı kurtarmak için Sam'ı uzaklaştırmak istemiştim ama, onu cezalandıracak Ku-Klux-Klan arasına katılacağımı hiç aklıma getirmemiştim. Elim ayağım çözülmüştü. Bin pişmanlık içindeydim.

«Jack!» diye seslendim. «Ben arabadan inmek, yerime dönmek istiyorum. Sizi de uyarıyorum: Bu hürriyeti gasbetmek demektir.»

Jack'ın yerine bir başkası cevap verdi:

«Madem siz de derneğimizin üyesisiniz bayım, ödevinizi gönül rizasıyla yapmanız gerekir.»

«Asla razı değilim buna Jack Latour, nerdesin sen?» beyhude çırpınıyordum. Jack soruma cevap bile vermedi.

Araba şimdi caddede ilerliyordu.

Ne yana gittiğimizi kestiremiyordum. Muşambanın arasından geride bıraktığımız yolun uzaklaştığını görüyordum sadece. Az sonra bir kilise önünde durduk. Bu kiliseyi tanıdım: St. Nazarius kilisesiydi. Kapısı, önünde bekleyen ve biz durunca arabaya atlayan yaşlı adam da Papas Philpo idi.

Araba geri döndü. Ters yönde ilerlemeğe başladı. Beyazlara bürünmüş olan papas, incilden bazı âyetler mırıldanıyordu. Az sonra bir ilâhi tutturdu.

Arabadaki Minerva kulübü üyeleri koro halinde ona katıldılar. Büyük bir cezbe ile okuyorlardı ilâhiyi..

Muscatine zenci mahallesini ayıran demiryolu geçidinde bir adam koşarak geldi, arabaya tırmandı. Muşambadan dışarıya baktım. Gök yüzü yıldız içindeydi. Çamurlu yol fukara evlere doğru uzanıyordu. Birden evlerdeki ışıklar sundürüldü. Sokak aralarında zenci gölgeler kaynaşıyorlar, köpekler havlıyorlardı. Baptist manastırının çanı tanrıdan imdat ister gibi durmadan çalıyordu. Halka Ku-Klux-Klan'ın geldiğini haber veriyordu. Birden araba gayet iyi tanıdığım bir caddeye saptı. Bu eski ırmak yolu idi. Az sonra Sam'ın villâsı önünde durduk. Pencereden dışarı vuran ışıklar avludaki palmiyeleri, garajda duran kadillak arabayı aydınlatıyordu. Sam uzaklarda olmasa gerekti.

Ku-Klux-Klan üyeleri birden avluya döküldüler. Bazıları evin etrafına dağıldılar. Bir bölümü de Ku-Klux-Klan'ın arması, kaba bir haç üzerine benzin dökerek tutuşturdular.

Biri magafonla:

«Hey Sam, nerelerdesin?» diye bağırdı. Ayni anda pencereden, gülünç şekilde tiz perdeden bir ses cevap verdi:

«Buradayım, buradayım. Siz misiniz dostlar?»

«Gel gel, bekletme bizi!»

«Beni de partiye alıyorsunuz demek.»

«Elbette, Sam, kanbersiz düğün olur mu?»

Kapı açıldı. Sam veranda da göründü.

Berberde düzeltilmiş saçları yağlı yağlı ışıldıyordu. İnce bıyıklı dudakları en sevilen gülüşü ile açılmıştı. Ham ipekten bir elbise vardı sırtında. Saksofonu da boynundaydı. Ama gözleri? Müthiş bir korkuyla bakıyordu. Yanan haça doğru ağır ağır yürüdü.

Birden müthiş bir kahkaha kopardı. Korkunç, histerik bir kahkahaydı bu.. Eliyle arabayı işaret ederek:

«Kötü bir şaka bu yaptığınız değil mi?» diye sordu.

«Uzun zamandır bizimle asıl sen eğlendin.» dedi magafonlu adam.

«Ne yapmışım ben?»

«Daha ne yapacaksın?... Beyaz bir kızın ırzına geçmişsin.»

Alevler Sam'ın bozulan yüzünü kızıla boyamıştı. Mahvolduğunu ancak o anda anlamıştı.

«Yemin ederim ki» diye kekeledi «ben hiç bir beyaz kızla yatmadım.»

Magafonun sesi onun iniltisini bastırdı:

«Dinle Sam Black! Yüksek kararımızı dinle! Muscatine'den kovuyoruz seni.. Üç dakika mühlet sana...»

Üç dakika mühlet sana?..

Ne yapabilirdi? Derhal içeri koştu. Pencereden odada, dolarları sakladığı çekmeceden paraları aldığını, cebine soktuğunu gördüm.

Üç dakika geçmeden arabanın önüne gelmişti.

Beyaz külâhlı adamlara kollarını uzattı:

«Hayatımı bağışlayacaksınız değil mi?» dedi.

«Tabanları kaldır Sam!» dedi biri, «seni asmıyacağız. Kafanı sopayla parçalamıyacağız. Koştuğun sürece sana ateş etmiyeceğiz. Şanslısın hani. Hadi bakalım yallah!»

«Nereye doğru gideceğimi bilmiyorum ki..»

«Nereye istersen gidebilirsin. New Orleans'a; ya da Baton Rouge'e. Eğer gözüne uzak görünmezse, New York'a da gidebilirsin. Hadi, durma, koş!»

Sam, oradan gitmesini istediklerine yürekten inandı galiba.. Koşmağa başladı.

Batı doğrultusuna gidiyordu.

Semtin son evini geçti. Şehrin sınırına doğru koşuyordu. Yolun iki yanı bataklıktı, uzakta, sisler içinde kayboluyordu.

Sam, yol boyunca koşuyordu. Arkasından farları yanmış araba kendisini izliyordu. Geceleyin ışıkla kovalanan tavşana benziyordu, Sam.. İki taraf karanlıklar içinde seçilmiyordu.

Bir ölüm yarışmasıydı bu. Şöförün arkasında tüfekli iki adam duruyordu.

Sam anlaşmayı bozar da, koşmaktan vaz geçerse silâhlarını kullanacaklardı. Arabadaki diğer adamlar şarkı söylüyorlardı.

Tam New Orleans yolunun ayrıldığı yerde, işaret levhası hizasına gelince Sam, birden çılgın gibi koşmağa başladı. Mississippi'ye giden orman yoluna sapmıştı. Eğer bu yolda koşmasına ses çıkarmazlarsa biraz sonra gözden kaybolabilirdi.

Şöför birden diraksiyonu kırdı, keskin bir viraj alarak dar bir yola saptı. Arabanın farları şimdi ormandaki yosun tutmuş, örümceklerin ağları sarkan büyük ağaçları aydınlatıyordu. Orman ilerde gittikçe sıklaşıyordu. Ağaçlı dar yoldan arabamız güçlükle ilerliyordu. On dakika sonra Sam ormanın karanlıklarından gene farların ışığına düştü. Yorulmuş görünüyordu. Ormanın dallarını yarıp geçmek istemiş, başaramamıştı. Elbisesi paramparça olmuştu. Gömleği bile yırtılmıştı. Vücudundan boşanan terle, ağaçların açtığı yaralardan sızan kan gömleğini ıslatmıştı.

İspanyol yosunları boynuna dolanmıştı. Başı etrafında iri sivri sinekler uçuşuyordu.

Bir an duraladı, soluyarak heran kendine yaklaşan arabaya baktı. Sonra tekrar koşmağa başladı.

Yolun bir yerinde, ampulle aydınlanan küçük bir levhada:

(Yanlız Beyazlara mahsus) yazısını seçtim.

Levhanın gerisinde Mississippi nehrinin geniş kavisi görünüyordu. Burada nehrin kumlarından altın tozları toplanıyordu.

Sam'ın koştuğu yol, nehrin batı tarafına götürüyordu. Yolun gerisi ormanlık yada bataklıktı. Kendisinden öylesine nefret ettiğim Sam şimdi trajik bir gölge halindeydi, amansız bir tehdit altında ufalmıştı, acınacak bir kılığa girmişti. Yüreğim parça parça idi.

Bu ölüm kovalamacasından kurtulmasını candan istiyordum. Neye kendini nehre atmıyordu sanki. Yüzerek pekâla kurtulabilirdi.

Buraların yabancısıydım. Sulu çamurlarda Alligatör timsahlarının dolaştığını bilmiyordum.

Bir ara Sam, kendini yere attı. Derin derin soluduğu görülüyordu. Araba da durmuştu. Fakat ellerinde tüfek tutan adamlar, ona ateş etmediler. Dinlenmesine izin verdiler.

Sam bir süre dinlendikten sonra sıçradı, kalktı, yeniden koşmağa başladı.

Ben şarkı söyleyen Minerva üyeleri arasına sıkışmış, hareketsiz sessiz, mecalsiz oturuyordum. Ben de onlardandım. Kâbuslu bir rüya içindeydim sanki.. Alnımda terler, sadece düşünüyordum.

Bir yıl önce Sam, Cora'yı bu çetenin nasıl öldürdüğünü arkadaşlarıyle görmüştü.

Jack bu görgü şahidini de ortadan kaldırıyordu işte.

Sam'ın yolun üzerine düştüğünü gördüm. Farlara karşı döndürmüştü yüzünü.. Ağzı köpük içindeydi. Nefes aldığı belli olmuyordu.

Birkaç kişi arabadan atladı. Beyaz sivri külâhları ile üzerine eğildiklerini, cebinden paraları aldıklarını gördüm. Yanlız burada değil, bütün dünyada para için adam öldürürler.

Onlardan biri Sam'ın boğazını sıktı. Öteki:

«Bir karınca lâzım, işimizin tamam olup olmadığını anlamak için,» dedi.

Yerde dolaşan karıncalardan birini iki parmağıyle yakaladı, Sam'ın açık duran gözüne koydu. Göz kırpılmadı, olduğu gibi kaldı. Tamamdı, Sam ölmüştü.

«Artık bu adama kimsenin yardımı dokunamaz,» dedi beyaz külâhlı herif.

Arabada bir kaç kişi birden konuştular:

«Yazık!»

«Çok büyük bir kayıp!»

«Böyle bir oyuncu zor bulunur bir daha.»

Sam'ın cesedini biri yerden kaldırdı. Tek koluyla bu magrifeti yaptığına göre Jack olmalıydı. Sam'ın kolları bacakları cansız sallanıyordu. Cesedi biran havada tutuktan sonra nehrin kıyısına doğru fırlattı. Alligator'lar bu cinayetten hiç bir iz bırakmıyacaklardı muhakkak.

Sam'dan kalan tek şey içi yosun dolmuş saksofonu idi.

Biri bağırdı:

«Haydi bakalım, şimdi sıra dul karısını durumdan haberdar etmeğe geldi.»

Hepsi arabaya tırmandılar.

Şöförlük yapan adam, yolun daralmasına rağmen arabayı kolayca geri çevirdi. Hepsinin keyifleri yerindeydi. Yassı viski şişelerini ceplerinden çıkarmışlar, çekiştiriyorlardı. Kârlı bir iş yapmışlardı sanki.

Şişman bir adam beni kucakladı:

«Ben Sherif Smith'im. Nasıl, sözümde durdum değil mi? Şimdi sen de sözünün eri olduğunu göster Jones!»

Bir tek kelime konuşmadan, cebimde sakladığım defterin öteki yarısını çıkardım, verdim ona. Defterin içindeki rakamlar, tarihler, adlar yüzünden Muscatine'nin üç yüksek kişisi, bundan böyle, uykularından olmıyacaklardı.

★

Artık şarkı söylemiyorlardı. Çoğu içtikleri viski yüzünden sarhoş olmuş, horluyordu. Direksiyonu kullanan adam bile, arabayı sağa sola yalpalatıyordu.

Gargaralı bir ses:

«Genç dulu haberdar edecektik..» dedi.

Büzüldüğüm köşede felcli gibi kıpırdayamıyordum. Sol elinde viski şişesi tutan şoför sağ eliyle direksiyonu kırdı. Yedi Günah Bahçesi'ne giden ağaçlık yola saptığımızı gördüm.

O anda içimde bir istek kabardı: arabadan atlayıp oradan kaçmak isteği. Ama bunu yapamıyacağımı acı bir tecrübeyle anladım. Korktuğum halde onlara karşı geldim, bunu yapamazsınız, diye bağırdım, yalvardım. Biri ağzıma bir yumruk indirerek sabırlarını taşırdığımı hatırlattı.

Bu esnada araba, eski Saray yıkıntısının sütunları arasına ulaşmıştı.

Üç adam gidip Judy'i dışarı çıkardılar. Onlardan biri Sherif idi. Kadını saçlarından tutmuştu. Avucundan sarkan kirli saçlar kadının yüzüne dökülmüştü. Diğer iki adam kadını sürüklemekte ona yardım ediyorlardı. Çuvala vurur gibi tekmeliyorlardı kadını.

Sherif, kadını koltuğunun altına sıkıştırdı. O sırada ona yardım edenler kadının ışıltılı gece elbisesini, kombinozonunu, çoraplarını yırtar gibi çekip çıkardılar.

«Katran nerede arkadaşlar!.» diye bağırdı biri.

«Katran ile fırçalar Charley'in garajında.»

«Çocuklar hiç olmazsa şu allahın belâsı binayı yakalım.»

«Hayır, olmaz. Hükümetin gelire ihtiyacı var.»

Judy'yi arabanın dip kısmına ittiler. Saçlarından sürüyorlardı kadını.

Araba şehre doğru hareket etti. Arabanın muşambasını gene örtmüşlerdi.

İçerisi karanlıktı. Judy yanımda dikiliyordu. Şöför ani viraj alınca içerdekilerin hepsi arabanın karşı tarafına gittiler. Bunu fırsat bildim. Farkına vardırmamağa çalışarak Judy'yi arabadan aşağıya ittim.

Araba durmadan yoluna devam edince rahat bir soluk aldım. Ana caddeden çilek pazarına, oradan kulübe ulaştık. Araba garajda durdu.

★

Bu olup bitenleri gazetede okumamıştım. Omuz silkip gecemezdim de. Ben New York'lu gazeteci Frank Jones, bir zenciyi öldüren başı beyaz külâhlı otuz adamla beraberdim.

Judy'nin kaçtığını garajda farkettikleri zaman da yanlarındaydım. Sarhoş heriflerin hiç biri, nasıl olup kadının kaçtığına akıl erdiremediler. Hiç birisi korku duymuyordu kadın kaçtığı için.. Sadece vücuduna sıcak katran sürüp, tüy yapıştıramadıkları için üzülüyorlardı.

Judy için yüreğimdeki korkulardan tamamen kurtulmuş değildim. Arabadan ittiğim zaman belki kafası patlamıştı kadıncağızın. Böyle olmasa bile henüz tehlikeyi atlatmış sayılmazdı.

Kulüp üyeleri en sonu başlarından beyaz külâhlarını çıkardılar. Maskelerin altından çıkan yüzlerde çılgın bir kaatil görünüşü yoktu. Hepsinin kırmızı suratları namuslu insan suratı idi. Bu daha müthiş bir tesir yaptı üzerimde. Kaçar gibi

uzaklaştım ordan. Jujaque lokantası önünde duran arabama atladım. Deli gibi sürüyordum arabayı. Bir ağaca çarpmadığıma, bir hendeğe yuvarlanmadığıma hayret ediyorum şimdi. Parlange konağı bana Yedi Günah Bahçesi'nden daha uğursuz göründü.

Merdivenleri koşarak çıktım. Büyük balo salonunu, koridorları rüzgâr gibi geçtim. Ancak Cora'nın yatak odası önünde durdum.

Oda karanlıktı. Ayaklarımın ucuna basarak karyolaya yaklaştım.

Cora uyuyordu.

Suratı kederli kuklayı kolları arasında tutuyordu.

Allahaısmarladık benim küçük sevgilim..

Odamda sadece gece lâmbasını yaktım. Yatağımın altından bavulumu çıkardım. On dakika çinde, çamaşırlarımı, elbiselerimi, kitaplarımı, pipomu bavula yerleştirdim.

Artık Muscatine'de bir dakika duramazdım. Louisiana'nın bu küçük kasabası bizi mahvedecekti. Yargıç Ambros'la, Sherif Smith ile, Jack ile uğraşacak gücüm kalmamıştı. Minerva kulübünün üyeleri benden güçlü idiler.

Kendimi banyoya attım.

★

Odama döndüğüm zaman ışığı sönük buldum. Düğmeyi çevirdiğimden emindim. El yordamıyla yatağımı buldum. Güzel bir koku, çarptı burnuma. Bu Chut du premier houme kokusu değil mi idi?.

Kadife kollar boynuma dolandı.

«Sana bir yardım da bulunabilir miyim?» diye fısıldadı bir ses kulağıma.

Bu Cora'nın sesi değildi. Çırıl çıplak soyunmaktan utanmıyan Roberta Gregg de değildi bu kadın. Bu tatlı ses, uzak geçmiş yıllarda Berlinde bana seslenen o saf küçük kızın fısıltısı idi. O aşk dolu günlerin sıcaklığıyle sesleniyordu bana.

★

Sam'ın korkunç ölümüne rağmen Parlange konagını bırakıp gidemedim. Ne konaktan, ne Cora'dan, ne de yıllardır kaybettiğim küçük sevgilimden ayrılabildim. Bir kez başlamıştım madem, bu hikâyeyi sonuna kadar götürmeliydim.

Gün doğmuştu. Kurşun renkli bulutlar arasından ışıklarını Muscatine'ye döküyordu. Mississippi üzerinden buharlar yükseliyordu. Bütün gece konakta kedi miyavlamaları duymuştum. Yoksa gerçekten dedikleri gibi bunlar bir zamanlar eziyet görmüş kölelerin ruhları mıydı?

Bilmiyorum. Tek bildiğim şey Cora Latour cinayetini aydınlatmak için bir adım bile ileri gidememiş olmamızdı.

Sabahleyin mahkemeye gittim. İçerisi bomboştu. Acaba sıcak yüzünden mi böyle tenhaydı mahkeme? Zencilere ayrılan bölümde tek insan yoktu. Beyazların sıralarında oturanlar da tek tüktü.

Jüri heyetinin kimisi uyukluyor, kimisi filim magazinlerinin cinayet tefrikalarını okuyordu. Avukat Dr. Grandel notları üzerine eğilmişti.

Yargıç Ambros ağır ağır salona girdi, kürsüsüne çıktı, yerleşti. Mükemmel bir artisti bu herif

doğrusu. 30 yıldan beri işgâl etmekte olduğu koltuğa yaslanınca saygı değer bir ihtiyar gibi görünmesini beceriyordu. Ama artık şunu çok iyi biliyordum: Yaşlılar da çılgınlıklar yaparlar, ama iz bırakmazlar.

Mahkeme hademesi viski ile karışık buzlu suyunu koydu kürsünün üzerine. Yargıç hademeye dostça bir teşekkür reveransı yaptı, sonra zabit kâtibine başiyle başlamasını bildirdi. Zabit kâtibi ayağa kalktı:

«Susalım.. St. Nazaruis kilise topluluğu mahkemesi oturumuna başlıyor.»

Her zamanki açılış formaliteleri tekrarlandı. Ben bu dâvaları dinlemek için bulunmuyordum dinleyiciler arasında. Avukat Grandel ile küçük sevgilimin bazı plânları vardı. Önce bir iki ufak dâvaya bakıldı. Bir yatak odası takımını geçiktirmesi sebebiyle Goldman Mağazası 499 dolar para cezasına çarptırıldı. Bir alacaklı ile borçlunun arası bulundu. Sonra bir beyaz kadının açtığı dâvaya bakıldı. Kadın siyah-beyaz İskoç viskisi satan Norton firmasının beyazlara karşı saygısızlığından dâvacı idi. Levhaya siyah-beyaz değil, beyaz-siyah visk satılır, diye yazılmasını istiyordu.

Sıra son dava dosyasına gelince Ambros uzun uzun inceledi kağıtları, sonra jüriye:

«Centilmenler!» dedi. «Hepinizden dikkat ve sabır rica edeceğim.»

Yargıç ağzındaki tütünü çiğneyerek bir an düşündü:

«Bu dosyada Ku-Klux-Klan, Musacatine gurubunun kaldırılmasını isteyen bir müracaat var. Washington hükümeti, Sam Black tarafından yapılan bu müracaatı beyazlarla siyahların eşitliği

açısından ele alınmasını uygun görmüş. Her hangi bir ihtilâfa meydan vermemek için dâvaya hemen bakılmasını uygun görüyorum. Sam Black burada mı?»

Juri üyeleri arasından huzursuz bir mırıltı yükseldiği sırada zabit kâtibi bağırdı:

«Mister Sam Black! Mister Sam Black! Ku-Klux Klan aleyhine açılan davaya bakılıyor.»

Mırıltılar birden kesildi. Kolları sıvalı adamların bir ölü çağırıldığı için sinirleri mi bozulmuştu yoksa; İçlerinden kimbilir kaç tanesi o feci cinayete katılmıştı.

«Galiba hemşehrimiz Sam Black gelmemiş» dedi yargıç. Boğazını temizledikten sonra sordu:

«Birleşik devletlerin mümessili burada mı?»

Bu sırada avukat Grandel'in dışarı çıktığını gördüm. Az sonra zenci avukat Owen Robinson ile geri döndü. Zenci avukatın yüzü son derece kızgın görünüyordu. İki avukat kısa bir zaman fısıldaştılar. Sonra Robinson, koltuğunda sarı bir dosya ile yargıçın huzuruna çıktı.

«Birleşik devletler, beni Sam Black'ın vekili tayin etti efendim..» dedi.

«Çok sevindim buna vatandaşım!» dedi yargıç Ambros. Tatlı bir gülümsemeyle baktı zenci avukata.. «Sizinle eskiden de müşerref olmuştuk. Bazı bilgilerinizin gevşek olduğunu görerek sizi tarih bakımından biraz tenvir etmem gerekiyor. Ku-Klux-Klan 1869 da yasak edilmiştir. Ama 1915 de *Ku-Klux-Klan'ın Görünmez Şövelyeleri* adıyle yeniden kurulmuştur. Bu teşkilât da güney eyaletlerinin çoğunda faaliyetten men edilmiştir. Bizim Lauisiana'da da 1955 de kanun dışı sayılmıştır. Bu yasağa lüzum vardı, çünkü Klan, zencilerin okul-

lara devamına engel oluyordu; Okulları, sinegokları, katolik kiliselerini havaya uçuruyordu. Sözlerimi takip edebiliyor musunuz birader efendi?»

«Şüphesiz Sir.»

«Kanaatime göre, yasak edilmiş bir teşkilâtın bir kere daha kaldırılmasını istemek yersizdir. Hukuk kaidelerine aykırıdır. Binaenaleyh, size güle güle dersem bana darılmazsınız değil mi aziz vatandaşım?»

Ama zenci avukat yerinden kımıldanmadı:

«Acaba mahkemenin yanıldığını açıklamama izin var mı?»

«Mahkeme yanılmadığından emindir.»

«Çok küçük bir yanılma bu Sir..»

Zenci avukatın zayıf yüzünde belli belirsiz bir gülümseme uçuştu:

«Manzurâliniz olmuştur ki, benim açtığım dâva, Ku-Klux-Klan'ın Muscatine gurubu olan *Minerva Kulübü* aleyhinedir. Bildiğime göre bu teşeküle hiç bir yasak konmamıştır şimdiye kadar.»

Yargıç yüksek sesle güldü:

«Çok tuhaf,» dedi. «Şimdiye kadar bu şehirde hiç kimse bana bu oyun kulübünün kapatılması için müracaatta bulunmamıştı. Hangi sebeple bunu istiyorsunuz?»

«Bu sebebler Sam Black'ın Birleşik Devletlere yaptığı müracaatta yazılıdır. Yüksek mahkemenin izniyle okuyayım.»

Yargıç birden atıldı:

«Bir dakika, birader efendi,» dedi. «Bu yazının tarihi kaç?»

«1 Haziran Cumartesi.. 3 Haziran Pazartesi günü Vaşingtona ulaşmış: Müracatı çok önemli bulduğumdan hemen uçağa atlayıp buraya geldim.»

Zenci avukat gözlüklerini düzeltti okumağa başladı:

«*Beni de Ed Sage gibi nam ve nişanım kalmamak üzere yok edeceklerini Birleşik Devlete duyurmak istiyorum. Nerede, nasıl öleceğimi bilmiyorum. Ama, kuşkusuz yok edecekler beni. Sherif Smith kaçmamı söyledi bana. Ama evim barkım burada. Başka yere gidemem. Beni yok edecek Klan, Minerva kulübü adını taşıyor. Vakit geçmeden müdahalenizi* **rica** *ediyorum.*»

Yargıç Ambros parmaklarını birbirine geçirerek alaylı gülümsedi:

«Çok trajik bulmuyor musunuz bunu birader efendi?.. Ama size şunu hatırlatayım ki, Sam Black esrar kullanır.. Keyif halindeyken bu hayalleri kurmuş olacak.»

«Korkarım ki, iş öylesine bir hayal oyunundan ibaret değil sayın yargıç...» cevabını verdi zenci avukat gayet soğuk bir tavırla.. «Pazartesi günü buraya geldiğimde Muscatine Time gazetesinde Sam Black'in ölüm haberini okudum.»

«O pacavra yalan haberden başka birşey yayınlamaz zaten. Böyle bir ölümden Muscatine'de kimsenin haberi yok.»

Zenci avukatın yüzü taş gibi hareketsizdi. Alabama'da Georgia'da, Mississippi'de, Kuzey ve Güney Carolina'da Texas'da, Arkansas'ta, Virginia'da hep ayni kanlı olayların dâvasını savunmak yüzünden yüreği doluydu. Biran donuk gözlerle yargıça baktıktan sonra çantasından Sam'ın saksofonunu çıkardı, kürsünün üzerine koydu:

«Bu saksofon demiryolu geçidinden 3 mil uzaklıkta bulundu..» dedi.

Yargıç, jüri üyeleri, salondaki dinleyiciler

çamurlanmış saksofona korkulu gözlerle baktılar. Saksofonun ötüvermesinden ürküyorlarmış gibi bir halleri vardı.

«Çek şu zırıltıyı kürsüden!» diye bağırdı yargıç. «Başka delil göstermezseniz bunu delil diye kabul edemem.»

Zenci avukat bana döndü. Ayağa kalktım. Garandel ile birlikte zenci avukata yaklaştık.

«Mister Jones, görgü tanığı olarak Sam Black'ın nasıl öldürüldüğünü anlatabilir,» dedi avukat Grandel.

Yargıç ancak o zaman benim mahkemeye geliş nedenini anladı. Zenci avukatla, benim ve Grandel'in söz birliği ettiğimizi de fark etti. Ama hiç renk vermedi.

«Sizi hatırladım evlât..» dedi, «sizinle küçük bir tartışmamız olmuştu.»

«Evet sayın yargıç, suçsuz yere hapsedilmiş olan zenci Griffin yüzünden.»

Yargıç jüriye döndü:

«Mister Jones, New York gazetelerinden birinin çok kabiliyetli röportaj yazarlarından, ama bizim kasabamızdan pek hoşlanmadı..» diye beni tanıttı onlara, sonra: «Sam Black hakkında ne biliyorsunuz bakalım evlât?» diye sordu.

Beni tanıtma şekline aldırmadan, isim zikretmeksizin o pazar gününün yüz karası olayını, beyaz külâhlı Minerva kulübü üyelerinin Sam'ı nasıl öldürdüklerini bütün ayrıntılarıyle anlattım.»

«Boğazını sıktıktan sonra biri onu nehrin kıyısına götürdü, suya attı..» diye sözlerimi bitirdim.

«Bu biri dediğiniz kim olabilir?» diye sordu yargıç Ambros.

«Kesin olarak şudur diyemem.»

«Madem orada hazır bulunduğunuzu söylüyorsunuz, onu teşhis etmeniz lâzım gelir.»

«Özür dilerim, ama bunu söyliyemem.»

«Sakın siz olmıyasınız!»

Bütün direncimle:

«Hayır sayın yargıç..» dedim.

«Evlât gayet tabiî ki kendi kendini ele verecek itirafı kimse yapmak istemez.» Kürsü üzerindeki eli örümcek gibi bana yaklaştı. «Şunu söyle bana, sen Minerva kulübünün üyesi olarak arkadaşlarını Sam Black aleyhine kışkırttın mı, kışkırtmadın mı?»

«Ben hiç kimseyi bir zenciyi linç etsinler diye kışkırtmadım.»

«Niye inkâr ediyorsun? Sherif Smith bana söyledi, Sam Black'ten nefret ediyormuşsun. Onu öldürmeleri için Minerva kulübü üyelerini sen kışkırtmışsın.»

İçimden öyle bir hiddet kabarmıştı ki, avukat Grandel tutmasa, bu ihtiyar domuzun suratına bir yumruk indirecektim hani.

«Onları ben kışkırtmadım; ama Klan'ın Sam'ı yok etmek istemesinin nedenini biliyorum.

«Neymiş bu sebeb evlât?»

Arkamda bir gürültü duydum. Salonu birden bir dinleyici kalabalığı doldurmuştu. Anlaşılan mahkemede görülmekte olan dâva kasabada duyulmuştu. Durmadan içeriye doluyorlardı.

Yargıçın kürsüsüne biraz daha sokuldum:

«Çünkü Sam, Cora Latour'un bir otomobil kazasına kurban gitmediğini biliyordu. Bu yüzden onu ortadan kaldırdılar. Nasıl ki.. Ed Sage ile Tom Ord da ayni nedenle yok edilmişlerdi.»

Yargıç Ambros'un yüzü kül gibi oldu. Yum-

ruğunu kürsüye vurmamak için kendini güçlükle tuttuğu hissediliyordu. Otomobil kazası hikâyesini uyduran kendisi idi. İhtiyar haydudu kıskıvrak yakalamış olmanın hazzı dolmuştu içime.

Gözlerinin cam gibi parladığını gördüm.

«Mister Jones, bu mahkeme uzun incelemelerden sonra 16 Mart 1956 olayının bir otomobil kazası olduğu neticesine varmıştır. Mahkemenin yüksek şerefini bu çeşit saldırışlara karşı korumak vazifemdir. Hayasızca iddia bu sizinki..»

Dinleyicilerin beni yuhaladıklarını duyuyordum. Boş bira şişelerini ayaklarıma doğru yuvarlıyorlardı. Şişeler kürsüye çarparak kırılıyordu.

Zabit kâtibi salonun sükûtunu sağladıktan sonra yargıç sözlerine devam etti:

«Frank Jones, saygısızca iddialarınızla mahkemenin onurunu zedelediniz. Üç ay hapis mi yatmak istersiniz, yoksa 500 dolar para cezası mı ödiyeceksiniz?.»

Dinleyicilerin:

«Bu ceza ona az.. deliğe tıkmalı..» haykırışları saloun çınlatıyordu.

Avukat Grandel protesto da bulunmak istedi, fakat sesini işittiremedi.

Yargıç:

«Söyliyecek bir sözünüz mü var birader?» diye sordu avukat Grandel'e.

«Evet» dedi Grandel «Mahkemlnin bir kere daha Cora Latour'un ne şekilde öldüğünü incelemesini rica ediyorum. Cora'yı mademki Tanrı geri gönderdi, bizi bizzat kendisi aydınlatabilir. Hemen çağırılıp dinlenmesini talep ediyorum.»

O anda gözlerime inanamadığım bir şey oldu. Yargıç, talebi reddetmek fırsatını bile bulama-

dan kapı açıldı, Bella Marlin'in yardımıyla tekrar hayata dönen Cora, namı diğer Roberta Gregg, namı diğeri Nora Gregor, benim küçük sevgilim, içeri girdi. Sislerin ardından çıkmış bir hayal gibi yürüyordu. Dinleyicilerin soluklarını kesen büyük bir heyecana kapıldıklarını görüyordum.

«Sorularıma başlıyabilir miyim?» diye sordu Grandel..

«Sabırlı ol biraz birader efendi.»

Yargıç mevzun bacaklı, sarışın hayaleti baştan aşağıya süzüyordu. Onu «Yedi Günah Bahçesine» sermaye yapamamış olmaktan üzüldüğü belli oluyordu.

«Mahkemede gerçeklerin aydınlanmasına çalışmak vazifemdir şüphesiz. Ama biz şu anda hemşehrimiz Sam'ın davasına bakıyoruz. Eğer vatandaşımız Robinson, Grandel biraderimizin arzusunu kabul ediyorsa, biz de mahzur görmeyiz. Zahmet edip buraya gelmiş olmanızdan dolayı teşekkür ederm kızım. Mahkeme bilginize müracata karar verdi.

Bu sözleri söyledikten sonra yargıç önündeki kadehten bir kaç yudum içti,

«Öldüğünüz geceyi hatırlıyor musunuz kızım?»

«Evet..» dedi Cora.

«16 Mart 1956 gecesi idi değil mi?»

«Evet.»

«Banker Ducournau'nun partisine gitmiştiniz. Zengin bir parti idi bu. Söylendiğine göre, şampanya su gibi akmış o gece. Herkes sarhoş olmuş. Öyle değil mi?»

«Hayır.. Ben sarhoş değilim. Tamamen tersine, fazlasıyla ayıktım. Çünkü Belediye Başkanı ile ciddi bir mesele üzerinde görüşecektim.»

«Biliyorum. Zenci çocuklar meselesini görüşmüştünüz. Ama benim hatırladığıma göre hafifçe sarhoştunuz kızım. Bu sarhoşluk sebebiyle Guy' konağın meşe ağaçları yoluna kadar sana refaket etmek zorunu duymuştu.»

«Hayır bu iddia doğru değil. Ben üç bardaktan fazla şampanya içmemiştim çünkü.»

«Bu kadarı yeter zaten. Maalesef kızım, sen bu yol üzerinde yürürken nereye bastığını bilmiyodun.»

«Ne münasebet.. Bana doğru gelen Ford arabanın lâmbalarını gayet iyi görüyordum.»

«Doğru mu? Öyleyse arabayı süren zenci Griffin'i de görmüşsündür.»

«Hayır.. Araba önümde durdu. Başında Ku-Klux-Klan küllâhı olan bir hayalet atladı yere. Beyaz eldvenli elleriyle boğazıma sarıldı, sıktı.»

«Yanılıyorsun kızım. Araba durmamıştı. Size çarpıp düşürdükten sonra üzerinizden geçmişti.»

Bir yandan ben, bir yandan Grandel, Cora'nın sükûnetini muhafaza etmesine yardım ettik. Kendini tuttu kız, ama bütün vücudu titriyordu.

«Ben boğdu kulâhlı kişi.. Kasten öldürdü beni. Sonradan arabayı üzerimden geçirdi.. Cinayeti belli olmasın diye.»

«Yalan söylüyorsun!»

Bu söz üzerine Cora kendini tutamadı. Gözleri ateşler saçarken yumruklarını sıktı:

«Yemin ederim ki Griffin suçsuz yere hapse atılmıştır.»

«Yalan söylüyorsun! Paçavra gazetenizde yayınladığınız yalanlar gibi yalan bu söylediğin de.. New Yorklu hayasız röportaj yazarının iddiaları gibi yalan bu da..»

Yargıç Ambros kendinden geçmiş bağırıyordu:

«Mucize diye savunduğunuz sahtekârlığı da yutacak göz yok bende. Öldükten sonra dirilmiş olacağınıza bir an bile inanmadım ben.»

Bir an sustu. Mahkeme salonunun camdan tavanına baktı.

Gökyüzü ağır, kara bulutlarla örtülmüştü. içeriyi basbayağı karanlık bastırmıştı. Müthiş bir fırtına geliyordu.

Bir şimşek çaktı. Sema yıkılıyormuş gibi bir gök gürültüsü camları sarstı. Yağmur şakırtıları duyuldu.

Böyle havalar Muscatine'de nadir değildi. Ama bu kez ısmarlama gibi mahkeme salonunun havasına pek uygun düştü. Dinleyicilerden bir kısmı korku ile yerlerinden fırladılar. Jüri üyelerinden bir çoğu istavroz çıkardılar.

Salon biraz aydınlandığı sırada avukat Grandel, her zamandan tehditkâr dikildi yargıcın karşısına.. Ağzından sigarasını attı, en küçük bir saygı tavizinde bulunmak zorun duymadan:

«16 Mart 1956 olayı hakkında mahkemenin verdiği kararın hatalı olduğu bu açıklamadan anlaşılmıştır. Griffin'in ne bir arabası vardır, ne de bir kaza yapmıştır. Buna rağmen zavallı hapse atılmıştır. Üstelik mahkeme haksız bir tasarrufla sanığın bir avukatla görüşmesine bile izin vermemiştir. Yargıç Ambros'un bu kanunsuz kararlarını hükümsüz sayıyorum. Hakkındaki yersiz iddiaları çürütebilmek için meslektaşım Robinson ile birlikte, derhal sanıkla temasımızın sağlanmasını talep ediyorum.»

Muscatine'nin büyük ihtiyarı Yargıç Ambros,

acınacak haldeydi. Âdeta yere serilmişti. Deli gözlerle bakınıyordu etrafına.

«Oturum tatil edilmiştir. Davaya öğleden sonra saat 3 te devam olunacaktır.»

Bu karar ağzından anlaşılmaz bir mırıltı halinde döküldü. Güçlükle doğruldu yerinden, sallanarak salondan ayrıldı.

★

Öğleden sonra 10 dolar verseniz mahkeme salonunda oturacak yer bulamazdınız. Galeri kısmını zenci dinleyiciler doldurmuşlardı.

Yargıç salona girince hepsi ayağa kalktılar.

Ambros yerine geçti, oturdu. Kararsız bir yüzle uzun zaman konuşmadan durdu.. Söze başlamak üzere ağzını açtığı zaman dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme fark ettim:

«Mahkememiz mahpus Griffin'in duruşmaya katılmasında bir sakınca görmemiştir.

Hasta olduğu için hapishanede ziyaretine izin verilmemektedir. Hastahanenin doktoru mahpusun hiç kimseyle görüşmemesi gerektiğini, hele avukatlarla ve New Yorklu gazeteciyle temasının vahim sonuçlar doğuracağını mahkememize bildirmiştir. Aslında bu temasın, devamızın konusu olan Sam Black olayı ile de bir ilişiği yoktur. Buna rağmen biz ihtiyar zenciyi, avukat Grandel ile Robinson'un isteklerine uyarak oturuma getirtmeğe karar verdik. Sherif Smith burada mı?»

Zabıt kâtibi:

«Evet efendim mahkûmu getirdiler.»

Büyük kapının iki kanadı ardına dek açılınca salonda derin bir sessizlik hâkim oldu.

Sherif ile bir gardiyan Griffin'in kollarına girmişlerdi. İhtiyar zencinin ayakları yürüyormuş gibi kımıldıyordu. Fakat tabanları yere basmıyordu. Başı göğsüne düşmüştü. Kara deriyle kaplı canlı bir iskelet gibiydi. Getirip zenciyi bir sandalyaya bıraktılar.

«Griffin ile konuşmak istiyorsanız, buyurun!» dedi Yargıç Ambros avukatlara.

Avukat Grandel'in yüzü hiddetten mosmor kesilmişti:

«Sanıkla bir odada yalnız görüşmek istiyoruz.» dedi.

«Gereği düşünüldü, avukatın isteği yersiz görüldü.»

Beyaz ve siyah avukatlar beyhude yere zenci ihtiyara, gerçeği söylerse kurtulacağını anlatmağa çalıştılar. Oysa zavallı ihtiyar zenci. Yargıç Ambros'un karşısında korkudan felçe uğramış gibi, kıpırdamadan duruyordu.

Bir tek söz çıkamıyordu ağzından. Belki de gerçeğin ne olduğunu unutmuştu.

Bir çeyrek saat sonra yargıç babacan bir tavırla ihtiyar zenciye doğru eğildi:

«Önümde bir kâğıt var Griffin.. Altını bizzat imzalamışsın. Geçen yıl, 16 Mart tarihinde Miss Cora Latour'un kazaen kamyonla çiğnediğini ifade etmişsin bu kâğıtta. Doğru mu ifaden, yoksa değil mi?»

Griffin elini göğsü üzerine götürdü, nefes verir gibi:

«Doğru..» dedi.

Yargıç Ambros bir kez daha partiyi kazanmıştı.

★

Tante Lily'in kedileri miyavladıkça artık sinirime dokunuyordu. Bazen bunların kedi olduğundan şüpheleniyordum. Uykularım kaçıyordu. Birden kulağıma bir ses çalındı:

«Frank.. Benim ben.. Ne olur bana yardım ediniz.»

Rüya mı görüyordum yoksa? Ama hayır.. Uyanıktım.. Ses bahçeden geliyordu. Bir kadın sesi idi bu.

Pijamayla fırladım yataktan. Sabahlığımı sırtıma geçirdim. Koşarak bahçeye indim.

«Hey.. Neredesin? Kimsin sen!..» diye seslendim karanlığa..

«Buradayım Frank.»

«Judy, sen misin?» İçime bir rahatlık doldu.

Yardım isteyenin Cora değil de Judy olmasına bayağı sevindim. Çünkü, Klan'ın onu götürdüğü arabadan ittiğimin ertesi günü Michael'le gidip onu aramıştık. Ama en ufak bir iz bile bulamamıştık. Zavallının tekrar o canavarların eline düşmüş olmasından korkuyordum.

«Buradayım Frank, buradayım.»

Ses bahçenin karanlıklarında yankılanıyordu. Manolya koruluğundan geliyordu.. Oraya koştum. Karanlıktan kendisini göremiyordum.

«Sana bir yardımım dokunabilir mi Judy?»

«Önce bir sigara ver Allah rızası için.»

Sabahlığımın cebinden sigara paketimi, çakmağımı çıkardım. İkisini birden kaptı elimden. Sigarasını yakarken çıplak vücudunun kurumuş kan lekeleriyle örtülü olduğunu gördüm. Sigarasından hırslı bir nefes çekti:

«Hayatımı sana borçluyum Frank..» dedi. Başına gelenleri anlattı:

Arabadan yere düşer düşmez, kendini yolun kenarındaki hendeğe atmıştı. Herhangi bir tarafı incinmemişti. Orada bir zaman yatarak ne yapması gerektiğini düşünmüştü. Bir daha eve dönemiyeceğini kestirmiş, canını kurtarmak için kapağı ormana atmağa karar vermişti. 5 gün 5 gece ormanda kalmıştı. Ne bulduysa yemişti. Kendisini ancak benim kurtarabileceğimi umuyormuş. Ama benimle nasıl ilişki kuracağını bilemiyormuş. Beşinci gece, dikenlerle vücudunun yırtılmasına aldırmadan koruluktan geçerek Parlange konağının avlusuna sığınmış.

«En sonunda seni buldum Frank. Sen yanımda olmadan bir adım atmağa cesaretim yok.»

Bu kadın bir günah evi işletmiş, büyük paralar kazanmıştı. Utanmak nedir bilmezdi. Ama nihayet bir insandı. Hayatı tehlikedeydi. Ona yardım etmem bir insanlık borcuydu.»

«Korkma Judy!... Senin için bir kurtuluş yolu bulacağım.»

«Sadece yol göstermen yetmez Frank. Bana elbise de, para da lâzım.»

«Onları da bulacağım.»

«Sonra beni kimseye görünmeden bir trene bindirmen lâzım. Tren nereye götürürse götürsün umurumda değil. Bu yere batası kasabadan uzaklaştırsın beni de...»

Sustum.

Judy'nin bilinmiyen yerlere gitmesine nasıl razı olurdum? Benim için baha biçilmez bir değeri vardı onun.. 16 Mart 1956 ya ait bütün ayrıntıları kocasından dinlemiş bir insandı o...

«Bana güveniyorsun değil mi Judy?»

«Elbette Frank..»

«Öyleyse nasihatimi dinle: burada kal!»

«Çıldırdın mı sen Frank Bu kasabada bir gün bile beni yaşatmazlar.»

«Seni ben koruyacağım.»

«O zaman, peki Frank.»

Kalkmasına yardım ettim. Bana dayandığı halde sağlam basamıyordu, sallanıyordu.

Judy'i, doğru odama çıkardım.

Sonra gittim, Cora'yı uyandırdım.

Küçük sevgilim, savaş yıllarında hastahanelerde hemşirelik ettiği için Judy'yi yıkayıp temizledikten sonra yaralarını sardı. Benim yatağa yatırdık zenci kadını... O kadar yorgundu ki getirdiğim sütü içerken uykuya daldı.

Onu uyur bırakarak Cora'nın odasına geçtik. Ne yapmamız gerektiği üzerinde konuşmağa başladık.

«Allah vere de zenci kadının burada olduğunu fark etmeseler..» dedi Cora.

Saatime baktım, iki idi.

«Konaktakilerin kalkmalarına epey zaman var. O vakte kadar onu gizleyecek bir yer buluruz.»

Keskin bakışlarla bakarak:

«Kadını neye burada saklamak istiyorsun?» diye şikâyet etti. New Orleans'a ya da yeni bir «Günâh Bahçesi» işletebileceği başka bir yere gönderebilirdin pekâlâ..»

«Onun burada kalması menfaatimiz icabı.»

«Onunla bir alış verişin mi var?»

Gözlerinin alev gibi parladığını görünce, durum gülmeğe hiç te yatkın değilken, gülmeye başladım.

«Kıskanıyor musun yoksa sevgilim?»

«Evet..»

«Onunla hiçbir alış verişim olmadı, olmıyacak da.»

«Yemin edebilir misin?»

«Elbette ederim.»

«Öyleyse onu gizleyecek bir yer biliyorum.» dedi, yanağımdan öptü beni.

★

Michael'i uyandırdık.

Bahçe sonunda, yüz yıllardan beri boş duran kölelerin muhafazası için yapılmış binaya gittik. Pencerelerinde demir parmaklıklar vardı. Çift katlı kapıların kilitleri paslanmıştı.

Altmış kadar bölme vardı. Önce kölelerin muhafızları için yapılmış bölmeye girdik. Küf kokan havanın temizlenmesi için pencereleri açtık. Elektrik lâmbalarımızın aydınlığında etrafı gözden geçirdik. Ot yatak, yüz yıkama lavobosu, diğer ilkel mobilyalar bir parmak toz içindeydiler. Duvardaki takvim 1 Ocak 1863 tarihini gösteriyordu.

Üç saat kadar uğraştık burasını biraz oturulur hale getirebilmek için. Saat 5 de Cora zenci kadının giyinmesine yardım etti. Cora'nın elbiseleri Judy'ye pek uymuyordu.

Görülmediğimizden emin olduktan sonra Judy'yi gizleneceği yere götürdük.

Öğleden sonra Judy'ye kahve ile bir sepet yiyecek götürdüğüm zaman kendisini oldukça toparlamıştı. Kahveyi hırsla içti. Sucuklu omleti de deli gibi yedi. Lokmaları ağzına aç kurt gibi tıkıyordu.

Karnını doyurduktan sonra kocasını sordu.

Olayı bütün çıplaklığıyle anlattım. Dinlerken hiç de hayret göstermiyordu. Ama sözlerimin sonunda başını önüne eğdi:

«Böyle ölmesini istemezdim.» dedi.

«Ben de istemezdim Judy.»

Ona, Sam'ın mahkeme huzurunda okunan mektubundan bahsettim.

«O mektuptan haberim vardı Frankie. O zamana kadar aralarından su sızmayan Sherif, kendisine kaçmayı sağlık verince iki mektup yazmıştı Sam.»

«İkinci mektup kime aitti?»

«Sana..»

«Bana mı? Ama ben hiç bir mektup almadım ki..»

«Zaten sana gelmiyecekti mektup.»

«Neye?»

«Sam öldüğü takdirde mektup sana yollanacaktı. Bu sebebten evdeki küçük bir kutuya koymuştu. İhtimâl hâlâ mektup oradadır.»

Hayretler içinde kalmıştım. Güzel giyinen saksofoncu Sam, ünlü lotaryacı bana mektup yazmıştı ha?

«Bana neden bahsediyordu acaba mektubun içinde Judy?»

«Cora Latour cinayetinin esrarından.»

«Ben onu çoktan öğrenmiştim zaten.»

«Hayır, yanılıyorsun Frankie, kaatilin kim olduğunu bilmiyorsun sen.»

«Sen biliyor musun?»

Omuzlarını kaldırdı.

«Sam sana Ford arabanın kime ait olduğunu bildirmişti mektubunda.»

Judy'ye baktım. Doğru mu söylüyordu? Eğer doğru ise söyledikleri bu feci cinayetin esrarı kolayca çözülecekti. Mektubu bulmam lâzımdı. Sam'ın villâsına gitmeli, bütün köşe bucağı araştırmalı idim.

Günü can sıkıntısı içinde geçirdim. Cora konakta o canım kokusunu bırakmış, kendisi gene yalnız başına dışarı çıkmıştı. Kimbilir nereye gitmişti. Kıskançlık duygularıyla onu mu düşünürsün? Cinayetin esrarını ifşa edecek mektubu nasıl ele geçireceğimi mi? Acaba kutu neredeydi? Yatak odasında mı, oturma odasında mı, mutfakta mı?

Judy de bilmiyordu.

Geceyi iple çekiyordum. Villâya görünmeden gitmem lâzımdı. Ya Sherif beni oralarda dolaşır görürse? Ya takip edilirsem? Ya beni yabancı bir adamın evi içinde yakalarlarsa? O zaman Yargıç Ambros muradına ererdi, tıkardı beni deliğe..

Villânın bahçe kapısı gıcırdıyarak açıldı. Ku-Klux-Klan'ın bahçeye diktiği yarı yanmış haç hâlâ yerinde duruyordu. Tek tük fenerlerin aydınlattığı sokağa bir kere daha baktım. Kimseler yoktu görünürlerde.

Beyaz badanalı eve doğru yürüdüm. Garajın kapısı açıktı. Sam'ın beyaz Kadillak arabası sırra kadem basmıştı. Veranda kapısı kilitli değild. Açtım, girdim içeriye.. Elektirik fenerini sıktım. Ortalık karma karışıktı. Sandalyalar, koltuklar devrilmiş, perdeler yırtılmıştı. Yerlerde kırılmış bardaklar vardı. Oturma odasındaki güzel mobilyelerden bazıları, radyo, pikap, teyp ile yerdeki halı çalınmıştı. Akvaryum da küçük odanın bir köşesine atılmıştı. Buradan kaçıp gitmemek için kendimi güç zaptediyordum.

Acaba o küçük kutu nerelerdeydi?

Belki de yatak odasındaydı. Merdivenleri koşarak çıktım. Lâmbayı yatak odasında gezdirince ayni soyguncuğun burada da izlerini gördüm.

Dolaplarla komidin tamamen boşaltılmıştı. Judy'nin bir tek elbisesinden başka bir şey kalmamıştı gardorapta. Oval ayna param parça idi. Duvarda asılı duran Picasso'nun Mandolinli Kız levhası ortasından yırtılmıştı. Buradan da umudu kestim. Judy'nin aramamı söylediği merdiven altına indim.

Orada bir kaç bavul vardı. Birincisini tanıdım. Bolitanın dolarları dururdu içinde. Açtım, paralara dokunulmamıştı. Judy'e lâzım olacak, diye dolarları aldım. İkinci bavulu açtım, bomboştu.

Üçüncü bavulu acınça derin bir nefes verdim. Küçük kutu bavulun içindeydi. Mektubu aldım. Zarfın üzerinde: (Ancak ölümümden sonra açılabilir) yazılı idi. Ne yazık artık bu mektubun açılmaması için sebeb kalmamıştı.

Heyacanımı yenmek için âdetim olduğu üzere pipomu çıkardım, doldurdum, yaktım. Bir kaç nefes çektim. Sonra zarfı yırtarak okumağa başladım:

Mister Jones,

Size aşağıda anlatacaklarım o kadar gerçek ki, Tanrı yardımcım olsun;

Ocak başlarında bir gece Belediye Başkanı, Cafe Dixielan'a geldi, beni masasına çağırdı. Yardım ricasında bulunması şaşırttı beni.

Miss Cora Latour Belediyenin istikraz senetlerinin vâdesini uzatmak için zenci çocuklarının Abraham Lincoln okuluna devamını şart koşmuş, bu yüzden çok sıkışık durumda kalmış reis. Kendi için değil, şehrin geleceğini kurtarmak için benden fedâkarlık istiyordu. Eğer bu hâyasız kadını bir otomobil kazasında yok edersem şehre büyük iyilik yapmış olacaktım. Üstelik mükâfata da gark edilecektim.

Mister Jones, bana inanmanızı rica ederim: Ben para kazanmak için her şeyi yaparım, ama böyle bir alçaklığı aslâ. Kaatil değilim ben Mister Jones, hazine verseler kimsenin canına kıyamam ben. Bu meselede bana yardım etmesi için Sherife gittim. Bu meseleyi Minerva kulübündeki arkadaşlarına açmayı vâad etti.

Bir kaç gün sonra kulüp üyelerinin aralarında bir fedai seçmeğe karar verdiklerini bildirdi. Kim 7 numarayı çekerse, otomobil kazasını o yapacaktı. Kur'ayı çekmişler, ama 7 numaranın kime düştüğünü bana söylemedi Sherif.

Aradan bir kaç hafta geçti. Sherif bir gün bana geldi. Uydurma plâka numaralı bir araba satın almamı bildirdi. Yargıç Ambros vermişti bu aklı.

New Orleans'dan T modeli bir Ford araba satın aldım. Garajıma koydum. Mart başına kadar araba orada kaldı. Hemen hemen kararlarından caydıklarını sandığım bir gün, hava kararduktan sonra, beyaz Kadillak arabasıyla Jack Latour evime geldi. Bendeki eski Ford arabayla Kadillağını tarampa etmemizi teklif etti. Gûya bu eski arabanın tarihi bir değeri varmış. Öyle söylüyordu Jack Latour, ama bir yandan da göz kırpıyordu bana.

Kadillağı bıraktı, eski Ford arabayı aldı, gitti.

Parlange'lerin aşçısı Sally benim halamdır. Ondan öğrendim ki sahte plâka takılmış Ford araba birkaç gün Jack Latour'un garajında durmuş. Ondan sonrasını biliyorsunuz Mister Jones. 16 Mart gecesi ben ihtiyar Griffin, Ed Sage, Tom Ord cinayeti gözlerimizle gördük. Zavallı saf Griffin ertesi günü gitti, olayı ihbar etti. Derhal yakalan-

dı, deliğe tıkıldı. Ed Sage ile Tom Ord da onun saflığına kurban giltiler.

Şimdi sıra bana geldi.

Şunu da unutmadan yazmalıyım Mister Jones: Miss Cora'nın dirilmesi, otomobil kazası suçlularını müthiş korkuya düşürdü. Foyalarının meydana çıkmaması için onu bir kez daha öldürmek isteyeceklerdir. Saygılarımı söyleyin Miss Cora'ya bu kasabada hayatı her zaman tehlikededir. Zenci çocuklarının beyazlarla ayni okula devam etmesini istediği için gene başı derde girecektir. Beni sevmediğinizi biliyorum, ama gene de saygılarımı sunarım.)

Bolita Sam

★

Mektubun her satırını içiyor gibi okuyordum. Mektuba öyle dalmıştım ki nerede olduğumu unutmuştum.

Bir çatırdı duyar gibi oldm. Başımı kaldırdım. Görünürlerde kimseler yoktu. Ama parmaklarının ucuna basa basa birinin merdivenlerden indiği belli oluyordu.

Birden bir ses:

«Korkma Frankie, yabancı değil, benim.» dedi.

Her zamanki gibi baştan çıkarıcı güzelliğiyle Gloria karşıma dikilmişti. Parlak siyah saçları alnına dökülmüştü. Dudakları gayet ustalıkla boyanmıştı. Zarif boynunu gene ipek şalıyla örtmüştü.. Beyaz elinin tırnaklarını karmen renginde bir ojeyle boyamıştı.

Ama bu parmaklar şimdi bir tabancayı bana doğru çevirmişti. Doğrulayım dedim, beceremedim.

Korkudan bacaklarının dermanı kesilmişti. Gülümsemesine rağmen Gloria'nın parmağı tetikteydi. Emniyet kanadı da kaldırılmıştı tabancanın.

«Rahatsız olma, otur oturduğun yerde Franke boy!»

«Sağ ol güzelim. Bu şakanın sebebini sorabilir miyim?»

«Can sıkıntısından patlıyordum. Arabana atladığını görünce, eğlenceli şeyler göreceğimi umdum. Can sıkıntısından kurtulmak için peşine düştüm. Doğrusunu istersen, Sam Black'ın villâsına gelişin hayretimi uyandırdı.»

«Burada aradığım bir şey vardı.»

«Görüyorum ki aradığını bulmuşsun.»

Tabancasının namlusunu kalbime doğrulttu:

«O mektubu ben de görebilir miyim?»

«Bana yazılmış bir mektup.»

«Olsun varsın.. Biz kadınlar mütecessiz oluruz. Kaçık bir zencinin yazdığı mektuba şöyle bir göz atsam ne çıkar yani?»

«Bu mektupta bir çok insanın Cora'yı öldürmekle suçlandırıldığını söylesem yetmez mi sana? Aralarında kocanızın da adı var.»

«Hayır, yetmez.»

Birden Gloria'nın yüzündeki gülümseme kayboldu. Erkek gibi sert bir anlam doldu bakışlarına.. Korkunç bir şekil aldı yüzü:

«Verin o mektubu bana!»

Tabancanın simsiyah ağzına büyülenmiş gibi bakıyordum.

«Önce şu oyuncağı kaldırın aradan.»

«Hayır..»

«Bana karşı yaptığınız bu hareketin manasını biliyor musunuz? Cinayetten siz de suçlusunuz öyleyse.»

«Ben de mi suçluyum?»

«Tabiî.. Jack'ın karısı olduğunuzdan dolayı siz de cinayetten sorumlusunuz.»

Yanıma sokuldu. Gözlerinde kötü pırıltılar belirmişti. Sol eliyle yüzüme müthiş bir tokat indirdi:

«Haberiniz olsun ki, ben Jack'ın suçlandırılmasına aslâ tahammül edemem.» diye bağırdı.

«Onun halâ suçsuz olduğunu mu iddia ediyorsunuz?»

«Evet.»

«Şu mahud Ford arabanın onun olmadığını savunamazsınız ya.. Arabayı sizin yardımınızla gizlemiş.»

Gloria, bir tokat daha indirdi. Öyle ağır eli vardı ki, sallandım bir kere.. Ama ayni anda tabanca tutan elini yakalayabileceğimi de farkettim. Yıldırım hızıyla bileğine sarıldım, tabanca parmaklarının arasından düşünceye kadar sıktım. Ayağımla ittim tabancayı.

Gloria inler gibi bir sesle:

«Evet Ford araba Jack'ındı.» dedi.

Elimden kurtulmak için bir hareket yaptı, kendime doğru çektim onu.

«Jack eski araba koleksiyonu yapmağa meraklıdır. Beyaz kadillağını bu merak yüzünden zencinin eski Forduyla değiştirdi. Onu da garajdaki eski model arabalarının yanına koydu pek tabii. Stuz, Maksvel, Dusenberg marka eski arabaları vardı, ama Fordu yoktu.»

«Cinayet gecesine kadar Ford araba garajda kaldı, değil mi?»

«Hayır üç gece evvel çalmışlardı onu.»

Güldüm.

«Böyle masallara inanacağımı sanmazsınız değil mi?»

«Canınız isterse inanın.»

«Sam mektubunda, hiç şüpheye yer bırakmıyacak şekilde katilin kim olduğunu yazmış; arabanın sahibi işledi cinayeti, diyor.»

Çevik bir hareketle Gloria elimdeki elektirik fenerini kaptığı gibi dışarı fırlattı. Zifirî karanlıkta kalmıştık.

«Mektubu bana ver Frankie.» diye fısıldadı, vücudu vücuduma sürtünüyordu., azgın bir yılan gibi sarılmıştı bana.. Kıpırdayamıyordum. Belki de gönüllü olarak onun kollarından kurtulmak istemiyordum.

Küçük sevgiliyi unutmağa mı çalışıyordum yoksa? Guy ile, ya da kimbilir kiminle nerelerdeydi şu anda, neler yapıyordu?

Gloria'nın sıcak dudakları ağzımı bulmuştu.

«O mektubu bana ver Frankie. Ne istersen veririm sana.»

«Ben sadece gerçeği öğrenmek istiyorum senden Gloria.»

«Boşuna red etme beni Frankie.. Nihayet sen de erkeksin!»

Kollarından kurtulmağa çalıştım. Ama beni bırakmadı. Vücudu kor gibi sıcak ve terli idi:

«Ne olur Frankie, kırma beni..»

«Şeytana uymıyacağım...»

«Budalasın sen.. Senden kuvvetli olduğumu nasıl anlamıyorsun?»

«Çekil başımdan Gloria.. Seninle uğraşacak vaktim yok.»

«Hayır mı? Sahiden istemiyor musun?»

Öteki elini de kurtarmıştı sımsıkı sardı beni.

Öyle şidetle sıktı ki, dengemiz bozuldu. Arka üstü karanlığa yuvarlandım. Başım yere çarptı. Sersemledim ama çabuk toparladım kendimi. Kalkmağa davrandım, Gloria beni bastırdı. Saçları yüzüme dökülmüştü.

Vücudunun titreyişlerini, sıcak nefesini hissediyordum.

«Öp beni Frankie!»

«Neye öpeyim? Senin buraya mektup için geldiğini biliyorum.»

«O pis mektubu Allah kahretsin!. Bana ne ondan. Ben seni istiyorum Frankie. Senin sevgini istiyorum.»

«Sevgimi mi?»

Güldüm.

«Sevgi silâhıyle mi beni aldatacaksın yâni?»

«Bağışla beni Frankie!.. Biran için kocama karşı ödevimi yapmağa çalıştım.»

«Öyleyse git, ona öptür kendini.»

«Sevilmeye ihtiyacım olduğunu görüyorsun Frankie? Senin tarafından sevilmek istiyorum.»

«Kocanın seni sevdiğine eminim.»

«Bende nefret edeceksen öldür beni Frankie, daha iyi..»

Şehvet sardı her yanını. Beni bir korku aldı. Ama bu hisse tam korku da denilemezdi. İstek ve ihtiras uyanışına benzer yanı vardı.

Bir kez daha kalkmağa çalıştım.

«İşte mektup, al!..»

«İstemiyorum artık onu.. Yere batsın.. bana sen lâzımsın.»

«Aklını başına topla Gloria...»

«Bu kendinden geçiş daha tatlı Frankie...»

★

Elektirik lâmbasını bulup yaktım. Gloria bavulun üzerine oturmuştu. Bir eli dizlerinde, bir elinin yumruğuna çenesini dayamış, verdiğim mektubu okuyordu.

«Bana söyliyecek hiç bir şeyin yok mu Gloria?»

«Olmaz mı? Ama sana nasıl inanayım Frankie? Beni aldatmaz mısın?»

«Hayır.»

«Söyleyeceklerimi sır gibi saklayacağına söz verebilir misin?»

«O kadar da değil.»

«Öyleyse Dr. Grandel'e git! Jack hakkında her şeyi bilir o...»

«Dr. Grandel'e mi? Sen karısı olduğun halde bir şey söylemezsen, ondan ne öğrenebilirim?.»

«Pek âla Frank! Bu konuda konuşmak çok zorsa da anlatmağa çalışacağım. Sen.. Herhalde farketmişsindir, Jack kuvvetiyle öğünür. Öğünmesi de boşuna değil. Telefon rehberini iki parçaya bölebilir, bir masayı da üzerinde dört adamla birlikte havaya kaldırabilir. Jack'ın böyle kuvvet gösterilerinin nedenini sorup öğrenmeği merak etmedin mi?»

«Hayır.»

«Öyleyse, söyliyeyim.. Benim kocam... Erkek değildir. Onun ırza geçmek için cinayet işlemiyeceğini artık inandın mı?»

Hıçkırarak ağlamağa başladı. Sonra da boynuma sarıldı. Öptü beni.

Gecenin bir vaktinde mektubu tekrar geri verdi bana.

★

Avukat Grandel'in Belediye Başkanına yazdığı yazı Muscatine devletinde büyük güçlükler doğurdu. Cora'nın avukatı ya istikrar edilen paraların ödenmesini, ya da zenci çocuklarının Abrahm Lincoln okuluna devamını izin verilmesini istiyordu.

Zenci çocuklarına izin vermeği kimse düşünmüyordu. Sadece para meselesini çözmeğe çalışıyorlardı. Fakat Belediye Başkanı Cora'yı fikrinden döndürmek mümkün olmadığını da anlamıştı. O sırada Michael de gazetesinde gayet esaslı propoganda yazıları yazıyordu. Gazetenin ilk sayfasinde büyük harflerle New Orleans piskoposunun ünlü çoban mektuplarından parçalar koyuyordu:

(Irk ayrılığı gözetmek ahlâk kurallarına aykırıdır ve büyük günahtır.

Hemcinsini sevmenin adalete uymanın şartı bu iddiadan vazgeçmeği gerektirir. Zamanımızdaki demokrasi anlayışı beyazlarla siyahlar arasında eşitliği uygulamayı âmirdir.)

Bu yazılar çıktıkça, idareye tehdit mektupları yağıyor, geceleri meçhul kimseler camları kırıyordu. Ama Cora'nın tanrı tarafından tekrar hayata iade olunduğuna inandıkları için Parlange konağını taşlayamıyorlardı.

Büyük müessese sahipleri, kasaba üzerindeki uğursuz havayı yatıştırmak için aralarında toplanarak, belediyenin istikraz borçunu ödemeği düşündüler. Ama içlerinde bir çok milyoner bulunduğu halde bin dolar bile toplayamadılar. Bunun üzerine kilise, beyaz anaları belediyeye çağırdı. Abraham Lincoln okulu müdiresi şehir bandosu eşliğiyle birçok çocuk velisini peşine katarak şehrin

sokaklarında dolaştırdı. Gösteriye katılanlar birkaç adımda bir koro halinde:

«Zenciler, zenciler! Geldiğiniz yere. Afrikaya dönün!» diye bağırıyorlardı.

Gösteriye katılanların azlığı hemşehrilerin bu düşüncede olmadıklarına delildi. Geceleri Cora'nın mezarına pek çok çiçek konması düşmanlarını düşündürüyordu. Az zaman sonra Belediye Başkanı yelkenleri suya indirdi. Cora ile bir mülâkat rica ediyordu.

★

Belediye Başkanı bizi odasına kabul ettiği esnada, masasının gerisinde oturmuş, telefonla konuşuyordu. Eliyle mikrofonu kapayarak:

«Hoş geldiniz! Haberler iyi..» diye fısıldadı. Sonra elini mikrofondan çekerek yüksek sesle konuşmasına devam etti:

«Yanlış anlamadım ya Vali Bey, izin veriyorsunuz değil mi?» Bir dakika kadar sessiz dinledi. «Evet Vali Bey.. Şehir adına en derin teşekkürlerimi sunarım Vali Bey.»

Telefon aracını yerine koydu, ayağa kalktı.

Kollarını açarak Cora'ya doğru gitti, sarıldı, iki yanağını öptü, bu hareketine hiç bir mana veremedim.

«Beni tebrik edebilirsin Cora'cığım.. En sonunda Vali'yi razı ettim.»

Cora, Belediye Başkanının kollarından sıyrıldı.

«Valinin razı olduğu şey neymiş?»

«Irkların eşitliği prensibini bu devlette benimseyeceğiz. Artık hepimiz senin fikrindeyiz sevgili Cora..»

«Yani Vali Bey, başlangıç olarak, Abraham Lincoln okuluna 5 zenci çocuğun devamını kabul etti mi?»

«Evet yavrum. Her şey benim hazırladığım plâna göre uygulanırsa, bir itirazda bulunmayacak.»

Cora gülümsedi. Baştan çıkaran bir gülüştü bu.. Tanrım bu kadın Guy'la Rex gibi kimbilir kaç erkeği elinden geçirmişti. Ben bile onun oyuncağı değil mi idim?

Cora sordu:

«Nasıl bir plân hazırladınız başkanım?»

«Pek beyeneceğin bir plân Cora'cığım.. Bu plân uygulanınca, müdirenin bütün baltalamalarına rağmen, zenci okulundaki öğrencilerin hepsi Abraham Lincoln okuluna kaydedilecekler. Ne dersin buna?»

«Ne zaman olacak bütün bu söylediklerin iz?»

«Sizin isteğinize bağlı zamanı.»

«Benim isteğime mi?

«Evet Cora'cığım, istikrazın süresini uzatma mukavelesini imzaladığın anda bu plân uygulanmağa başlıyacak.»

«Plânın ayrıntılarını görmeden böyle bir mukaveleyi imzalamam.»

Törenli bir hareketle Belediye Başkanı kolunu Cora'ya verdi. Üzerinde aile resimleri ve şatafatlı bir hokka takımı bulunan yazı masasına götürüp oturttu. Çerçevede karısı ve çocuklarıyle birlikte çekilmiş resimleri vardı.

«İşte benim plânım.»

Bu bir inşaat firmasının hazırladığı ek inşaat plânı idi. Abraham Lincoln okuluna eklenecek cam ve betonarme pavyonla ilerde alacağı şekli gösteriyordu.

«Plânımda iki okulun nasıl birleştirileceğini görüyorsun sevgili Cora. Böylece bu üzücü problemi bir vuruşta çözmüş oluyorum. Pavyon inşatı tamamlandığı gün, beyaz öğrenciler de, siyah öğrenciler de ayni okula devam edebileceklerdir.»

Cora'nın bakışları plânın üzerinde dolaşıyordu:

«Evet görüyorum..» dedi.

Ben de sokuldum baktım plâna. Giriş kapıları birbirinden ayrı, sınıfları birbirinden ayrı, bahçesi birbirinden ayrı idi, etraf yüksek parmaklıklarla çevrilmişti.

Cora ağır ağır başını kaldırdı:

«Demek ırkların eşitliğini siz böyle anlıyorsunuz.»

«Tabii bu ilk adım.. Yavaş yavaş ideale doğru yaklaşacağımıza söz veriyorum size.»

Nutuk verir gibi konuşmasını keserek, kâğıdı kalemi Cora'nın önüne bir kere daha sürdü:

«Siz bunu imzalayın, ben de vakit kaybetmeden, hemen bu gün inşaat firmasıyla anlaşmayı bitiririm.»

Cora'nın yüzü gayet sakin görünüyordu, ama burun deliklerinin açılmasından, dudaklarının oynayışından heyacanını açıkca görüyordum. Bu belirtileri çok iyi tanırdım ben. Hiddeti patlayacağı zaman ağzı burnu böyle kımıldardı. Onun bu haline bayılıyordum. Kızdığı zaman şahane güzel oluyordu.

«Bana bu alçakça tekliflerde bulunmağa utanmıyor musunuz?»

Yakaladığı gibi plânı buruşturdu çöp sepetine attı:

«Eğer bu kağıdı imzalamam sizce okadar ö-

nemli ise, şartımı kabul edersiniz. Abraham Lincoln okuluna kayıdsız şartsız beş zenci çocuğu kabul etmedikçe bu imzayı koparamazsınız benden.»

Belediye Başkanı:

«Beş çocuk fazla. Gelin, şunu bir çocuk ile bitirelim..» dedi. Uzlaşmaya hazır bir gülümsemeyle Cora'ya bakıyordu.

«Pazarlığa alışık değilim, üstelik bundan hoşlanmam.»

«Beş çocuk derken politik durumunu da azıcık hesaba katın sevgili Cora'cığım.»

Zile bastı. Hademe kapıda hazır bekliyormuş, bir tepsi içinde buzlu viski, rom bardaklarıyla daldı odaya.

«Gelin anlaşalım sizinle Cora.. Bir çocuğun okula kabülüyle yetinirseniz, yerimi güvenle koruyabilirim. Zenci çocuklarının geleceği için bu çok önemlidir.»

Kadehini kaldırdı.

Cora, kadehi almadan bana baktı. Gözleri iri iri açılmıştı. Bir korkuya kapıldığını belli etmek istiyordu.

«Ben bu içkiden içmeyeceğim..» dedi.

«Neden Cora'cığım?»

«İçimden birisi, bu içkiyi içmememi tavsiye ediyor.»

Belediye Başkanı ağız dolusu güldü:

«İçinde zehir olduğunu mu sandın?»

«Kimbilir? Belki de!..

Gözlerinde, esrarlı bir âleme bakarmış gibi bir hal vardı:

«Yavaş tesir eden zehirler vardır. Saatlerden sonra insanı öldürür. Çoğu zaman geceleyin.. Böy-

lece ölüm sebebini anlamak güçleşir. Mickey Finn içerek böyle bir tehlikeye atamam kendimi.»

Ona hayretle baktım. Mickey Finn, Şikago gangesterlerinin kullandığı bir argo idi. Gerçek Cora böyle bir argo bilmezdi.

Her halde küçük sevgilim strip-tease dansözlüğü ederken öğrenmişti bu deyimi.

Belediye Başkanı da bunu farketti mi acaba? Donmuş kalmıştı herif:

«Ne oluyorsun Allahaşkına Cora? Seni zehirlemek isteyebileceğimi nasıl düşünebiliyorsun?»

«Vaktiyle, Ducournau'ların partisinde, şimdiki gibi yeminler, kasemlerle Abrahm Lincoln okulunda ırk eşitliğinin sağlanacağını vaad ederken, beni ortadan kaldırmak isteyebileceğini düşünmemekle hata etmişim.»

Belediye Başkanının alnında boncuk gibi terler belirdi:

«Beni o cinayetle suçlamak mı istiyorsun?»

Kadife gibi yumuşak bir gülüşle güldü Cora:

«Ocak başlarındaydı. Bir gece birden Cafe Dixieland'da bitiverdin. Sam Black'a el ettin, yanına çağırdın! Ona, bir otomobil kazası imkânlarını sağlık verdin. O plân sonradan, bankacıların partisinden döndüğüm sırada uygulandı. O cinayeti siz azmettirdiniz Belediye Başkanı Lenane...»

Belediye Başkanının yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. Ağzı bıçak gibi gerilmişti.

«Ben hiç bir zaman Cafe Dixieland'a gitmedim. Benim Sam Black'le hiç bir alış verişim olmamıştır.»

«Bunların unutalım. Size karşı intikam duyguları beslemiyorum. Benim safıma geçtiğiniz

takdirde sizi tamamen affedeceğim. Ben ırklar arasında eşitlik istiyorum Başkanım.»

«Beni tehdit ederek yola getireceğini sanıyorsan aldanıyorsun güzelim..» diye bağırdı Belediye Başkanı.»

«Sizi tehdit falan ettiğim yok. Okul idaresine beş zenci çocuğu kabul ettireceğinizi umuyorum.»

«Ben burada Belediye Başkanı kaldığım sürece okula bir tek zenci çocuk devam edemiyecek. Şehrin ana-babalarına söz verdim bu konuda..» Biran sustu.. «Neye bana öyle bakıyorsun Cora?»

«Damarlarında taşıdığın kana karşı bu günahı işleme bari..» dedi Cora.

Belediye Başkanının ağzı bir karış acıldı. Gözleri anlamsız bir bakışla dikildi Cora'ya.

«Bunu.. Sen de mi biliyordun?»

«Evet Belediye Başkanı Leanane.. Amerikalı ecdadınız arasına bir zenciyi, karı diye getirdi. Leananı adındaki o denizci hakkında epey bilgim var. Kadının ismi Venanan idi. Beş çocuk dünyaya getirdi. Bugüne kadar bunu benimle Jones'den başka kimse bilmiyor. Bilmemekte devam etmeleri sizin elinizde..»

Muscatine kadınlarının sevgilisi, Belediye Başkanı Leanane yirmi yaş birden ihtiyarlamış gibiydi.

Anlaşılmaz sözler mırıldandı. Kendini toparlayıp ayağa kalkması için epey zaman geçti. Sallanıyordu. Bununla beraber Cora'nın önünde zarif bir reverans yaptı:

«Size teşekkür ederim Cora.. İstediğinizi kabul ettirmek için gidip okul idaresiyle görüşeceğim.»

Artık Belediye Başkanı Leanane de, Muscatine'nin vakti saati geldiğine inanmıştı.

★

Cora'nın Belediye Başkanına kabul ettirdiği karar çabuk yayıldı şehre. Irk eşitliğine karşı gelen okul öğretmenleri haberi duyunca küplere bindiler. Felâketi derhal beyaz öğrencilerine duyurmağa karar verdiler. Dersler tatil edildi. Mikrofon avluya taşındı. Öğrenciler avluya çıkarıldı. Okul önünden geçerken avaz avaz konuşan öğretmenlerin neler dediklerini duyuyorduk:

«Yere batsın zenciler!»

«Irkların eşitliğini isteyenler komünistlerdir.»

«Cora'nın plânı da kendisi de kahrolsun!»

Bir histeri nöbetine tutulmuşlardı sanki. Daha şimdiden okula gelecek beş zenci öğrenciye karşı savaş açılmıştı. Bazı tüccarların Cora'nın fikrini tasvip ettiklerini Michael gazetesinde haber verince, Muscatine kasabası kaynamağa başladı. *Blue-Jean*'lı, deri çeketli oğlanlar şarapcı dükkânlarına, meyhanelere koştular. Boşalttıkları teneke kutuları sokaklara attılar. Çocuklar bile sarhoş olmuşlardı. Bu sarhoş kalabalığı çarşıya doğru indi. Boş şişelerle Goldman mağazasının vitrin camlarını kırdılar.

Ne Sherif, ne de polisler bu kalabalığı dağıtmak teşebbüsünde bulunmadılar. Tersine Sherif onları kışkırtan nârâlar atıyordu:

«Neye zenci avukattan hesap sormuyorsunuz? Eğer ona iyi bir ders verirseniz piçleri pis varlıklariyle okulumuzu kirletmekten çekinirler.»

Guy, Parlange konağına soluk soluğa geldi.

Korkudan titriyordu. Gösteriye katılanların kendi elleriyle Cora'yı parçalayacaklarını duymuştu.

«Derhal kasabadan uzaklaşmalarını, birlikte Meksika Körfezinde, bir zamanlar çok mutlu günler geçirdikleri Buloxi'ye gitmelerini söylüyordu.

Neredeyse ben de uygun görecektim bu fikri. Hiç şüphe yoktu, bu delikanlı benim küçük sevgilimi candan seviyordu. Onun için her tehlikeye göğüs germeğe hazır görünüyordu. Ama gerçek Cora'yı cinayet gecesi en son görenin Guy olduğu da aklımdan bir türlü çıkmıyordu. Ondan şüphelenmekten kendimi alamıyordum. Hayır küçük sevgilimi böyle buhranlı bir zamanda ona emanet edemezdim.

Coraya işaret ettim, ama görmedi. Böyle anlarda içgüdüleri yabancı müdahelesine meydan bırakmadan en doğru yolu gösteriyor insanlara.

Cora, Guy'u dudaklarından öptü:

«Buradan hiç bir yere gitmiyeceğim sevgilim..» dedi.

★

Akşam ortalık karardıktan sonra Cora, başına bir kasket, sırtına bir trençkot geçirerek, arabada yanıma oturdu. Şehrin parkında yapılan toplantıyı görmeğe gittik. Arabanın ışıklarını söndürmüştüm.

Işıldaklar meydanlığı aydınlatıyordu. Yüzleri bembeyaz kesilmiş Muscatine halkı omuz omuza yığılmışlardı. Kürsüden hatibin biri iniyor, biri çıkıyordu. Kimisi iyi hesaplanmış sözlerle, kimisi kışkırtıcı sesiyle halkı heyecanlandırmağa çalışıyordu.

İri gövdesiyle Jack da kürsüde göründü. İri yumruğunu havada tehditkâr bir şekilde sallayarak:

«Biz Amerika için mücadele ediyoruz. Kelimenin bütün anlamıyla savaşmamız şart arkadaşlar..» diye bağırdı.

Kamyonlar yan sokaklarda park edilmişti. Kalabalığı fazla göstermek için çoluk çocuğu toplayıp getirmişlerdi. Konuşmalardan sonraki aralarda gecenin şerefine biralar dağıtılıyordu. İçkinin verdiği sarhoşlukla kalabalık vatan şarkılarından birini bitirip yenisine başlıyordu.

Mikrofon önüne *Beyaz Anne*'lerin başkanı olan iyi görünüşlü genç bir kadın geldi:

«Bayanlar, baylar!» dedi «Size Vaşington'dan gelmiş bulunan Prof. Oven Robinsonu takdim etmekle şeref duyarım. Prof. Irkların eşitliğini savunan bir konuşma yapacak.»

Bu sözler kalabalığın alaylı gülüşleriyle karşılandı. Başkan mikrofondan çekildi, zenci avukatın zayıf gölgesi çıktı ışığa. Fakat aynı anda tekme tokat, yere yuvarlandığı görüldü. Tekrar kaldırıldı, ite kaka kürsüye götürüldü. Başından kanlar akıyordu. Gözlüğü kırılmıştı. Bir gözü kanla örtülmüştü.

Cora, bana sarılmış, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Olanlardan utanç duyuyordum... Onun neden ağladığını gayet iyi anlıyordum. Bir zamanlar S.A. kuvvetleri babasını da böyle tekme tokat evden alıp götürmüşlerdi. Burada, ayni köpürmüş ağızla zenci avukata saldıran bu beyaz insanların vatandaşım olmasından utanıyordum. Arabayı harekete getirdim küçük sevgilimi evine götürdüm.

★

Ertesi gün ne belediye ne de okul idaresi resmî bir bildiri yayınlamadığı halde, beş zenci çocuğun okula alınacağı kararı duyuldu. Okul idaresi bu çocukların listesini okul ilân tahtasına asmağa cesaret edemedi. Ama onların isimlerini Muscatine Mascot gazetesinden öğrenmek mümkündü. Birinci sahifeye bir resim basmışlardı: Beş yeni açılmış mezar, içinde beş tabut görünüyordu. Tabutların üzerine konan haçlarla çocukların adları ve yaşları okunuyordu:

Aline Walss, 14 yaşında
Jefferson Green, 14 yaşında
Melva Bates, 15 yaşında
Ernst Ethan, 15 yaşında
Biddy Brown, 16 yaşında

Muscatine'de esrarlı bir sessizlik hüküm sürüyordu. Ama hiç bir hareket görülmedi. Goldman ticarethanesinin vitrinleri onarıldı, eskisi gibi alışverişe başladı. Yan sokaklarda kamyonlar yerlerinde duruyorlardı. Halk ortalıkta tek-tük görünen zencilere düşman bakışlarla bakıyorlardı. Zenciler, korkudan omuzları kısılmış, koşarak uzaklaşıyorlardı.

Olayın üçüncü günü Cora telefona çağırıldı. Telefonda konuşan, kim olduğunu söylememişti:

«Belediye Başkanı Leanani'nin idaresinde bir «Uzlaşma heyeti» seçildiğini size duyururum. Parlange konağı yolu üzerinde bir toplantı yapılacak.»

Başka bir tek kelime konuşmadan telefon kapandı.

Beklemeğe başladık.

Yarım saat sonra toplantıya gelenler görün-

düler. Başlarında Michael'in bulunduğunu görünce hayretler içinde kaldık.

Cora'nın üvey kardeşi adeta hasta gibi görünüyordu. Sinirleri bozulmuş biri gibi titriyordu. Uzlaşma heyeti içinde banker Ducournau da vardı.

Cora onları ayakta kabul etti. Gelenlere oturun! bile demedi.

Michael fısıldar gibi bir sesle konuştu:

«Kaba kuvvete karşı boyun eğmemiz lâzım geldiğini anladık»

Diye başladı ve uzlaşma heyetinin verdiği kararı açıkladı: Muscatine'nin bütün eski aileleri zencilerin eşit haklara sahip olmasını kabul ediyorlardı. Yargıç Ambros bile bu düşünceye karşı değildi.

Kurul, ırkların eşitliğini kabul ediyordu ama, bir zaman daha beklemek lâzımdı. Cahil halkı bu fikre hazırlamak gerekiyordu.

«Her şey senin elinde Cora.. Bize biraz mühlet ver!» diye yalvardı. Gözleri yaşarmıştı, titriyordu. Zavallı Michael bu fikrin şövalyesi olduğunu iddia ederken son anda teslim bayrağını çekmişti.

Uzun zaman sustu Cora.

O gün Cora'nın zenci mahallesine gittiğini, zenci papas Doley ile okula alınacak beş çocuğun ailelerini ziyaret ettiğini biliyordum...

Zavallılar kendilerinin koruyucu meleği olduğunu bildikleri halde, gene onu korkarak karşılamışlardı. Bununla beraber, her tehlikeyi göze alarak, Cora'nın istediği şeyi yapmağa, bu geri kasabada yeni bir devrin açılmasında görev almağa karar vermişlerdi.

Cora, zenci çocukları da görmüş, onlarla dost

bile olmuştu. Cesaretli ve gururlu çocuklardı hepsi de. Cora onların yolunda ölümü göze alacağına yemin etmişti.

Cora ağır ağır konuştu:

«Maalesef Michael, istediğiniz mühleti veremem size.. Bugüne kadar çok zaman kaybettik. Daha fazlasına müsade edemem.»

«Sadece üç ay belkersen, halkı yola getireceğimize inanıyoruz. Sonbahara kadar bize mühlet ver!»

«Hayır Michael. Irk eşitliği bugün başlarsa başlar. Benim beklemeğe tahammülüm yok.»

«Ama bir felâket olacak.»

«Böyle tehditlere boyun eğmekten daha büyük felâket olmaz bence.» dedi ve sırtını döndü uzlaşma kuruluna.. Hepsi kala kaldılar.

Ben de kendimi bir felâketle karşı karşıya hissediyordum. Odama girince daha şiddetle duydum bu hissi.

Cora odasının kapısını kilitlemişti. Kapıyı çaldım.

«Beni rahat bırak rica ederim!» dedi içeriden.

Küçük sevgilimin bana da mı güveni kalmamıştı yoksa?

Endişe içinde odamda bir aşağı bir yukarı dolaşmağa başladım. Yorulunca açık pencere önündeki bir koltuğa çöktüm. Geceyle, Ay'la milyonlarca yıldızla karşı karşıya, fakat yanlızdım. Parlange konağının avlusundan yaban yasemin, gül, manolya kokuları doluyordu odama. Michael'i saran korku, yalnızlık içinde beni de çelik avuçlarına almıştı. Koltukta daha fazla oturamadım. Kendimi yatağa attım. Bereket derin bir uykuya daldım.

★

Uyandığım zaman saat yediyi geçiyordu.

Fırladım kalktım. Cora'nın odasına koştum, fakat kimseler yoktu. Bensiz bir yere gitmeyeceksin! dediğim halde sözümü tutmamıştı.

Birkaç dakika içinde giyindim. Garaja koştum. Cora Michael'ın kullandığı kahverengi vagon Station arabaya binmişti. Herhalde okula gitmişti. Cora'nın dikbaşlılığına kızarak arabama atladım.

Abrahm Lincoln okulunun çimenleri üzerinde bir kalabalık kaynaşıyordu. Okul saat 9 da açılıyordu. Bu adamlar geceyi burada geçirmiş gibiydiler. Hepsinin ellerinde taşlar, sopalar, bıçaklar, muştalar vardı.

Cora'yı burada aramak akılsızlıktı. Kahve rengi Station vagon'u park etmiş arabalar arasında da göremedim. Kalabalığı yararak kendime yol açmak için yarım saat uğraştım. Okulun büyük kapısına giden yola bir levha konmuştu:

(Zenci defol buradan!)

Güvenlik tedbiri olarak bir barikat yapılmıştı. Sherif Smith ile üç polis burada nöbet tutuyorlardı. Ama gene de kalabalığın okul merdivenlerine çıkmasına engel olamamışlardı.

Yolu kalabalık öyle tehditkâr şekilde tutmuştu ki, beş zenci çocuğu ancak bir mucize kurtarabilirdi ellerinden..

Beyaz gömlekli, iyi görünüşlü bir delikanlı:

«Neye sizin elinizde bir şey yok Bayım?» diye sordu.

Ne demek istediğini anlayamadım. Bir ellerime, bir de dostça gülümseyen delikanlıya baktım.

Delikanlı birden eğildi, yerden söktüğü bir taşı aldı bana verdi:

«Bundan faydalanırsınız,» dedi.

«Teşekkür ederim.»

Ne kadar korkuya kapılmış olmalıyım ki, bana verilen taşı almış, üstelik teşekkür de etmiştim.

Ama başka ne yapabilirdim? Etraftakiler bana kuşkuyla bakıyorlardı. Bütün bu kalabalığa karşı gelemezdim. İlk kez, efendiden adamların da neden akıntıya kapıldıklarını anlıyordum.

8.30 da beyaz öğrencilerden bazıları göründüler. Halk bunları koro halinde:

«Merhaba!» diye selâmladı.

Saat 9'a yaklaştıkça huzursuzluk ve heyacan artıyordu. Birden kudurmuş bir saldırış oldu barikatlara.

«Geliyorlar, geliyorlar!»

Zenci çocuklar geliyorlardı. Ama ne taraftan geldiklerini göremiyordum. Sade başların ayni yöne döndüğünü, ağızlardan küfürlerin döküldüğünü, yumrukların sıkıldığını farkediyordum.

Taşlar fırlatılıyordu.

Ağır ağır ilerliyen bir arabaya atıyorlardı taşları, arabanın sadece kahverengi örtüsü görünüyordu.

Ben de bunu mu bekliyordum?

Az önce delikanlının verdiği taşı sıktım avucumda. Sherifin yüzüne diktim gözlerimi. Zenci çocuklardan birine bir şey olursa bu herifi öldürebilirdim.

Vagon Station, bağıran, haykıran halkın arasından ağır ağır ilerliyordu. En sonu kapının önünde durdu. Arabanın etrafını insanlardan aşılmaz bir duvar çevirmişti.

«Öldürün şunları!» diye bağırdı sarışın bir ka-

dın.. Arabanın kapısını hızla açtı. Bir kaç kadın yere yuvarlandı. Açılan kapıdan beyazlar giymiş olduğu halde Cora dışarı çıktı.

Yağmur gibi yağan taşlardan biri alnına rastlamıştı. Akan kanlardan sarı saçları, alnı, gözü, yanağı kan içinde kalmıştı. Kanlı ağzının ucunda korku nedir bilmez bir insanın gülüşü yer etmişti. Yumrukları havaya kalkmış olan kimseler geriliediler. Cora, gayet sâkin, zenci çocuklar arabanın öteki kapısını açtı. Halk çimenlere büyük bir sessizlik içinde çöktü. Görünmez yıldırımlarla vurulmuş gibi bütün kalabalık felce uğramıştı sanki. Bu Muscatine'nin gerçek mucizesi idi. Uzaklardan bir çan sesi duymuşlar gibi bütün kalabalık yere diz çökmüştü. İnançlarından, ya da batıl inançlarından ötürü bu kız hepsini korku ve dehşete garketmişti. Ben bile ayni hissi duyuyordum.

Cora kapıyı açtı, himayesindeki çocukları dışarıya çıkardı. Önce Alin ile Melve çıktılar. Kendilerini Cora'nın kollarına atmışlardı. Jefferson, Biddy ve Ermo onların ardından gittiler. Kalabalığın arasından geçerek okula doğru yürüdüler. Uzaktaki çan sesi şimdi yalnız değildi, öteki kiliselerin çanları da ona katılmışlardı sanırsın. Şehrin görünmez meleği bu zenci yavrularını büyülenmiş halkın gözleri önünde okula iletiyordu. O sırada sarışın kadının Cora'ya saldırmağa hazırlandığını farkeden Sherif Smith'in bir yumrukta onu yere yıktığını gördüm.

Muscatine'de gözlerimin önünde öyle bir mucize cerayan etmişti ki, o anda, bir yıl önce ölen Cora'nın yeniden dirilmiş olduğuna inanabilirdim.

★

Bunalım atlatılmıştı. Bütün tehditlere, ayaklanmalara rağmen hiç kimse benim küçük sevgilimi öldürmeğe cesaret edememişti. Bu olaydan sonra Cora'yı öldürenin kim olduğunu bilmek çözülmesi büsbütün zor bir kördüğüm halini almıştı.

Bu sorunun cevabını ancak onlara (Otomobil kazası) nı ilham eden yargıç Ambros verebilirdi.

Avukat Grandel, bir kere daha yargıçın karşısına dikildi. Hemen hemen boş olan mahkeme salonunda sesi yankılanıyordu:

«Yargıç Ambros'u zenci Griffin'i haksız yere hapse attırmakla itham ediyorum. Bile bile onun halkla temasını kesmekle de yargıçı suçluyorum. Bundan dolayı evvelâ ölünün üzerinde cinayet izlerini tesbit etmiş bulunan doktor Mark Grandel'in, saniyen: Cinayetin bütün ayrıntılarını bilen Judy'nin, Salisen: Cinayetten az önce, o gece Cora'nın öldürülüşünü görmüş olan *Sam Black, Ed Sage, Tom Ord* ve *İsidor Griffin* ile konuşmuş bulunan Parlange'lerin aşçısı Sally kadının tanık olarak dinlenmesini istiyorum.

Yargıç, adları yazılı tanık listesini aldı, baktı. Acaba Griffin'in o zamanki ifadesini mi düşünüyordu.

Griffin, Ford arabasıyle Cora'yı kazaen çiğneyerek öldürdüğünü kabul etmişti. Ama Cora dirilip bunu yalanlayınca, artık ifadesinin bir değeri kalmamıştı.

Yargıç Ambros, akında kırmızı damarcıklar belirmiş gözlerini Avukat'a kaldırdı:

«Birader Efendi, bu iddialarını mahkememize hakaret sayarak, seni bir yıl hapse tıktırabileceğimi hesaba katmıyor musun?» diye sordu.

Avukat Grandel, sönmüş purosunu ağzından çıkarma gerekliğini bile duymadan:

«Bunu göze aldım zaten..» dedi «O zaman duruşmama Baton Rouge mahkemesinde devam edilir.»

Yargıç'ın gözleri büs-bütün kanlandı. Gülümsemeğe çalışarak:

«Ne var ki, sen beni iyi tanırsın birader Efendi..» dedi «Eski bir dostu öyle kolay kolay deliğe tıktırmağa gönlüm razı olmaz.»

Avukat, sigarasını tablada ezdi:

«O halde ben de, hatırınız için, iddiamdaki terimlerin yumuşatılmasına karşı çıkmam.» dedi.

Yargıç'ın yüzündeki gülümseme bir anda kayboldu. Çürük göz kapaklarını bir süre yumdu. Kafasında uygun bir terim araştırdı. İstediğini bulunca yeniden gözlerini açtı. Zabıt Kâtibine, tanıkların yeniden ifade vermek üzere mahkemeye çağrılması için davetiye yazılmasını dikte ettirdi.

★

Ama davaya yeniden bakılamadı. Duruşmadan birkaç gün önce Yargıç Ambros bir kalp krizi geçirdi. Muscatine Mascot gazetesi bunu, zenci çocukların Abraham Lincoln okuluna alınmasından duyduğu üzüntüyle açıkladı. Oysa kalp krizinin asıl nedeni, davanın yeniden görülmesiydi. Başka söylentilerin gerçekle uzaktan yakından bir ilgisi yoktu. Ne var ki, Zabıt Kâtibi, uzun sıkıcı bir duruşma sırasında Yargıç'ın sol kolunun tutulduğunu, yüzünün bem-beyaz kesildiğini, davaya bakacak gücü kalmadığından duruşmayı kapadığını söylüyordu. Bu durumda hastanın hastaneye kal-

dırılması için Can-Kurtaran'ın çağrılmasından başka yapacak şey kalmamıştı.

Çok geçmeden kasabada Yargıç Abel W. Ambros'un ölüm döşeğinde olduğu haberi yayıldı. Yargıç'ın benimle görüşmek istediğini de duyurdular. İnanamadım. Muscatine'ye geldiğim günden beri benimle temas kurmaktan dikkatle kaçınmıştı. Şimdi benimle konuşmak istemesi nedendi?

Hastane koridorunda bana yol gösteren Baş Hemşire, hastayı heyecanlandıracak konuşmalardan sakınmamı rica etti. Beni soktuğu oda çiçek buketleriyle doluydu. Öyle ki, karyola bu çiçeklerin arasında görünmez olmuş gibiydi. Yargıç'ın başına bir oksijen çadırı geçirmişlerdi.

«Mr. Jones geldi efendim.» diye haber verdi genç zenci Hemşire. Hastanın çatlak sesi duyuldu:

«Oturunuz evlâdım.»

Oksijen çadırının yanına iyice sokulup oturdum. Burada her şey beni rahatsız ediyordu. Çiçeklerin kokusu, çadır içine oksijen üfleyen makinanın gürültüsü, hastanın ateşi, tansiyonu tebeşirle işaretlenmiş karatahta, en çok ta çiçek kokuları arasındaki keskin ilâç kokusu dokunuyordu bana.

«Hemşirenin yasağına uymuş olmak için:

«Kendinizi nasıl hissediyorsunuz Sir?» diye sordum, aptalca.

Yargıç aynı nezaketle:

«Çok iyi..» karşılığını verdi. «Ölmek üzereyim ama, gene de iyi hissediyorum kendimi. O kadar zor değilmiş meğer ölmek.. Siz nasılsınız?»

«Çok teşekkür ederim, iyiyim?»

«Ya sevgili Cora'mız?»

«O da iyi.. Hürmetleri var.»

«Evlât!» dedi Yargıç, başını döndürdüğü için yüzünün bem-beyaz olduğunu gördüm.» Cora Latour'un o korkunç gece, zenci sevgilisi tarafından öldürüldüğünü kimse öğrenmemeli. Bu yolda elinizden geleni yapacağınıza söz verin bana!»

Gözleri iyice açılmıştı, gözlerinin akı kan çanağı idi sanki.

«Evet evlât bir cinayetti bu.» diye sürdürdü konuşmasını, ağır ağır. Sesi pürüzlüydü. «Onu ölümünden sonra da korumak ödevimdir. Onun temiz adı, bir skandala karışmamalı. Bundan sonra bu ödev size düşüyor.»

«Peki, onu öldüren kimdi?»

«Zenci sevgilisi.. Bunun gün ışığına çıkmayacağına namus sözü ver evlât! Meseleyi kurcalamayın! Varsın herkes ölümünü otomobil kazasından bilsin! Söz veriyor musunuz?»

Artık Başhemşire'nin heyecan verici konulardan sakınmam gerektiği uyarısına daha fazla uyamazdım, Yargıç'ın öleceğini bilsem bile..

«Gerçeği öğrenmeden size söz veremem sayın Yargıç'ım.» dedim.

«Elbet te öğreneceksiniz. Bazı suçsuz kişileri size munafıklamış olacaklarını hatırdan çıkarmayın. Ne yeğen Jack'ın, ne de Ku-Klux-Klan'ın cinayetle bir ilişiği yoktur.»

«Ama katilin Ku-Klux-Klan elbisesi giydiği kesinlikle biliniyor.»

«Bu elbise de, Ford araba da yeğen Jack'ın garajından çalınmıştı. Cora'nın zenci sevgilisi, cinayeti işleyen adam, çalmıştı bunları.»

Bir yandan Yargıç'ın ölüm döşeğinde de, otomobil kazası soyundan bir yalan uydurduğu kanısındaydım, öbür yandan bu kez doğruyu söylemiş

olmasından korkuyordum. Cora Latour'un gerçekten zenci bir dostu mu vardı?

«Evlât! Elinizi verin bana! Bu korkunç sırrı saklayacağınıza ant içiyor musunuz?»

Kolu, gövdesinden ayrılmış gibi, oksijen çadırının dışarısındaydı, buz gibi eli bana uzanmıştı.

«Ya Grifin?» diye sordum.

«O hapishanede, her yerden daha rahattır.»

«İyi ama hiçbir suçu yok ki..»

«Hapisanede sabah-akşam yiyecek bulacak, ilâçları da verilecek.»

Genç zenci Hemşire odaya girdi:

«Artık gitmelisiniz Mr. Jones..» dedi.

«Hemen gideceğim.»

Ayağa kalktım.

Gayri saygı kuralların önemi kalmamıştı. Tuttuğum gibi oksijen çadırını iki yana açtım, Yargıç'ın yüzüne eğildim. Kanlı gözlerine bakarak:

«Çabuk zencinin adını söyle!.»

«Hangi zencinin?»

«Cora'nın sevgilisinin..» Yargıç'ı omuzlarından yakalamıştım.

«Joe..» dedi, gargaralı bir sesle.

«Joe, ne?»

«Beni öldürme evlât!»

«Soy adını söyle, soyadını!»

«Joe —..»

Bir el boynumdan yakaladı, beni geri çekmeğe çalıştı:

«Yolunuza gidin Mr. Jones, yoksa imdat! diye bağıracağım.»

Hemşireydi.

«Peki Hemşire, hemen gidiyorum.»

Birkaç gün sonra Yargıç Abel W. Ambros öldü. Rahat bir ölümdü bu. Yargıç görünüşünde hiç bir bozulma olmamıştı. Cenaze törenine Louisiana valisi de katılmıştı.

★

Joe..

Bu ad beni düşümde bile rahat bırakmıyordu. Kimdi bu adam?

Joe adında biri, ondört yaşındayken Cora Latour'u Mississippi'de boğulmaktan kurtarmıştı. Aynı adı taşıyan adam «küçük sevgili» me, o mucizeli yeniden doğuştan sonra, krızantemler yollamıştı. Daha sonra gelen buketlere, Joe adından başka yazı bulunmayan kartlar iliştirilmişti. Ama Joe denen adam ne Cora'ya telefon etmiş, ne de onunla görüşmek için ricada bulunmuştu. Benim küçük sevgilim onun için fazla ilgiye değmiyordu demek..

Cora'nın günce'lerinde Joe adında birine hiç rastlanmamıştı. New Orleans'ta, Cora'nın en güvendiği sırdaşı Bella Marlin de bu adı hiç duymamıştı onu ağzından. Ne Tante Lily, ne Michael onun hakkında bilgi verememişlerdi. Belli etmeden ağzını aradığımız Guy Ducournau da onun varlığından habersizdi. Onu yalnız Gloria tanıyor olmalıydı. Barışma yemeğindeki sözlerinden öyle anlaşılıyordu. Ama kadını kuşkulandırmamak için sorguya çekmekten dikkatle kaçınmıştık.

Joe'nun zenci olduğunuysa Yargıç Ambros'tan öğrenmiştik. Bütün bildiklerimiz bundan ibaretti. Oysa Birleşik Amerika'da milyonlarca adamın adı Joe idi. Bunların içinden aradığımız Joe'yi bulup ayırmak çılgınlık olurdu. Yapılacak şey onun kim-

liğini belirtecek yeni izlerin ortaya çıkmasını beklemekti. Bu işaretlerin gecikmeden sükün edeceğinden emindik. Aslında çılgınca bir umuttu bu da. Ne varki Joe'yu örten sırları bu kadar çabuk çözeceğimiz hatırımızdan bile geçmiyordu.

★

Mississippi'nin üzeri sabahları koyu-sarı bir sisle örtülüdür. Saat sekize kadar insanı ezip harap eder bu sis. Artık Parlange'nın ikliminden de, Muscatine'nin insanlarından da usanmıştım. New York'un kızgın şehir girdabı şimdi bana cennet gibi geliyordu. Buranın yapmacıklı, uluyan namuslu kişileri arasında redaksiyondaki arkadaşlarımın kaba şakalarını arar olmuştum. Beni soluk aldırmadan çalışmaya süren, tatlı kucaklaşmaları hatırlamama fırsat vermeyen işimi özlemiştim. Öpüp okşadığım «Küçük Sevgili»min, kollarımdayken Guy'ı düşünmediğini kim iddia edebilirdi? Belki daha başkalarını da düşünüyordur benden daha çok..

Evet, o günün, öteki günlerden hiçbir ayrıcalığı yoktu. Yani öyle sanıyordum. Cora Latour bilmecesini çözme yolunda o gün önemli bir adım atacağımız aklımdan bile geçmiyordu. Kahvaltı masasına oturmuştum. Ortasından kesilmiş grapfruit'ımı isteksiz isteksiz kaşıklarken «Küçük Sevgilim» görünmüştü. Dökümlü beyaz keten elbisesi içinde Cora öylesine genç, öylesine çocuksu görünüyordu ki, bir zamanların Berlin'inde, bombalarla yarı yıkılmış bir evindeki küçük Nora von Gregor karşımdaydı sanki.

«Frank, bunu şimdi getirdiler.» diyerek beyaz bir zarf uzattı bana.

Zarfı aldım. İçinden Al Petty ile Joe Orange'ın boks karşılaşmasına ait bir penbe giriş kartı düştü.

«Bunları bana mı göndermişler?» diye sordum. Boksör Joe Orange'ı tanıyordum çünkü. Gösterişli bir delikanlıydı, iyi bir döğüşçü idi de.

Cora başını salladı:

«Hayır, bana göndermişler, şununla birlikte?» dedi. Gösterdiği yerde bir kart-vizit duruyordu. Beyaz parlak kâğıt üzerinde, büyük yuvarlak harflerle şöyle yazılıydı:

Gel de bana uğur getir!
Joe

Joe ha? Demek saman yığını arasında iğne arar gibi aradığımız esrarengiz Joe buydu. Demek zenci boksör Joe Orange, Cora Latour'un sevgilisi idi. Eğer Yargıç Ambros, ölümünden önce konuşup itiraf edebilseydi, onun kaatil olduğunu da öğrenmiş bulunacaktık. Hayalet birden etlenmiş, kemiklenmişti.

Al Petty-Joe Orange boks maçı New Orleans'ta yapıldı. Park meydanını binlerce araba doldurmuştu, biz oraya vardığımızda. Maç başlamak üzere idi. «Küçük Sevgili»m kolumdaydı. Zarif, açık mavi ham ipekten elbisesi içinde, başı dimdik yürüyordu yanım sıra, ama heyecanını hissediyordum. Maçtan sonra Joe Orange'i ziyaret etmeği kararlaştırmıştık.

«Frank, gücümün dışında bu.. Kendimi zenci boksöre nasıl teslim ederim?» diye fısıldadı kapıdan girerken.

«Teslim etmek mi? Ne demek bu? Hiç kimse senden bunu isteyemez.»

«Sen istedin işte ya! Ona Cora gibi davranmamı söylemedin mi?»

«Söyledim elbet.. Joe onun dostlarından biriydi çünkü.»

«Dostu değil, sevgilisiydi muhakkak.»

Ucu ucuna yetişmiştik maça. Yerimize oturduğumuz sırada döğüşün başlayacağı bildirildi.

İki rakip ring'in yanında dikiliyorlardı. Hemen arkalarında da spor yazarları..

New York'lu dünya şampiyonu Al Petty önden çıktı, halatların arasına. Gürültülü bir alkışla karşılandı. 110 kilo ağırlığındaydı. Köşesine çöktü, oturdu. Kıllarla örtülü göğsü, uzun kolları ve kırpışan bakışlarıyle iri bir gorili andırıyordu. Alkışları umursamaz bir hali vardı.

Gecenin yıldızı, yerli boksör, şiddetli alkışlar ve yaşa! sesleri arasında ringe atladığı sırada Cora elimi kuvvetle sıktı.

Joe, Al Petty'nin tam karşı köşesine geçti. Sırtında havı dökülmüş bir bornus vardı. Boynunu kırmızı bir havlu ile sarmıştı. Sırtına Joe Orange adı yazılmıştı.

Joe, yumruklarını kendini alkışlayan seyircilere kaldırarak ring'te bir tur attı.

«Çok sıhhatli görünüyor.» dedi Cora. Tam bu sırada Joe Orange gülümseyerek onu selâmladı başıyle. Tahtaya oyulmuş gibi görünen yüzünde parlak dişleri ışıldıyordu. Genç boylu-boslu, yakışıklı bir zenci delikanlıydı.

Cora'nın titrediğini hissediyor, nedenini de biliyordum. Bu yakışıklı zenci delikanlının, bir zamanlar ırzına geçtiği ve öldürdüğü, ama şimdi yeniden dirilmiş genç kızın önünde eğildiğini görmek çok korkunç bir şeydi.

Ne var ki, Cora insanı sersem eden usta bir oyuncuydu. Baş ve şahadet parmaklarını havada sıkarak selâma karşılık verdi ve gülümsedi.

Uzun hazırlıklarla pek az ilgilendim: Küçük tombalak adam mikrofonda iki boksörü halka tanıttı. Yardımcıları, boksörlerin ellerini bezlerle sardılar, eldivenlerini giydirdiler. Antranörleri son öğütlerini söylediler.

En sonu ring boşaltıldı. Mavi gömlekli hakem, iki boksörü yanına çağırdı. Onlarla kısa bir konuşma yaptı ve sonra..

Gong vurdu.

Elli bin insan soluğunu tuttu. Bu sessizlik içinde Joe, dans eden adımlarla ileri atıldı. Yumrukları çenesini koruyordu. Öyle bir dans ritmi içindeydi ki, müziğini ancak kendisi duyuyor olmalıydı.

Al, ağır ağır karşı gitti. Teknik incelikten yoksun, hantal, görünür bir isteksizlikle yürüyordu hasmına.

Gong'un vurulmasından 15 saniye geçmemişti ki, güçlü bir sol yumrukla boksörlerden biri yere yıkıldı. Soluğu kesilmiş yığından bir: ah! yükseldi. Hakem eliyle, yıkılan boksöre saymağa başladı.

Yere devrilen Joe idi. Bu benim için bir sürpriz olmamıştı. Al'in güçlü bir rakip olduğunu biliyordum.

Joe, yedide ayağa kalkmayı başardı. Ama sağlıklı görünüşünü yitirmişti. Sol kaşından kan akıyordu, gözü de şişmeğe başlamıştı.

Birinci ravundun son iki dakikasında Joe, bir adamın zor dayanacağı yumrukları yedi üst üste. Bokstan anlayanlar, bunun nedenini de bilirler: Kaşı yaralananın başına gelir hep bu hal. Sol böğ-

rüne de indi ağır bir yumruk. Ravund sona erinceye dek beş kez yere yıkıldı Joe. Ama yumruklardan hiç biri onu kendinden geçirecek biçimde yerini bulmamıştı.

Köşesinde oturunca, yardımcıları onu diriltmeğe uğraştılar. Gözündeki kanı silerken antrenörünün söylediklerini Joe pek anlar görünmüyordu.

Gong gene vurdu.

İkinci ravund, Joe'nun kendini, Al'in vahşi yumruklarından korunmasiyle geçti. Hep geri geri çekiliyordu. Düşe kalka, gücü tükenmiş sol yumruğuyle kendini savunmağa çalışıyordu. Ansızın sağdan soldan yediği yumruklarla torba gibi çöktü. Bu sırada böğrüne inen bir yumruk onu iyice yere serdi. Ne var ki, hakem 9 saymadan gene halatlara tutunarak kalktı.

Gong.

Üçüncü ravund'da Joe kendini iyice topladı. Hiç olmazsa üzerindeki o düş hali geçmişti. Gizli bir müziğe uyarmış gibi ayak oyunlarıyle o kendine özgü zarif sitilini kazandı: Hatta saldırıya geçerek Al'i serseme çeviren bir seri bıçak gibi keskin cephe yumrukları indirdi. Ne var ki Al'in nazik bir adam olmadığını biliyordum. Nitekim derin bir vuruşla ondan öç almağa kalktı. Joe, şimdiye kadar hiç tatmadığı derin bir vuruş yedi böğrüne. Kalabalık heyecandan bağırarak ayağa kalktı. Ama Joe hiç tınmadı. Ravundu Joe'nun almasını da Al umursamadı.

Gong.

Seyirciler tüm ayaktaydı, bağırıp çağırıyorlardı. Dördüncü ravund boyunca haykırışlar bir an bile dinmedi.

Yediği o derin vuruştan sonra Joe kendini bir türlü toparlayamıyordu. Kütürdeyen bir sağ kroşe ile halatlara yayıldı. Kolları sarkmıştı. Ard ardına inen amansız yumruklarla halata iyice yapıştı. Maçın sonu gelmişti. Hakem, bileğinden tutarak Al'i, kendini savunamaz duruma giren rakibinden uzaklaştırdı. Maçı durdurmuştu.

«Galip, eski ve yeni dünya şampiyonu Al Fetty» idi.

Gecenin son maçı başlayıncaya dek bekledik, sonra Joe'yu ziyarete gittik. Giyinme odası koridorun en sonundaydı. «Küçük Sevgili»m kolumu bırakmıyor:

«Korkuyorum?» diyordu.

«Kimden korkuyorsun? Ben yanındayım ya!.»

Ona geri dönme fırsatı vermeden kapıyı açtım, Cora'yı aydınlık odaya sürükledim.

Joe, masaj sedirinde kımıldamadan yatıyordu. Vücudü tere ve kana bulanmıştı. Doktor başucunda eğilmiş, yaralı kaşına dikiş atıyordu. Kopmuş derisini küçük pensle kaldırıyor, ucunda beyaz iplik bulunan eğri bir iğneyle dikerek yarayı örtüyordu.

Odaya girince Cora, kolumdan ayrıldı. Görünüşe bakılırsa heyecanı yatışmıştı. Ansızın bir atakla sedire yaklaştı, hekim onyedinci ilmiği bağladığı sırada Joe'nun elini tuttu. Joe, gömüldüğü sis içinde Cora'yı farketmemiş gibiydi. Refleks haraketiyle parmakları küçük eli sardı, ama sağlam gözü gene örtülü kaldı. Kendi kendine mırıldanıyordu. Kulak verdim:

«Başaramadım..» diyordu, «Yıllardan beri bu maçı beklemiştim oysa. Kazansaydım, 250 bin dolar alacaktım. Kazanacağımdan o kadar emindim

ki.. Dünyanın en kusursuz boksörü sanıyordum kendimi.. Bir bok olmadığımı şimdi anlamış bulunuyorum bari..»

«Sayıklıyor mu?» diye sordu Cora.

Hekim, diktiği kaşı geniş bir flaster ile örttü:

«Üzülmeyin, şimdi kendine gelir.» dedi, araçlarını toplayarak, «Eğer daha çabuk ayılmasını isterseniz amonyak ruhu koklatın ona.» Küçük bir şişe uzattı Cora'ya, çekilip gitti.

Kapının örtülürken çıkardığı gürültü de Joe'yu uyandırmadı.

«Küçük sevgili»m şişenin tıpasını açtı. Birden kuvetli bir amonyak kokusu havayı kapladı. Cora, şişenin ağzını boksörün burnu altına tuttu:

«Joe, zavallı Joe!» dedi.

Onu belki koku uyandırdı, ama bana bu seslenişten uyandı gibi geldi. Joe, gözlerini açmağa çalıştı. Yalnız sağ gözünü aralayabildi. Şaşkın bir bakışla baktı Cora'ya. Kendisine eğilmiş, şefkatle bakan gözlerini görünce, Joe'nun ağzında acı bir gülümseme belirdi:

«Bebeğim!» dedi. Anlaşılan Cora Latour'a böyle hitap ediyordu. Küçük sevgilim:

«Evet, benim!.» der gibi başını salladı.

«Siz kendinizi öldürmüştünüz bebeğim!» diye mırıldandı Joe, «Siz benim bebeğimi öldürmüştünüz!.»

«Beni kim öldürmüştü Joe?»

«Ah, bebeğimin öldüğünü duyduğum zaman ne kadar ağlamıştım.»

«Peki kimdi, Joe, beni öldüren kimdi?»

«Benim bebeğimi siz öldürmüştünüz.»

«Uyan Joe!. Derin derin nefes al!»

Şişeyi yeniden burnu altına tuttu. Joe'nun o-

muzları kasıldı, gevşemiş bütün kasları gerildi. Kalıp gibi yatan vücudü harakete geldi, doğruldu, bir sıçrayışta ayağa kalktı, kollarını açarak haykırdı:

«Bebeğim!»

Bu kıritik anda «Küçük sevgili»m soğuk kanlılığını yitirdi, üzerine yıkılan büyük bir kütükten kaçar gibi kaçmak istedi.

«Artık iyisin, değil mi Joe?»

Uçuk penbe boyalı dudaklarında korkulu bir gülümseme dolaştı. Joe hâlâ kollarını açmış dikiliyordu.

Birden yakalayıp yere çökertti Cora'yı. «Küçük sevgili»min yanında bir kuleyi andırıyordu. Ama tüm heybetine rağmen, yara-bere içinde, dövülmüş, hırpalanmış yitik bir adam hali vardı üzerinde. Gene de Cora ondan kaçmak istiyordu.

Joe, sağlam gözüyle uzun süzdü Cora'yı. Bakışları, ağır ağır ışıltılı sarı saçlarından yüzüne, boynuna, göğsüne, gayri ihtiyari sıkılmış ellerine doğru kaydı:

«Siz kimsiniz?» diye sordu. Sorusu tokat gibi patlamıştı.

«Joe, ne oluyorsun? Beni tanımıyor musun yoksa?»

«Hayır.»

Joe, kendisine yaklaşınca «Küçük Sevgili»m korkudan nokta kadar ufalmıştı. Joe'nun kana bulanmış, kemikli iri pençesi, genç kızın ince bileğine yapışmıştı. Zorlanmadan parmaklarını aralayarak, avucunun kadife gibi yumuşak tenine baktı:

«Siz Cora Latour değilsiniz!» dedi.

«Amma da yaptın!.»

«Beni yanıltamazsınız!» Şahadet parmağının

tırnağıyle avucunun çizgilerini yokladı, inceledi: «Ben Cora'nın avucunu tanırım. Hayat çizgisinin nerede bittiğini de bilirim.. İşte şurada!.»

Eli bıraktı, Cora'nın gölgelenmiş gri gözlerine baktı:

«Siz kimsiniz?»

Cora yerine ben karşılık verdim:

«Cora'nın en yakın kız arkadaşı, dansöz Roberta Gregg!.»

Joe bana döndü; bir düşman karşısındaymış gibi tetikte duruyordu, korkuyla kararmış gözleri üzerime dikilmişti.

«Sen misin Frank Jones?»

Düşman olmadığımı göstermek için elimi omzuna koydum:

«Evet Joe! Ed Jersey'le yaptığınız maçtan beri tanırız birbirimizi. Hatırlıyorsun, değil mi?»

«Evet, çok iyi hatırlıyorum Frank Jones. Sizi Al Petty'yle yapacağım maça da davet etmiştim.» Bunları gülümsemeğe çalışarak söylemişti.

«Ben de geldim işte Joe!.»

Joe, bakışlarını, hayat çizgisine dek Cora'ya benzeyen genç kıza çevirdi. Tekrar bana dönünceye kadar sanki sonsuz bir zaman geçmişti.

«Demek bu hanım kız Roberta Gregg, öyle mi?»

Başımla doğruladım. Aslında onun Nora von Gregor olduğunu bilmesine gerek yoktu.

«Onunla birlikte gelmenizin anlamı ne, Frank Jones?»

«Sana bir soru soracağız Joe?»

«Nasıl bir soru?»

«Sen Cora Latour'u öldürdün mü, Joe?»

Soruyu sorduğum anda büyük bir acı duydum içimde.

Joe, kara derisi sararark sandalyeye çöktü. Elleriyle yüzünü şamarlayarak:

«Hayır,» diye hıçkırdı, «Hayır, hayır!.»

Ona Al Petty'nin dördüncü ravund'ta vurduğu yumruktan daha ağır bir darbe indirmiştim.

★

Joe'nun Congo sokağındaki evine gittik birlikte. Cora Latour bir zamanlar girer çıkarmış bu eve. Joe onunla olan arkadaşlığının hikâyesini bize orada anlattı:

Yıllarca önce Cora, kanusuyla Mississippi'ye açılmak cesaretini göstermişti. Oysa böyle çılgınlıklar yapması ona yasaklanmıştı. Pedallara basarak büyük bir yük vapuruna doğru yaklaştı. Vapur ansızın beklenmedik bir akıntı meydana getirdi. Kanu çarklara sürüklendi. Cora, ne yapacağını bilemeyerek, imdaat! diye bağırmağa başladı. New Orleans'lı Joe Orange o zamanları yük vapurunda miço idi. Kızın haykırışını duydu. Bir sıçrayışta bordaya tırmandı, oradan nehre atladı. Köpüklü akıntıya karşı yüzerek kıza yaklaştı. Sol koluyla kızın boynuna sarıldı, öbürüyle kanuyu devirdi. Aynı anda küçük Cora'yı kanudan çekip almayı başardı.

Cora, korkuyla oradan uzaklaştı. Bu olaydan kimseye söz açmadı. (Sözün burasında, madem Cora olaydan kimseye bahsetmemişti, peki Gloria Latour bunu kimden öğrenmişti? diye sordum kendi kendime.) Cora, hayatını kurtaran Joe'yu hiç unutmadı. Aralarında Ağabey-kardeş dostluğu kuruldu. Aynı nedenle de dostlukları gizli kaldı. Çev-

re insanları zaten ırk ayırımı gözediyorlar, zencileri aşağılık görüyorlardı.

Cora ile Joe, ancak gizlice görüyorlardı birbirlerini. Çoğunlukla Cora, Joe'yu anasının babasının New Orleans'ta, Congo sokağında oturdukları evde görmeğe geliyordu. Cora'nın gözünde aşağılık zenci olmadığına inanması için aradan uzun yıllar geçti.

Eşit iki insan gibi birlikte geziyorlar, gülüp söylüyorlar, dans ediyorlardı. Joe, zencilere özgü Dillard üniversitesinde öğrenim yaparken, Cora, Tulane üniversitesinde okuyordu. Joe, üniversitenin yarı-ağır boks şampiyonu idi. Her yıl Shicago'da ya da New York'ta yapılan altın eldiven maçlarına katılıyordu.

Babasından ayrıldıktan sonra Cora'nın fotomodel olarak çalıştığı yıllarda New York'ta birbirleriyle gene buluşuyorlardı. Cora, onun yaptığı her maçta hazır bulunuyordu. Sikletinin altın eldiven ödülünü kazandığı gün de Cora oradaydı. Joe'nun başarısını ünlü Toots Shor restoranda kutladılar. Bu restorana beyaz bir kızın eşliğinde gelen zenci tartaklanmazdı.

Aralarında cinsel bir ilişki olmadığı halde iki yakın dost gibi görünüyorlardı. Cora film yıldızlığına yükseldiği zamanda da, mektuplarında yazdığı gib, boksör onun için Joe ağabey olarak kaldı. Muscatine'de milyonların mirasına konduğu zaman da Cora onun için Kardeş bebek yerini korudu. Ne ün, ne zenginlik onları değiştiremezdi. Joe için Cora en iyi arkadaştı. Hiçbir zaman dostluğunu esirgememiş olan genç kıza şükranını, sık sık çiçek göndermekle belirtirdi. Son buketini mart 1956'da mezarına yollamıştı. Bir zamanlar Missis-

sippi sularından kurtardığı bebek artık bu dünyadan çekilmişti. Onu geri göndermesi için tanrıya ne kadar yalvarmıştı. Bir yıl sonra Muscatine Mucizesi'ni öğrendiği zaman dualarının kabul olunduğuna yürekten inanmıştı. Hemen Muscatine'e koşmuş, Parlange'ya akan insan seline katılmıştı. Genç kız beyaz konağı çep-çevre saran balkonda görününceye dek, kalabalıkla birlikte: Coraa!. diye bağırmıştı.

Mucizeye karşı hiç kuşku duymamıştı. Gene bebeğine çiçekler göndermeğe başlamıştı. Bir gün onun kendisini ziyarete geleceğinden emindi. Parlange'nın yeni Hanımını gidip görmek cesaretini kendinde bulamamıştı. Sadece Cora'nın çiçekler için teşekkür mektubu yollamamasına şaşıyordu. Tekrar dirilince kendisini unutmuş muydu acaba?

En sonunda Al Petty ile yapacağı karşılaşmanın biletlerinden göndermişti ona. Hayatının en önemli maçı idi bu. Eskiden olduğu gibi bu maça mutlaka gelmesi gerekiyordu. Maçta önceki heyecanlı dakikalarda onun salonda olduğunu görmüştü. Mutluydu, içinden coşkun sevinç çığlıkları atıyordu. Ama sonra ansızın kuşku dolmuştu yüreğine. Cora, eskiden olduğu gibi, parmaklarını çaprazlayarak kendisini selâmlayacak yerde, Amerika'da alışılmayan bir biçimde baş ve şahadet parmaklarını uc-uca değdirerek elini havaya kaldırmıştı. Bu, gong sesinden daha çok huzurunu kaçırmıştı Joe'nun. Öylesine şaşkındı ki, Al'in öldürücü sağ yumruğundan kendisini koruyamamıştı. Bu işaret onun şampiyonluğuna mal olmuştu.

Daha sonra giyinme odasında, Cora'nın kendisinden korkarak kaçmak istemesi ayağını suya erdirmişti: Bu kadın Cora Latour değildi, yabancı biriydi.

Joe, sözlerini şöyle bağladı:

«Size gerçeği olduğu gibi anlattım Frank Jones. Bana inanmalısınız. Her zaman kutsal saydığım, kendisine derin saygı duyduğum bir genç kızı öldüremezdim.»

Kriminalistler, bir kadına tapan kişinin de kaatil olabileceğine tanık olmuşlardır. Ama ben onlardan değilim. Yüzünün hatları çok tatlı olan bu genç zenciyi, eskiden olduğu gibi şimdi de, sempatik buluyordum.

«Seni suçlamak aklımdan geçmez. Joe. Ölümünden az önce seni suçlayan Yargıç Ambros'tur.»

«İyi ama yargıç, tanımadığı bir adamı nasıl suçlar?»

«Seni görüp tanımamışsa da, kim olduğunu biliyordu. Cora ile dostluğunuz hakkında bilgisi vardı.»

«Bunu kimsenin bilmesine imkân yok Frank Jones.»

«Yenılıyorsun, Yargıç'tan başkası da senin Cora'nın hayatına girdiğini biliyor.»

«N'olur, lütfen söyleyin, kimmiş bu?»

Sustum. Joe'nun gerçeği söylediğini, ama sakladığı şeyler de olduğunu seziyordum.

Odayı gözden geçirdim. Ev çok eski olmasına rağmen iyi bakılmış ve iyi döşenmişti. Duvarlar gri renkte. Kitaplar, plaklar.. Yerde gri bir halı vardı. Divan ve koltuklar siyah kumaşla kaplanmıştı. Sarı bir perde yandaki bölmeyi ayırıyordu. Lâmbaların aydınlattığı duvarda dört köşe bir leke göze çarpıyordu. Hiç kuşkusuz evvelce burada bir resim asılıydı. Cora'nın resmi miydi? Niçin kaldırılmıştı öyleyse?

«Soruma cevap vermediniz Frank Jones..»

«Soru sormayı lütfen bana bırak!»

«Peki, ne isterseniz sorun!.»

«Cora Latour'un öldürüldüğü gece neredeydin Joe?»

«Miami'de.. O gece Kid Jimmin ile maçım vardı.»

«Bunu ispatlayabilir misin?»

«Elbette.. ben...»

Yazı masasındaki telefonun zili hepimizi birden harakete getirdi. Joe, bizden önce davrandı, ama kötü bir haber duymak korkusuyla bir an kulaklığı almağa tereddüt etti, sonra aracı yakalayıp kulağına götürdü:

«Joe Orange, buyurun!» dedi.

«Küçük Sevgili»mle bir an göz göze bakıştık. Saat 2,30'du. Bu saatte onu kim arayabilirdi?

«Özür dilerim yalnış numara çevirmişsiniz.» dedi heyecanlı bir sesle, alıcıyı yerine astı.

Joe, elinde bir deste gazete kupürüyle yanımıza döndü. Gazete tomarını masa üzerine koydu. Maç haberinin yazıldığı kupürü aradı, buldu: 15 Mart 1956'da, Miami'de Kid Jimmin ile yaptığı maçı Joe kazanmıştı.

Joe, büyük bir iç rahatlığıyle gülümsedi:

«Şimdi bana inandınız mı, Frank Jones?» dedi.

Delil red edilecek gibi değildi. Hiç bir uçak onu maçtan sonra, gece yarısına dek New Orleans'a ulaştıramazdı. Kaldı ki, oradan Muscatine'e daha 90 millik yol vardı. Joe'nun cinayet gecesi Parlange'da bulunması imkânsızdı.

Artık kanaati tamdı, Joe ter-temizdi, Cora'nın dostu olduğu zamanki kadar temiz ve dürüst bir adam. Yargıç ölüm döşeğinde de yalan söylemişti demek.

Birbirimizden dost olarak ayrıldık. Ama yanımda «Küçük Sevgili» olduğu halde Congo sokağından aşağıya inerken içimde gene de huzursuzluk veren bir duygu vardı: Olanca temizliğine rağmen Joe'nun bizden bir şey gizlediğinden kuşkuluydum. Neydi bu, neydi?

Yeniden «Küçük Sevgili»min sinirlerini bozmak istemiyordum. Sarı saçları arabanın rüzgârında uçuşuyordu. Bir ara bu saçlar yanağımı okşadığı halde hiç önemsemedim. Konuşmadan oturuyordum, zihnim durmadan çalışıyordu. Joe'nun bizden gizlediği şeyle, geceleyin yapılan telefon konuşması arasında bir bağlantı olmalıydı. Hele şundan kesinlikle emindim: Yanlış numara çevrilmemişti.

★

Kurşun gibi ağır, haraketsiz, sinir bozan bir sema, Muscatine ile Parlange üzerine abanmıştı. Çimenler ve ağaç yaprakları kavruluyor, çiçekler soluyordu. Su birikintilerinden ve havuzdan ufunetli bir koku yükseliyordu. Hayvanlar gölgeli kuytulara gizlenmişlerdi. Caddelerde görünen insanlar, cam gibi gözlerle şaşkın şaşkın bakınarak, pazar yerinin kuytusuna zor atıyorlardı kendilerini. Herkes havayı değiştirecek şimşeğin çakmasını bekliyordu. Abraham Lincoln okulu kapanmıştı. Dayanılmaz sıcak, hiç olmazsa kısa bir süre beş zenci çocuğunun okula gelmesini geciktirmişti. Muscatine Belediye dairesiyle Mahkeme de kapalıydı. Ölen Ambros'un yerini alacak yargıç ta henüz seçilmemişti.

Sıcak, «Küçük Sevgili»m ile beni de kötürüm etmişti. O günlerde Cora'nın öldürüldüğünü ispat-

layacak yeni deliller arayıp bulmamız mümkün değildi. Gerçekten kaatilin Jack olduğunu iddia edemiyorduk. Boksör Joe'nun Cora'yı öldürmüş olacağını da kesinlikle söyleyemiyorduk. 150 üyesi olan Ku-Klux-Klan'dan hangisinin kaatil olduğunu aydınlatamamıştık. Sadece bunlardan 7 numaranın bu cinayeti işlediğini biliyorduk. Bilmecenin ilmiklerini çöze çöze sona yaklaşmıştık. Son bir adım daha atmamız gerekiyordu.

★

Bilmece hiç ummadığımız biçimde çözüldü:

Yemekten sonra bir akşamdı. Parlange konağının yukarı salonlarından birinde oturuyorduk. Bu salon kapanmış esir pazarının arkasına düşüyordu. Oldukça serindi. Tante Lily ile iki-baş kâğıt oynuyorduk. Küçük Sevgili'm yemekten sonra odasına çekilmişti. Aklım sık sık kâğıtlardan, şimdi geniş karyolasında uzanmış bulunan sarışın kıza gidiyordu.

«Hey Frank, dalga geçme!. Aklın gene nerelerde dolaşıyor?» dedi Tante Lily.

Ürkerek sıçradım. Gözlerim masa üzerine açılmış kâğıtlara kaydı. Pacience oynuyorduk. Burada Crapette, diyorlardı bu oyuna. Biraz çapraşık bir oyundu. Azıcık dalga geçsem, hata yapıyordum. Bu kez üst üste yanlış oynamıştım.

Cora'nın üvey kardeşi odaya girmiş te farkına varmamıştım. Bana sokulup, elime bir pusula tutuşturunca uyandım.

Tante Lily sabırsızlandı:

«Ee Frank, gene ne oluyorsun?» dedi. Michael'ın pusulası yüzünden yanlış kart atmıştım. Yaşlı kadın. gülümseyerek başını salladı. Beyaz

saç bukleleri titreşti. Şimdi kâğıt oynama sırası ondaydı. O. becerikli parmaklarla kâğıt çekip yenisini atarken, ben de çabucak pusulayı aralayıp okudum:

Lütfen hemen geliniz.
Yanınıza büyük keskin
bir bıçakta alınız!
Judy

Judy mi? Neler dönüyordu gene? Mutlaka başından bir şeyler geçmişti, yoksa Judy böyle bir pusula yazmazdı. Sam Black'in karısı, kendisini gizlediğimiz harap köle kulubesinde yaşıyordu. Michael, Cora, ya da ben, düzenli biçimde ona yiyecek taşıyorduk. Peki ne olmuştu? Ne geçmişti başından ki, Michael'e açmaya çekinmişti?

«Anlaşıldı delikanlı, bugün hiç dikkatin yok üzerinde. Bu haline şaşıyorum doğrusu.» dedi Tante Lily. Ama içinden de seviniyordu. Hiç bu kadar kolay yenmemişti beni. Yanlışlarıma rağmen ihtiyar kadın, Patience oyununu gereğince uzattı. Çünkü Crapette oynamayı çok seviyordu.

Tante Lily, son kartı atıp, zafer haykırışı ile kazandığını söyleyince ayağa kalktım, gitmek için izin istedim.

Mutfak, kilerdeydi. İçeride kimse yoktu. Bir çekmeyi açtım, çeşitli büyüklükte bir düzine bıçak buldum. En büyüğünü ve keskin ağızlı olanını seçtim. Yüzünü birkaç kez bileğ taşına sürerek daha da keskinleştirdim. Judy bu keskin bıçağı ne yapacaktı acaba?

Mutfak kapısından buğulu geceye süzüldüm. Köleler ağılı karanlıkta kap-kara serilmiş yatıyordu. Önümü görmediğim için Tante Lily'nin kedi-

sine çarpıp tökezledim. O da kızgın bir miyavlamayla beni payladı. Bir zamanlar köle gözcülerinin oturduğu kulubenin kapısını tıklattım.

İçerisini, sigara dumanları arasında yanan bir mum aydılatıyordu. Mum ışığı, yerdeki portatif yatağa, sandalye üzerine dökülüyordu. Sigara izmaritleri kül tablasında yığılmıştı. Yerde boş bir viski şişesi vardı.

Judy, yatağında uzanmıştı. İri iri açılmış gözlerle bana bakarak:

«Frankie sen misin?» dedi.

Hızla örttüm kapıyı.

«Hayır ola Judy?» dedim.

«Aklımı kaçıracağım Frankie.» dedi Judy. Bir çok eşyayla birlikte onun için satın aldığımız elbisesinin yakasını açılabildiği kadar açmıştı.

«Çok korkunç şeyler oluyor Frankie. Bir hayalet gördüm.»

Viski şişesine bir göz atarak:

«Korkarım ki, içkiyi fazlaca kaçırdın Judy» dedim.

«Evet çok içtim. İçmek zorundaydım çünkü. Ama sarhoş değilim. İnanın bana, burada bir hayalet var.»

Judy o kadar heyecanlıydı ki, ancak olanları anlatırsa bir az kendine gelebilirdi. Konuşurken sarhoş olmadığını da anladım. Gerçekten bir hayalet görmüştü Judy:

Başından beri zenci dulu bu kulubede uyku tutmamıştı. Parkta dolaşan kedilerin miyavlamaları onu bazen saatlerce uykusuz bırakıyordu. Bu miyavlamalara bazen eziyet edilen bir insanın iniltili feryatları da karışıyordu. Özellikle bir gece önce haykırışlar kulubeye pek yaklaştığı zaman

yüreği ağzına gelmişti. Şimdi yemin edebilirdi artık. Bu feryatlar insan haykırışıydı ve köle ağıllarından geliyordu.

Buna benzer şeyleri daha önce de söylemişti Judy bana. Ama zencilerin korkularını ve batıl inançlarını bildiğimden sözlerine gülüp geçmiştim. Bir var ki son gece Judy, somut şeyler görmüştü. Kulubesinde bulduğu paslı bir anahtarla köleler ağılının ilk sundurmasının kilidini açmıştı. Judy, karanlığa süzülünce ortalığı öylesine toz bürümüştü ki, cep feneri güçlükle aydınlatabiliyordu içerisini. Yordamlayarak ağır ağır ilerlemişti. Yan yana sıralanan sundurmaların ara duvarları kamış ve çamurla örülmüştü. Omuzlayınca kırılıp dökülüyordu. Sundurmanın birinden ötekine geçtikçe haykırışlar daha da güçleniyordu.

Sözünün burasında:

«Sana yemin ederim ki Frankie bunlar kedi değildi.» diye hıçkırdı Judy.

Son bölmeye varınca birden duralamıştı. Bölme duvarı hayret edilecek kadar sağlamdı. Öbür tarafı görecek bir sıva döküntüsü bile yoktu. Bu nedenle Judy, kulağını duvara dayamakla yetinmişti. İçeriden esrarlı gürültüler duyunca damarlarındaki kan donmuştu, adeta. Bir zincir şakırtısı, emir veren bir ses, çıplak vücut üzerine inen kırbaç şaklaması, inilti ve sızlanma.. sonra acı feryatlar. Bağıran erkek miydi, yoksa kadın mıydı? Seçememişti.

Daha sonra Judy, bir kapının gıcırdayarak içeri devrildiğini, bir kilidin döndüğünü duymuştu. Artık duramamış, yolun müsaade ettiğince hızla yüz geri dönmüştü. Ama bir an köleler ağılından

uzaklaşan hayaleti görmüştü. Üzerinde beyaz örtü bulunan bir hayaletti bu.

Judy sustu.

Elim düşünmeden viski şişesine uzandı. Kadehi doldurup dudaklarıma götürdüm. Ancak viski midemi yaktığında içtiğimi farkettim.

«Bıçak getirdin mi Frankie?» diye fısıldadı Judy.

«Evet getirdim. N'apacaksın bıçağı?»

«Keskinse, duvardan kolayca bir delik açabilirim.»

«Ne zaman denemek istiyorsun bu tasarını?»

«Hemen. Eğer bunu yapmazsam, burada bir dakika kalmak cesaretini kendimde bulamam.»

Heyecanı yatışmıştı. Kendine özgü bir incelikle duvarda asılı tozlu aynaya sokuldu, keçeleşmiş saçlarını taramağa başladı. Aynadaki bakışları üzerimden ayrılmıyordu.

«Sen de birlikte gelecek misin Frankie?»

«Elbet te..»

Bıçağı cebimden çıkardım.

Gece sakindi.

Judy, beni sundurmaya doğru götürdü.

İçerdeki hava boğucuydu. Ciğerlerim tozla dolmuştu. Ardardına birkaç kez aksırdım. Bölmeden bölmeye geçmemiz Judy'nin anlattığı kadar kolay olmadı. Bölmeler sağlam değildi, ama açılmış delikler, kolayca geçmeme izin vermeyecek kadar küçüktü. Bazı sıva ve kamış parçalarını kırmam gerekiyordu. Bir yandan da cep fenerimle, sürekli olarak ortalığı aydınlatmağa çalışıyordum. Bir biri ardınca sıralanan sundurmalar ahırı andırıyordu.

Her bölmede bir kerevet, petrol lâmbası, sallanan bir masa, helâ yerine bir çukur, yanında da kum yığını ile bir kürek vardı.

Son bölmeye geldiğimiz zaman sessizlik hâlâ devam ediyodu. Cep fenerinden ürkek yarasaların kanat çırpışından başka ses duyulmuyordu. En az yüzyıldan beri boş duran bu barakada insan bulunabileceğine pek az ihtimâl vardı.

«Hayal kurmuş olmayasın Judy?» diye sormak zorunu duydum.

«Verin bana bıçağı!.» karşılığı döküldü dişleri arasından.

Ben, arkasında dikilerek, cep feneriyle duvarı aydınlatırken o da, bıçağın ucuyle delik açmağa çalışıyordu. Az sonra sıva döküntüsüyle küçük bir delik açıldı.

«Bu kadar yetermi?»

Evet, delik içerisini görebileceğimiz kadar büyüktü. Başımı salladım. Güçlük çekmeden öbür yanı aydınlatabiliyordum delikten. Soluğumu tuttum. Eğer öbür tarafta insan yaşıyorsa ışığımızı görecekti.

Judy, iyice sokuldu bana. Derisinden küf kokusu yükseliyordu.

«Bir şey görebiliyor musun Frankie?»

Gördüğüm taştan bir zemindi. Beyaz badanalı duvardaki çengelde bir kırbaç asılıydı. Bir su kabından su damlıyordu. Burası ahır mıydı acaba? Yerde konserve kutuları, şişeler de gözüme ilişti, ama insan yoktu içerde.

Işığı dolaştırmağa devam ettim. Arka pilanda bir saman yığını aydınlanınca... Gözlerimi yummak, derin derin solumak zorunu duydum. Gözlerimi yeniden açtığım zaman samanlar üzerinde uyu-

yan iki zenci gördüm. Hayal değildi gördüklerim, adamların kahve rengi vücutları, solurken, kalkıp iniyordu. Gençtiler, sakalları yüzlerine vahşi bir anlam veriyordu. Sonra.. ayak bileklerinden yere zincirlenmiş olduklarını farkettim.

«Bu ne hal, Frankie?» diye fısıldadı Judy.

«Görüyorsun işte..» dedim, deliğe doğru sokulmasını sağladım. Sakin bakışları iki zenci üzerine dikilmişti. Birden başını geri döndürdü:

«İyi değilim ben Frankie!» dedi, gözlerini devirdi, inleyerek arka üstü düştü. Kollarıma alıp kaldırdım. Bu sırada elektrik feneri elimden kaydı, yere çarpınca da söndü.

Kollarımda baygın kadınla karanlıkta kalmıştım.

Şükür ki, ilk yardım konusunda az-çok bilgim vardı. Dudaklarını ağzıma alarak soluğumu üflemeğe başladım. Bu para etmeyince omuzlarından tutup sarstım. Bir süre sonra kendine geldi. Hızlı hızlı soluyordu.

«Bu iki adamı tanıyorum.» diye fısıldadı, «bunlar Sam'ın arkadaşları..»

«Adları ne?»

«Ed Sage ile Tom Ord..»

Sam Black ölmüştü, Griffin, Muscatine ceza evindeydi, ama yarı ölü haldeydi. Demek Cora Latour cinayetinin öteki iki görgü tanığı: Ed Sage ile Tom Ord, sandığım gibi ormanda ağaçlara asılmamışlardı, Parlange'lerin eski köleler ağılında zincire vurulmuşlardı.

Peki ama kimin tarafından, kimin?

Bir kapı gıcırtısı, daldığım düşünceden beni uyardı. Aynı anda duvardaki delikten, bölmemizin karanlığını loş bir ışık aydınlattı. Öbür yanda biri,

petrol lâmbasını yakmıştı. Gözlerimi deliğe yerleştirip baktım. Judy'nin hayalet dediği mahlûktu, beyazlar içindeydi. Bol, beyaz Ku-Klux-Klan elbisesi içinde somut bir hayalet. Sivri külâhlı başlığın göz deliklerinden buz gibi soğuk iki göz parıldıyordu. Elinde tuttuğu kırbacın sapı kısa, deri püskülü uzundu. Az sonra bu püskül, otların üzerinde yatan iki zencinin sırtında, amansız biçimde şaklamağa başladı. Hayal mi görüyordum? Hayır. Gözlerimin önüne serilen, güneyin bozulmuş ruhu idi.

İlkin bu savunmasız zencilere eziyet edenin, Cora'nın yeğeni Jack Latour olduğunu sandım. Sonra kamçıyı tutan ele ilişti gözüm. İnce, bakımlı bir eldi bu. Sivri, karmen kırmızısı tırnakları olan bir kadın eliydi hem de..

★

Ertesi sabah baş ağarısıyla uyandım. Geceki maceradan başka şey düşünemiyordum. Ama bu maceradan söz etmeğe de cesaretim yoktu. «Küçük Sevgili»min yolundan çekilecektim. Konakta bildik birisiyle karşılaşmaktan korkuyordum. Mümkün olduğunca erken, doktor Grandel'i görmek istiyordum. Belki bana bir yardımı dokunabilirdi.

Hekimin bekleme odası hastalarla doluydu. Beni içeri çağırıncaya dek sabretmem gerekiyordu.

Normal bir halde olmadığımı hemen anladı. Nabzımı aldı:

«Neyiniz var Jones?»

«Başım ağrıyor. Böylesine öldürücü başağrısına tutulmamıştım hiç.»

Bileğimi bıraktı:

«Nabzınız normal., Herhalde havaların sıcak gitmesi dokundu size.»

Bir kutudan haplar aradı.

Ama ben, başağrımın sıcaktan ileri gelmediğini biliyordum. Aslında başağrısından ötürü gelmemiştim doktora. Bir soruya cevap arıyordum. Bu soru, dünyadaki tüm başağrılarından daha çok ızdırap veriyordu bana.

«Doktor, Cora Latour'un, ırzına geçme sonucu öldürüldüğüne dair kesin belgeniz var mı?»

Dr. Grandel hayretle baktı yüzüme, sonra ağır ağır yazı masasına eğildi:

«Benim bulduklarım bundan ibaret Mr. Jones!.» diye evvelce gördüğüm belge tomarını çıkarıp verdi.

«Bunların olay yerinde ele geçtiğini açıklamıştınız vaktiyle bana.. Yalnız hatırımda kaldığına göre, araştırmanın derinleştirilmediğini de söylemiştiniz.»

«Doğru.. Ama aslında buna sebep te yoktu. Çünkü cinayetin ırza tasalluttan ileri geldiğinden emindim. Ceset çıplaktı. Şöyle üstün körü bir muayenede bu eylemin işaretleri olan tipik berelere rastlamıştım.»

«Bu bereler, kaatilin Cora Latour'a tecavüz ettiğini kesin olarak belgeliyor muydu?»

«Hayır.. Klinik deneyi bakımından yeterli delil sayılamazdı bunlar..»

«Öyleyse cinayete böylesi bir anlam vermek için, berelerin kasten yapılması mümkün mü?»

Başını salladı:

«Ama cinayete böyle bir anlam verilmesini tasarlayacak bir kaatil de düşünemiyorum.»

«Eğer cinayet bir kadın tarafından işlenmişse,

gene düşünmez misiniz?» Hiç kuşkusuz, şüpheleri üzerinden uzaklaştırmak için yapmıştı bunu.

«Bir kadın tarafından mı?» Kaşları hayretle açılmıştı. Hâlâ sakin olan yüzünde belli belirsiz bir huzursuzluk seziliyordu.

«Bundan emin misiniz?»

«Hemen hemen..»

«Açık konuşunuz Mr. Jones! Ne demek istiyorsunuz?»

«Önce tamamiyle emin olmalıyım.» dedim.

Dr. Grandel'den ayrıldıktan sonra, tavsiye ettiği hapları almayı unuttuğumu farkettim. Ağrıdan başım dönüyordu âdeta.

Doktorun evi yanında St. Nzarin kilisesi, onun ardında da mezarlık vardı. Geri pilanda Latour ailesinin eski mozolesi göze çarpıyordu. Parmaklıksız bir duvarla çevrili idi. Bir çok açık kubbe altında altın, gümüş, bakır tabutlar dinleniyordu.

Kavakların gölgesindeki banka mecalsiz çöktüm. Cora Latour'un külleri alıp götürülmüş mermer mezarına dikildi bakışlarım.

Niçin? diye düşündüm, Gloria Latour, yeğeni Cora'yı niçin öldürmüştü? Ama çiçeklerle örtülü boz mezardan bir cevap alamadım. Miras yüzünden olamazdı, bundan emindim. Eğer sebep bu değilse, öyleyse neydi?

Daha sonra Eski Köle Satıcısı barına gittim. Mixer'in haplardan daha iyi geldiğini biliyordum başağrısına. Yumurta sarısı, Worcester sosu, başka sert bir sos daha ve bir atımlık Wisky.. tamam..

İçkimi yudumlarken duvarları süsleyen eşya ve resimleri inceliyordum. Her türden kamçı, ilkel müzik enstrumanları, bakır oymalar asılmıştı du-

vara. En altta, New Orleans'ta, Congo sokağında kölelerin arttırmayla satışını gösteren bir tablo vardı.

Kokteyl, gerçekten haptan iyi idi. Congo sokağı.. Congo sokağı.. artık başımda ağrı filân kalmamıştı.

Akşamleyin kütüphanede Cora'nın güncesini yeniden önüme aldığım zaman, Tante Lily'nin varlığı bile artık beni rahatsız etmiyordu. Congo sokağı adı bütün gün kafamdan çıkmamıştı. Coranın anılarını okumakla ondan kurtulacak mıydım?

Sayfaları karıştırdım. 3 Mart 1956 tarihinde aradığımı buldum:

(.. Arabayla New Orleans'a gidiş.. Bella Marlin'i ziyaret. Daha sonra Congo sokağında durdum. Evde ışıklar gördüm. Tanrım, orda onu bulunca ne kadar şaştım. Gloria'yı hiç bu kadar korkmuş görmemiştim.)

«Neye bu kadar sinirlisiniz delikanlı?» diye sordu Tante Lily.

«Sinirli değilim.»

«Cora, Guy'le gittiği için mi? Benden gizleyemezsiniz, onu sevdiğinizi biliyorum.»

«Yanılıyorsunuz Hanımefendi.»

«Acaba küçük bir oyun partisiyle ilgilendirebilir miyim sizi? Size çok iyi gelir. Patience oyunu kadar hiç bir şey sinirleri yatıştıramaz.»

«Teşekkürler Hanımefendi, ama meşgûlüm.»

Okuduklarımın büyük anlamı vardı. Eskiden okuduğumuzda dikkatimi çekmemişti. Ama kısa süre önce, Congo sokağında kimin oturduğunu öğrenmiştim: Cora'nın çocukluk arkadaşı zenci boksör Joe Orange idi.

Joe ile Gloria arasında ilişki olmasından

hatta görünüşe göre çok mahrem bir ilişki bulunmasından - Coranın öldürülüşünden oniki gün önce Congo sokağına gitmiş olmasından toplu bir mana çıkaramazdım. O nedenle sadece Joe'nun benden bir şey gizlediğini, geceleyin saat 2,30'daki telefon konuşmasında da yanlış numara çevrilmemiş olduğunu sezmiştim. Yeğen Jack'ın karısı gibi eski bir İspanyol aristokrat aileden gelme bir kadının, zenci boksörün sevgilisi olabileceğini kavramam da zordu. Ama anılardan bu durumu öğrendikten sonra iki olayı birbirine bağlamak güç olmadı.

«Hanımefendi!»

«Buyur delikanlı?»

Oyun masasında 104 kâğıdı maksatsız olarak karıştıran Tante Lily'ye sokuldum. Yüzündeki penbe pudrayı bile görüyordum:

«Gerçekten Joe'nun kim olduğunu bilmiyor musunuz?»

Kâğıtlara baktı.

«Joe mu? Hayır.. Daha önce de söylemiştim size.»

«Adının tamamı Joe Orange.. Hâlâ bir şey hatırlatmıyor mu size bu ad?»

«Hayır, hiç bir şey hatırlatmıyor.»

«Cora'nın yarı çocukken Mississippi'de bir sandal kazası geçirdiğini de hatırlatmıyor mu?»

Yaşlı kadın bakmadan kâğıtları masaya koydu:

«Benim hatırladığım şu: Kazadan sonra Cora koşarak bana geldi, olaydan babasına bahsetmememi sıkı sıkı tenbih etti.»

«Joe, Cora'nın kanusu devrildikten sonra, onun hayatını kurtaran delikanlı idi.»

«Kanu Cora'nın değildi.»

«Ne dediniz?»

Bakışlarını bana kaldırdığında, gözlerinin ucundaki sayısız kırışıklıklarda bir pudra tabakası gördüm.

«Kanu, Gloria'nındı. Onları boğulmaktan kurtaranın bir zenci delikanlı olduğunu şimdi iyice hatırlıyorum.»

«İkisini de mi kurtarmıştı?»

İhtiyar kadın:

««Bu eski hikâye ile rahatımı kaçırıyorsunuz ama..» diyerek gene kâğıtlarına döndü.

Odanın yarı karanlığında dolaşarak büyük avluya baktım. Ta uzaklarda nehrin ışıldayan kıvrımı görünüyordu. Cora'nın ölümü üzerindeki sır beni derinden derine zorluyordu. Yalnız şu kadarı ap-açıktı: Kafamdan geçenler sadece tahminden ibaretti, ispatlanamıyacak tahminler. Gene de kanıma göre, Gloria'nın Cora tarafından Joe'nun evinde görülmesinden duyduğu korku, cinayetin asıl nedeniydi. Gloria öyle bir memlekette yaşıyordu ki, eğer Cora, çenesini tutmayacak olursa bütün varlığı tehlikeye girecekti. Bundan dolayı Gloria, 16 Mart 1956 gecesi Cora'yı öldürmüştü ve Muscatine şehri bu ölümü sevinçle karşılamıştı. Cinayetin görgü tanıkları olmasına rağmen, Gloria için bir tehlike yaratmamıştı. Çünkü bu tanıklar zenci idiler. Yani ortalıktan çekilmek zorundaydılar. Biri kodesteydi. Diğer ikisini Gloria, belki de Sherif'in izniyle, eski köleler ağılına sığır gibi kapatmıştı. Cora'nın dirilmesiyle Gloria'nın içine düştüğü büyük korkuyu şimdi aşağı-yukarı tasavvur edebiliyorum.

Şu anda Gloria Latour, benim için, sırçadan

yapılmış bir varlıktı. Omuzlarına kadar siyah saçları, esmer yüzü, içinde mineler oynaşan gri gözleri ince boynu, çok biçimli vücudü kristal bir hal almıştı ve bir uçurumun kenarındaydı. Bu lânet uçurumun dibinde yok olmak vardı. Tüm güzelliğine rağmen Gloria bir şeytandı. Fırsatını bulursa dirilen Cora'yı da kılı kıpırdamadan öldürebilirdi. Bunu çok iyi hissediyordum. Hiç kuşkusuz, çok geçmeden, bu fırsat ta önüne çıkacaktı.

★

«Küçük Sevgili»mi onun kininden korumak, için özel bir detektif kiraladım. Bu adam New Orleans'ta, Congo sokağındaki Joe Orange'ın evini gözaltında tutacaktı.

Üç gün detektiften ses çıkmadı. Dördüncü gün, akşamın sekizinde telefon etti:

«Durmadan geliniz!.»

Detektif. «Küçük Sevgili»mle beni yolun köşesinde bekliyordu. Toprak yolda park edilmiş beyaz Cadillac'ı göstererek, Joe'nun bir ziyaretçi kabul ettiğini söyledi.

Bekledik. Belki düşündüklerimi doğrulayacak bir delil geçecekti elimize. Ne var ki, «Küçük Sevgili»m eli kolu bağlı beklemeğe uzun zaman dayanamadı, Cora Latour'un yaşayışının son perdesini de oynamak istedi.

Joe'nun oturma odasından ışık dökülüyordu.

Cora Latour için her New Orleans'a gelişinde, Joe'yu ziyaret etmek bir alışkanlıktı, yadırganmazdı. Bu alışkanlığa uyarak, Cora'nın dublörü zili çaldı.

Köşeden kapının açıldığını gördük. «Küçük Sevgili»m içeri girdi. Artık dramın son sahnesi

oynanıyordu. Tüm Cora Latour olayı gibi son'u da büyük oldu.

Dirilen Cora'yı holde hizmetçi kadın karşılamıştı. Joe'nun yalnız olmadığı anlaşılıyordu. Hizmetçi kadın, Cora'nın oturma odasına girmesini önleyemedi. Abojur ışığında iki kadeh parlıyordu. Kadehlerden birine dudak boyası bulaşmıştı. Masadaki tabaklarda parçalanmış istakoz vardı. Gramofondan caz müziği geliyordu. Odada kimse yoktu, ama Cora karşısındaki aynanın çerçevesi içinde kendisine doğru gelen birinin hayalini gördü. Büyük bir korkuya kapıldı. Gülünç mü, yoksa gerçek bir korku mu? Pençereye kadar geriledi Cora. İmdat! diye bağırmak geliyordu içinden. Ama köşebaşında beklediğimi görünce rahatladı. Neden sonra aynada gördüğü hayalin kendisine ait olduğunu fark etti. Yeniden cesaretlenerek bitişik bölmenin perdesine sokuldu. Soluğunu tuttu. O sırada ölen dostunun imdadına gelmiş olduğu hissini duydu içinde. Her zamandan daha gerçek Cora'ydı bu gece.

«Joe!..»

Genç kız perdeyi araladı.

İçeriye düşen abajur ışığıyle aydınlanmış karanlık odaya baktı. Işık değmesiyle zenci boksörün bronz vücudü parlıyordu.

«Joe!.»

«Evet?»

«Ben'im.. Cora...»

Sessizlik.. Sonra:

«Cora mı?»

«Evet..»

«Hemen geliyorum..»

«Hayır, lüzum yok.. Madem yatmışsın, seni

rahatsız etmek istemem. Zaten bir merhaba demeğe gelmiştim.»

«Gitme! Hemen geliyorum.»

«Nasıl istersen Joe!»

Perdeyi salıverdi. Göreceğini görmüştü.

★

«Küçük Sevgili»ın Joe'nun oturma odasında dakikalarca bir aşağı, bir yukarı gezindi. Bir zamanlar Cora'nın düşündüklerini düşünmeğe çalışıyordu: Gloria çıldırmıştı. Joe'yu tehlikeye atıyordu. Eski bir konağın kızı olan beyaz bir kadınla seviştiğini öğrenseler linç ederlerdi onu. Gloria'nın okşamaları öldürücüydü. Acaba Ku-Klux-Klan bundan haberdar olsa, Joe'yu onların elinden kurtarabilecek miydi?

«Boğazında bir iple...» diye pikaptaki koro odayı doldurdu, «Sabahın kızıllıkları içinde sevgilimi boğazında bir iple buldum.» Caz müziğine eşlik eden koro hiç susmayacak gibiydi. Bu müzik «Küçük Sevgili»min sinirlerini bozdu. Pikaba doğru yürüdü, iğnesini plaktan kaldırdı. Aynı anda yandaki odanın karanlığından gelen kadına gözleri ilişti. Gloria idi.

«Sana her şeyi açıklayacağım şekerim.»

«Küçük Sevgili»m, buz gibi oldu.

«Bana hiçbir şey açıklaman gerekmez.»

«Tersine, bu hesabı sana vermeliyim.»

«Hiç zorunlu değilsin!.»

Eskiden olduğu gibi birbirinin karşısına dikilmişler, göz-göze bakışıyorlardı. Bu kez Glora'nın uçuk yüzünde bir gülümseme vardı.

«Beni red etme güzelim!. Sen benim dünyada güvenebileceğim tek dostumsun!»

«Biz hiç dost olmadık.. Ama kendini de, Joe'yu de büyük tehlikelere attığını söylemeliyim.»

Başını örtüp boynunda düğümlediği beyaz şal, Gloria'nın yüzüne Madonna'larınkine benzeyen temiz, bakir bir anlam katıyordu. Her zamandan daha güzeldi, ama - bunu «Küçük Sevgili»m de hissediyordu-her zamandan tehlikeliydi.

«Gördüklerinden kocama bir şey söyleyecek misin?» diye sordu Gloria.

«Hayır.»

«Hiçbir zaman, hiç kimseye bir şey söylemeyeceğine güvenebilir miyim?»

«Elbet te güvenebilirsin!»

«Yemin et!»

«Yemin ederim.»

Sarışın genç kız, kucaklayıp öperken, Gloria'nın gözlerinden yaşlar akıyordu. Son derece heyecanlanmıştı.

«N'olur, benimle gel, güzelim!» diye fısıldadı Gloria. «Beni yalnız bırakma!. Her şeyi açıklamama da izin ver!»

★

Az sonra birlikte çıktılar evden. Kol kola girmiş iki kızkardeşe benziyorlardı. Açık, büyük arabaya bindiler. Gloria, bir düğmeye basıp arabanın örtüsünü kaparken Cora biraz kuşkulu oturuyordu koltukta. Haydutlar tarafından sarılmış gibi eli, içinde tabanca sakladığı cebine gitti. Birden arabanın farları yandı ve cadillac haraket etti.

Caddenin renkli lâmbaları geriye doğru koşmağa başladı. Mississippi köprüsünden sonra or-

manın ıssızlığında uzayan Old River yoluna saptı, Gloria arabanın hızını daha da arttırdı.

«Şimdi artık beni dinler misin?»

«İlle de anlatmak istiyorsan, peki dinleyeyim.»

Kadranları aydınlatan lâmba ışığı Gloria'nın profiliyle oynuyordu. Arkaya bağlanmış saçları yüzüne sert bir anlam veriyordu.

Konuşmağa başladı. Sesi sıcaktı:

«Bu münasebet uzun zaman önce başladı. O zamanlar sen de, ben de küçük birer kızdık. Ama ben senden belki yüz yaş daha büyüktüm. Yasaklanmış olduğu halde geziye çıktığımız kanu devrildi. Joe, ikimizi de sulardan çekip kurtardı, kıyıya götürdü. Sen iyi terbiye görmüş bir çocuktun. Islak elbiselerle eve koştun. Ben Joe ile kaldım. İçimden öyle geldiği için, kendimi baygınmışım gibi gösterdim. Kamışların arasında yatıyordum. Joe, ne yapacağını bilemeyerek yanımda diz çöktü, bir süre beni seyretti. «Küçük Hanım, gitmem lâzım!» diye kekeledi bir kaç kez. Beyaz bir kızla birlikte görünmekten korktuğunu sezmiştim. Gitmesini önledim. Onu benimle gördükleri zaman nasıl hırpalayacaklarını düşünmek, mel'unca bir zevk veriyordu bana. Korkusu ona yar olmadı. Oyunumu sürdürdüm, en sonunda da onu baştan çıkardım.

Yıllarca Joe'yu görmedim bir daha. Ama o günden sonra yüreğimde bir cehennem ateşi harlanmıştı, onu bir türlü söndüremiyordum. Lânetlenmiş bir tutkuyla erkeklere sesleniyordum, bu ateşi söndüreceğini umduğum bütün erkekleri.. Hasta olduğumu anlamıştım.

Jack Latour'la da bu ateşi söndüreceğini um-

duğum için evlendim. Jack'ta erkek gücünün senbolünü görmüştüm. Ne kadar yanılmışım. Çok geçmeden Joe'nun hasreti gene içimi yakmağa başladı.

Sen üzerimize gelinceye dek, ziyaretlerimi gizli tutabilmiştim. Sen her şeyi berbat ettin. Sırrımı öğrenmiştin madem, ölmeliydin. Ve hiç kuşkusuz öldün.. Belki tekrar dirildin, belki dirilmedin. Benim için farketmez. Sen..»

«Allah aşkına dikkat et!» diye bağırdı «Küçük Sevgili»m. Büyük bir sedir ağacı, ansızın farların aydınlığında belirmişti. Araba, üzerine doğru gidiyordu. Son anda Gloria direksiyonu kırabildi. Kelebek camları, ağacın dallarına çarparak sürtündü.

Araba gene yol üzerinde uçuyordu.

★

Buraya kadar cadillac'ın peşinden ayrılmamıştım. Ne var ki araba şimdi hızını arttırmıştı, ona yetişemiyordum. Geride kaldım.

Muscatine'nin ana caddesini izledik. Café Dixiland'ı, Goldman eşya mağazasını geçtik. Parlange'a yaklaştığımız sırada cadillac'ın ardındaki kırmızı ışığı kaçırmamıştım. Gazı kesmeden meşe ağaçlı yola sapmıştı.

Sinirlerimi geren heyecan biraz yatıştı. Çünkü Michael bu ağaçların kuytusunda gizlenmişti. Bizim Cora tehlikeye düşerse hemen atılıp onu kurtaracaktı.

Eni sonu Parlange'a ulaştık. Michael ile köpekler bana doğru koştular. Arabayı durdurdum.

«Nereye gittiler?»

«Parlange konağına!» dedi Michael, arabaya

atladı. Yola devam ettik. İki köpek ardımızda oturmuş, havlıyorlardı.

★

Eski Köleler ağılının son bölmesinde Gloria'nın cadillac'ı gürültüyle durdu. Farlar söndü. Aynı anda iki şeytanca becerikli el, ipek eşarpı «Küçük Sevgili»min boynuna doladı, soluğunu keserek sıktı. Arabadan indirip bölmeye doğru sürükledi onu. Kapıyı zorladı. Ama demir şangırtı kapının örtülü olduğunu gösterdi. Ortalık zifiri karanlıktı.

Cora, boynundaki ipek eşarptan kurtulmağa çalışarak bağırdı:

«Bırak beni, bırak!.»

«Korkma güzelim sana bir şey yapmak niyetinde değilim.» Hafif bir gülüş karanlıkta yankılandı.

Gloria Latour, ipek ilmiği gevşetmeden, serbest eliyle çakmağı yaktı, lâmbanın fitilini tutuşturdu. Lâmba ışığı yüzündeki gerilimi aydınlattı.

Birden renginin uçtuğu görüldü. Korkudan kolu kanadı kesilmişti. Cora'nın elinden kurtulmağa çalıştığını fark etmeden, sundurmanın gerisindeki otlar üzerinde duran boş zincire ve ayak demirine baka kalmıştı. Zincire vurulanlar içerde yoklardı. Burada köle gibi zincire vurduğu iki zenci, Ed Sage ile Tom Ord kurtulmuşlardı. Gloria bunların gizlice serbest bırakılmış olacaklarını düşünmüş müydü acaba?

«Canımı yakıyorsun!» dedi yanı başından Cora.

Birden petrol lâmbası bir yay çizerek otların üzerine uçtu, dumanlar yükseldi, dumanların ara-

sından bir alev dilini uzattı. Ardından ıslık çalarak alevler bütün sundurmayı kapladı. «Küçük Sevgili»m, Gloria'yı kapıya sürüklemeyi başaramadı. Kıvılcımlar yağan tutuşmuş tavan, Gloria'nın üzerine düştü. Önce siyah saçları tutuştu, sonra birden vücudü alevler içinde kaldı. Bir an kıraliçeler gibi dim-dik durdu genç kadın. Yanmakta olan bir sütuna benziyordu. Sonra sessizce yıkıldı.

«Küçük Sevgili»min kendini dışarıya attığı sundurmaya koştuk Michael'le.

«O içerde kaldı, o içerde..»

Ne yapabilirdik. Alevler dev bir meşale gibi yükseliyordu gecenin içinden. Bir sundurmadan ötekine atlıyordu. Köleler ağılı adım adım yok oluyordu.

★

Birkaç gün sonra Baton Rouge'dan gelen Yargıç Hardel, Muscatine mahkemesinde oturumu açtı.. Yargıç Abel W. Ambros'un tamamlayamadığı davalara, bu arada Griffin'in davasına da baktı. Yeni yargıç genç, temiz bakışlı, enerjik bir adamdı. Bu enerjiyle çok karışık olayı, Cora Latour'un ölümünden önce geçen olayı, çözmeğe çalıştı. Yürütülen davaya göre ölüm bir araba kazasına bağlanıyordu. Cinayet, Parlange yangınında ölen Gloria Latour tarafından işlenmişti.

Grandel, tanıklarını, Ed Sage ile Tom Ord'u, yargıç önüne çıkardı, dinletti. Sherif Smith'te ölümün bir kaza eser olduğuna dair verdiği eski ifadesinde ısrar etmedi.

Hukuk bakımından olay pek sadeydi: İsidor Griffin'in salıverilmesi isteği kabul edildi. Zavallı

ihtiyar zenci hastahaneye yatırıldı. Yargıç, Cora Latour'un tekrar dirilmesi olayını da hukuk bakımından çabuk çözüme bağlayacağını sandı. Soruşturmaya başlayınca hayretle gördü ki, ölen kadın halen Parlange konağında yaşamaktadır.

Genç Yargıç Hardel, (Muscatine Mucizesi)ne inanmıyordu. Duruşmada hazır bulunması isteğiyle Cora Latour'a bir davetiye yazdırdı. Bize göre Cora'nın günleri sayılı olduğu aşikârdı. Büyük sahteciliğimiz artık doğal ömrünü tüketmişti. Küstahça oynanan oyun da bitmişti.

★

Yargıç önüne çıkacağı günden 48 saat önce «Küçük Sevgili»mle Muscatine'e veda ettik. Son defa ana caddeden ağır ağır geçtik. Şehrin pazarı, mahkemesi, genel parkı ve şimdi kimsenin umursamadığı beş zenci çocukla beyazların birlikte okuduğu Abraham Lincoln okulu geride kaldı. Cora Latour'un ideal saydığı şeylerden çoğu, «Küçük Sevgili»min yardımıyle gerçekleşmişti.

Hiç kimseye allaha ısmarladık demedi. Pek az kimse onun bir daha dönmeyeceğini biliyordu. Yanına hiç eşya almamıştı. Avukata verdiği söze sadık kalmış, ölen dostunun mirasına el sürmemişti. Yanında götürdüğü tek şey yüzü kederli kukla idi. Old River yolundan New Orleans'a yaptığımız son yolculuktu bu.

New Orleans'ta «Bella Marlin'in Parapisikoloji lâboratuarı» levhası bulunan evin önünde durdum. Bu kez kapıyı şaşırmamıştım. «Küçük Sevgili»m yanağını öptü, arabadan indi. Bir kez daha önümde saygıyla eğildi:

«Beni istediğine emin misin Frank?» diye sordu.

«Elbet te..» dedim.

«Beni yanlış anlama Frank! Romantik değilimdir. Ama beni sevdiğini bir kere bile söylemedin.»

«Seni, sevdiğim için istediğim açık değil mi?»

«Gene de pek açık görünmüyor bana..»

«Peki sen hiç sevgiden söz ettin mi?»

«Elbette benim Koca Sevgilim.. 12 yıl önce Berlin'de söylemiştim. Hâlâ da sözüm söz!» dedi. Döndü, eve girdi.

Çok beklemeden, iki adamın kahve rengi eski sandığı getirdikleri görüldü. Bu sandıkla Roberta Gregg, nam-ı diğer Nora von Gregor Amerika'da yıllarca dolaşmıştı.

Yalnız başıma Mississippi boyunca ilerledim. Bir süre önce beni buraya getiren Delta Queen'in bağlı bulunduğu rıhtıma ulaştım.

Kamaralarımız kapatılmıştı. Kamarot kahve rengi sandıkla benim bavulumu aldı. Aylarca önce 24 saat için kiraladığım arabayı garaja teslim ettim. Sonra bakıcı Bella Marlin'in evine döndüm.

★

Bella Marlin oturuma, Cora Latour'un dirilmesi seansında hazır bulunanları çağırmıştı: Tante Lily, Cora'nın üvey kardeşi Michael, Muscatine Mascot'nun sahibi gazeteci Alywar ve doktor Mark Grandel.

Yuvarlak masa üzerinde ayaklı şamdanda 7 mum yanıyordu. Herkes fısıltıyle konuşuyordu.

Bella Marlin, sıcak bir bakışla beni selâmladı.

Ciddi ağzı kenarında bana karşı beliren gülümseme, aramızdaki yakınlığı sezdiriyordu.

Cora, siyah kadife elbisesiyle içeri girince fısıltılar kesildi.

Genç kız Tante Lily'yi öptü, Michael'i bağrına bastı, diğer iki adamın da ellerini sıktı.

Kimse ellemediği halde mumlar birbiri ardınca söndü.

Karanlık, dakikalarca hakim oldu ortalığa. Sonra birden karanlıkların ortasında Cora'nın üzerine ışıklar düştü. Sarı ipek saçları, gri mavi hülyalı gözleri, ince yüzü aydınlandı ve hiç kimsenin ummadığı bir şey oldu: Bella Marlin genç kızın boynuna Cora Latour'un zümrüt kolyesini geçirdi, yüzüğünü de parmağına taktı.

Sonra medyum değişmeğe başladı.

İçerde Tante Lily'nin muzdarip hıçkırıklarından başka ses duyulmuyordu. Cora'nın hayali yavaş yavaş mavi ışık dalgaları arasında uzaklaştı, kayboldu. Artık Cora Latour yoktu. Ama kendimi teselli edeceğim şey vardı:

Bella Marlin'in büyü kabinesini örten ince siyah perdenin öbür yanında Berlin'li sarışın bir kızın beni beklediğini biliyordum, «Küçük Sevgili»m Nora von Gregor'un..

S O N

ty
250TL.